

Dokument nr. 15:6

(2012–2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 751 – 900

4. – 25. februar 2013

Innhold

Spørsmål	Side
751. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. tilsynsmyndighet når det gjelder forvaltningsloven, besvart av kommunal- og regionalministeren	13
752. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. skadde i trafikken, besvart av samferdselsministeren	14
753. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. strekningen Stokke-Bruvik på fv. 360 i Osterøy, i Hordaland, besvart av samferdselsministeren	15
754. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. organiseringen av arbeidsmarkedstiltak, besvart av arbeidsministeren	15
755. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. kystvakten, besvart av forsvarsministeren	16
756. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. gaupejakt, besvart av miljøvernministeren	17
757. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. lotterivirksomhet, besvart av kulturministeren	18
758. Fra stortingsrepresentant Marianne Marthinsen, vedr. nettbanksikkerhet, besvart av finansministeren	19
759. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. merverdiavgiftssvindler på gullbarrer, besvart av finansministeren	20
760. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. brudd på forvaltningsloven, besvart av helse- og omsorgsministeren	21
761. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. brudd på barnebortføring, besvart av arbeidsministeren	22
762. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. mennesker som ikke greier å fullføre utdanning fordi de ikke kan skrive på tastatur, besvart av arbeidsministeren	23
763. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. samarbeide mellom NSB og Tågkompaniet i Sverige, besvart av samferdselsministeren	24
764. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. et fleksibelt samspill mellom bussaktører og NSB, besvart av samferdselsministeren	25
765. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. bevæpnet personell, besvart av forsvarsministeren	26
766. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. at mange flyktninger og asylsøkere blir overvåket av utenlandsk etterretning i Norge, besvart av justis- og beredskapsministeren	27
767. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. sentralnett brukerråd, besvart av olje- og energiministeren	28
768. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompengefinansiering, besvart av samferdselsministeren	28
769. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. utbygging av Flesland flyplass i Bergen, besvart av samferdselsministeren	29

	Side
770. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. søknad om vedbod i tilknytning til hytte i nasjonalpark, besvart av miljøvernministeren	30
771. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. nedbyggingen av viktige rehabiliteringstilbud, besvart av helse- og omsorgsministeren	31
772. Fra stortingsrepresentant Thomas Breen, vedr. ventetid og offentliges regning, besvart av helse- og omsorgsministeren	32
773. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. elsertifikat, besvart av olje- og energiministeren	32
774. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. kunstregister, besvart av justis- og beredskapsministeren	33
775. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. Stiftelsen Klokkergården, besvart av kunnskapsministeren	34
776. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. sorenskiversaken, besvart av justis- og beredskapsministeren	35
777. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. pengegjeld til Norge, besvart av utviklingsministeren	36
778. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. luftambulansetjenesten i Helse Vest, besvart av helse- og omsorgsministeren	36
779. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. pensjonskostnader, besvart av helse- og omsorgsministeren	37
780. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. syntetiske narkotiske stoffer, besvart av helse- og omsorgsministeren	39
781. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. evalueringen av "Øvelse Tyr" 2012, besvart av justis- og beredskapsministeren	40
782. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. tungtransport mellom Bergen og Stavanger på fergene til Fjordline, besvart av finansministeren	41
783. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. ferjestrekninga Daløy-Haldorsneset, besvart av kommunal- og regionalministeren .	41
784. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. ordning med tilskudd til grøfting, besvart av landbruks- og matministeren ..	42
785. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. regelendringer og endringer av kriterier vedrørende permitteringer, besvart av arbeidsministeren	43
786. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. gebyrene til Brønnøysundregistrene, besvart av nærings- og handelsministeren .	44
787. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. pleiepenger, besvart av arbeidsministeren	44
788. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. boliglån, besvart av finansministeren	46
789. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. diagnosekodene i pasientjournalene, besvart av helse- og omsorgsministeren	47
790. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. næringsutvikling i kommuner i Nordland og Troms, besvart av fiskeri- og kystministeren	47
791. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. personvern, besvart av arbeidsministeren	49
792. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. oppfølging redningshelikopter, besvart av justis- og beredskapsministeren	50
793. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. passivhus, besvart av kommunal- og regionalministeren	51
794. Fra stortingsrepresentant Siv Jensen, vedr. overskridelser i statlige veiprosjekter, besvart av samferdselsministeren	52

	Side
795. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. planlagt skimarsj i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	53
796. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. å lovfeste netto-lønnsordningen for norske sjøfolk på norske skip, besvart av nærings- og handelsministeren	53
797. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. reguleringsplan for E18 Rugtvedt-Dørdal, besvart av samferdselsministeren	54
798. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. Wild X, besvart av miljøvernministeren	55
799. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. petroleums-virkosomhet i Lofoten, Vesterålen og Senja, besvart av olje- og energiministeren	56
800. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. soppangrep på juletrær, besvart av landbruks- og matministeren	57
801. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. Camp Liberty i Irak, besvart av utenriksministeren	57
802. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. saltbruk på norske veier, besvart av samferdselsministeren	58
803. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. muligheter for flere idéer, besvart av justis- og beredskapsministeren	59
804. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Vitensenteret Sør, besvart av kunnskapsministeren	60
805. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. bud på Olavsværn, besvart av forsvarsministeren	61
806. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. flyplasstruktur på Helgeland, besvart av samferdselsministeren	61
807. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. byggetillatelse for plassering av en campingvogn, besvart av kommunal- og regionalministeren	63
808. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. vilkår for borettslag, besvart av finansministeren	63
809. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. konsekvens-utredning ved en utvidelse av Sydvaranger Gruve, besvart av nærings- og handelsministeren	65
810. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. utstyrstipend, besvart av kunnskapsministeren	66
811. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kunnskaps-utviklingen innen klimapolitikken, besvart av miljøvernministeren	66
812. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. livsnødvendige øvelser med scooter, besvart av miljøvernministeren	68
813. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. oppbevaring av dokumenter etter avhør, besvart av justis- og beredskapsministeren	69
814. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. tilskudd til grøfting under SMIL-ordningen, besvart av landbruks- og matministeren	69
815. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. utbygging av jernbane, besvart av samferdselsministeren	70
816. Fra stortingsrepresentant Karin Yrvin, vedr. kunnskap om psykisk helse blant lærere og elever i skolen, besvart av kunnskapsministeren	71
817. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. innføre krav om land for land rapportering, besvart av finansministeren	72
818. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. BSU-sparing, besvart av finansministeren	78

	Side
819. Fra stortingsrepresentant Marianne Marthinsen, vedr. formueskatten, besvart av finansministeren	79
820. Fra stortingsrepresentant Ida Marie Holen, vedr. Inn på Tunet, besvart av landbruks- og matministeren	81
821. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. bruke av budsjettmidler på søk etter savnede personer, besvart av justis- og beredskapsministeren	82
822. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. gyroductylus salaris, besvart av miljøvernministeren	83
823. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Altinn, besvart av nærings- og handelsministeren	84
824. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. vannrammedirektivet, besvart av fiskeri- og kystministeren	84
825. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. lakselus, besvart av fiskeri- og kystministeren	85
826. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. E134 mellom Grunge kirke og Velemoen i Telemark, besvart av samferdselsministeren	86
827. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. en irakisk statsborger som skal ha vært registrert med ni ulike identiteter, besvart av justis- og beredskapsministeren	86
828. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. nullskatteyttere med Høyres opplegg for formuesskatt, besvart av finansministeren	87
829. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. vinmonopolene, besvart av finansministeren	88
830. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. abortlovens § 2 c, besvart av helse- og omsorgsministeren	88
831. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. offeromsorg, besvart av justis- og beredskapsministeren	89
832. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. godkjenningene til The Scandinavian School of Brussels, besvart av kunnskapsministeren	90
833. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. innvandring og økonomisk bærekraft, besvart av finansministeren	90
834. Fra stortingsrepresentant Marianne Marthinsen, vedr. div. kostnader, besvart av finansministeren	91
835. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. helsetilbudet til rusmisbrukerne, besvart av helse- og omsorgsministeren	93
836. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. prosjektet Aasta Hansteen, besvart av olje- og energiministeren	94
837. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. menighetsråd i Den norske kirk, besvart av finansministeren	94
838. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Finansdepartementet, SSB og beregninger, besvart av finansministeren	95
839. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. sanksjoner mot elever som ikke kan oppføre seg på skolebuss, besvart av kunnskapsministeren	96
840. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. arbeidsmiljøet i Nødnettprosjektet (DNK), besvart av justis- og beredskapsministeren	97
841. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. særregler for salg av tobakk på festivaler, besvart av kulturministeren	97

	Side
842. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. rehabiliteringsplasser i Lødingen kommune, besvart av helse- og omsorgsministeren	98
843. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. IKT-prosjekter i politiet, besvart av justis- og beredskapsministeren	99
844. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. forslag til endring i våpenloven, besvart av justis- og beredskapsministeren ...	99
845. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. kulturbygg, besvart av finansministeren	100
846. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. kreftregisterforskriften, besvart av helse- og omsorgsministeren	101
847. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Forsvarets terrorbistand til politiet, besvart av forsvarsministeren	103
848. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. døvetolk, besvart av justis- og beredskapsministeren	103
849. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. bekymring for Altinn II, besvart av nærings- og handelsministeren	104
850. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. faglige retningslinjer for kompliserte nakkelidelser, besvart av helse- og omsorgsministeren	105
851. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. arbeidsrettet rehabilitering i Østfold, besvart av arbeidsministeren	106
852. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. et fungerende marked for tolketjenester, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	107
853. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. dødsulykke på dødveien E39, besvart av samferdselsministeren	108
854. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. nedbyggingen av viktige rehabiliteringstilbud, besvart av helse- og omsorgsministeren	108
855. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Altinn-løsningen, besvart av nærings- og handelsministeren	110
856. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. dyrevelferd, besvart av landbruks- og matministeren	110
857. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. bemanningskrav som gjelder for pelsdyrnæringen, besvart av landbruks- og matministeren	111
858. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. kompetanse innen baseforsvar og hundetjeneste, besvart av forsvarsministeren	112
859. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. treforedlingsindustrien i Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	113
860. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. HPV-vaksine, besvart av helse- og omsorgsministeren	114
861. Fra stortingsrepresentant Roald Aga Haug, vedr. reguleringsplan for veg til Mågelitopp i Odda kommune, besvart av miljøvernministeren	115
862. Fra stortingsrepresentant Lars Egeland, vedr. periodebillett for barn under 16 år, besvart av samferdselsministeren	115
863. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. ulykker hvor kjøretøy kolliderer med elg, besvart av samferdselsministeren	116
864. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. planene om et multi justisbygg, besvart av justis- og beredskapsministeren	117
865. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. økt vekst i eksporten av meieriprodukter og prisgaranti, besvart av landbruks- og matministeren	117

	Side
866. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. Ofofbanen, besvart av samferdselsministeren	118
867. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Helse Nords anbudsprosess, besvart av helse- og omsorgsministeren	119
868. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. Skrugard og Havis-utbyggingen i Barentshavet, besvart av olje- og energiministeren	120
869. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. å overholde fristene for avhør av overgrepsutsatte barn, besvart av justis- og beredskapsministeren	121
870. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. menneskehandel, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren .	122
871. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. å få opphevet forbudet mot blyhagl, besvart av miljøvernministeren	123
872. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. informasjons-sikkerheten i politi- og lensmannsetaten, besvart av justis- og beredskapsministeren	124
873. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. SAK-midler, besvart av kunnskapsministeren	124
874. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. sosialhjelp til utlendinger som oppholder seg ulovlig i Norge, besvart av arbeidsministeren	126
875. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Skjervøy sykestue, besvart av helse- og omsorgsministeren	127
876. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. tvangsovertakele av annen manns grunn, besvart av kommunal- og regionalministeren	128
877. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. kommunikasjon mellom politiet og Nav, besvart av arbeidsministeren	129
878. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. Afghanistanundersøkelsen 2012, besvart av forsvarsministeren	130
879. Fra stortingsrepresentant Roald Aga Haug, vedr. rusprevalens, besvart av helse- og omsorgsministeren	131
880. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. advokater som blir straffedømte, besvart av justis- og beredskapsministeren	132
881. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. person som er dømt for nedlasting av barneporno, besvart av justis- og beredskapsministeren	133
882. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. ny læreplan for grunnskolen, besvart av kunnskapsministeren	134
883. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. tunnelvask, besvart av samferdselsministeren	134
884. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. ung gutt som ble truet til å gå av en buss, besvart av samferdselsministeren	135
885. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. energi- og miljø saker, besvart av olje- og energiministeren	136
886. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. fjerning av dokumentavgiften ved kjøp av næringseiendommer, besvart av finansministeren	137
887. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. bompengeselskaper, besvart av samferdselsministeren	137
888. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. realavkastning av fondet, besvart av finansministeren	138

	Side
889. Fra stortingsrepresentant Ida Marie Holen, vedr. Mongstad, besvart av olje- og energiministeren	138
890. Fra stortingsrepresentant Ida Marie Holen, vedr. bompenger, besvart av samferdselsministeren	139
891. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. Gassnova, besvart av olje- og energiministeren	140
892. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. formueskatt, besvart av finansministeren	140
893. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. politidekning, besvart av justis- og beredskapsministeren	141
894. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. bruken av tolker i domstolene, besvart av justis- og beredskapsministeren	142
895. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Økokrims arbeidsmetodikk, besvart av justis- og beredskapsministeren	143
896. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. regjeringens mineralstrategi, besvart av nærings- og handelsministeren	143
897. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. sykehjem, besvart av helse- og omsorgsministeren	144
898. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. senketunnelløsning under Oslofjorden, besvart av samferdselsministeren	145
899. Fra stortingsrepresentant Ida Marie Holen, vedr. egenkapitalkrav og utleiepriser, besvart av finansministeren	146
900. Fra stortingsrepresentant Ida Marie Holen, vedr. formueskatt fordeling, besvart av finansministeren	147

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (751 - 900) for sesjonen 2012-2013.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Amundsen, Per-Willy (FrP)	885
Andersen, Karin (SV)	762
Anundsen, Anders (FrP)	822, 823, 872, 873
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	776, 880, 881, 895, 894
Aspaker, Elisabeth (H)	832, 869
Astrup, Nikolai (H)	798, 799
Bredvold, Per Roar (FrP)	829, 886, 896
Breen, Thomas (A)	772
Dahl, André Oktay (H)	781, 843, 844
Dåvøy, Laila (KrF)	754, 787
Egeland, Lars (SV)	862
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	784
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	755, 765, 792, 795, 842, 864
Eriksson, Robert (FrP)	874
Flåtten, Svein (H)	800, 849, 859
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	789
Grande, Trine Skei (V)	804, 846, 847
Grimstad, Oskar J. (FrP)	767
Gundersen, Gunnar (H)	788, 828
Hagesæter, Gjermund (FrP)	793, 807, 876, 878, 897
Halleraker, Øyvind (H)	866
Hanekamhaug, Mette (FrP)	884
Haug, Roald Aga (A)	861, 879
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	761
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	830, 850
Hoksrud, Bård (FrP)	752, 753, 797, 815, 840, 883, 898
Holen, Ida Marie (FrP)	820, 889, 890, 900, 899
Høie, Bent (H)	779
Håbrekke, Øyvind (KrF)	791
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	826
Jensen, Siv (FrP)	794
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	827, 852, 877
Kjos, Kari Kjønnaas (FrP)	860
Korsberg, Øyvind (FrP)	756, 805, 875
Kristiansen, Ivar (H)	812, 863
Leirstein, Ulf (FrP)	751, 777, 803, 821, 839, 871
Lien, Tord (FrP)	824, 825
Marthinsen, Marianne (A)	758, 819, 834
Meling, Siri A. (H)	782
Michaelsen, Åse (FrP)	831
Nesvik, Harald T. (FrP)	785, 786, 809, 855, 865
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	760, 845, 848

Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	780, 836, 837, 868, 893
Rytman, Jørund (FrP)	759
Sanner, Jan Tore (H)	835
Schou, Ingjerd (H)	763, 764, 851, 858
Skumsvoll, Henning (FrP)	773
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	790, 818, 838, 888
Sortevik, Arne (FrP)	768, 769, 802, 811, 853
Starheim, Åge (FrP)	783
Stordalen, Morten (FrP)	771, 854
Svendsen, Kenneth (FrP)	770
Syversen, Hans Olav (KrF)	808, 817
Tenden, Borghild (V)	806, 867
Thommessen, Olemic (H)	870
Thomsen, Ib (FrP)	757, 774, 841, 887
Thorsen, Bente (FrP)	775, 810, 882
Trældal, Torgeir (FrP)	813, 814, 857, 856
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	833, 891, 892
Vaksdal, Øyvind (FrP)	766, 778, 796, 801
Yrvin, Karin (A)	816

Dokument nr. 15:6

(2012-2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 751

Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 11. februar 2013 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvem er tilsynsmyndighet når det gjelder forvaltningsloven?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt forelagt kopi av et svarbrev fra Fylkesmannen i Østfold, datert 22. januar d.å., til Rakkestad Idrettsråd og Rakkestad Idrettsforening. Disse har sendt en klage til Fylkesmannen når det gjelder saksbehandlingstiden i Rakkestad kommune. Rakkestad Idrettsråd og Rakkestad Idrettsforening mener Rakkestad kommune ikke overholder saksbehandlingstiden i forvaltningsloven § 11 a.

I konklusjonen fra Fylkesmannen i Østfold står det:

"Fylkesmannen har ingen generell tilsynsfunksjon når det gjelder kommunens overholdelse av forvaltningsloven."

Fylkesmannen opplyser ikke om hvem klager i så fall skal henvende seg til.

Ber Statsråden avklare hvem man skal klage til når man mener at en kommune eller annen offentlig instans ikke overholder de frister som forvaltningsloven inneholder.

Svar:

Tilsyn med det offentliges virksomhet og myndighetsutøvelse må ha hjemmel i den enkelte særlov.

Forvaltningsloven utpeker ingen generell tilsynsmyndighet til å føre kontroll med det offentliges etterlevelse av denne loven. Vurdering av om forvaltningslovens saksbehandlingsregler er fulgt, kan likevel inngå som en del av tilsynet med offentlig virksomhet etter annen særlov. Det er Justis- og beredskapsministeren som har ansvaret for forvaltningsloven.

Forvaltningsloven er en av lovene Sivilombudsmannen kontrollerer etterlevelsen av, men han fører også kontroll på en rekke andre områder. Sivilombudsmannen behandler klager fra publikum vedrørende forvaltningens virke, og han kan også ta opp saker av eget tiltak.

Når det gjelder tillegsspørsmålet om hvem man skal klage til når man mener at en kommune eller annen offentlig instans ikke overholder de frister som forvaltningsloven inneholder, sier forvaltningsloven ingenting om dette. Publikum vil i slike saker likevel kunne henvende seg til Sivilombudsmannen. Ombudsmannens virksomhet reguleres av LOV 1962-06-22 nr. 08: Lov om Stortingets ombudsmann for forvaltningen (sivilombudsmannsloven) og er nærmere beskrevet på ombudsmannens nettsider. Der står det blant annet at dersom det offentlige bruker veldig lang tid på å behandle en sak, eller ikke svarer i det hele tatt, kan en klage på sen saksbehandling eller manglende svar rettes til Sivilombudsmannen.

SPØRSMÅL NR. 752**Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 12. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Vi har et mål om null hardt skadde og drepte i trafikken. De siste årene har antallet som mister livet gått ned, men over 150 mennesker mistet livet i trafikken i fjor. Arbeidet for å redusere ulykkene i trafikken må derfor fortsette og styrkes. Jeg har ikke funnet noen oversikt/statistikk som viser om ulykkesbilene benyttet dekk med eller uten pigg på vinterføre, og om dette kan ha hatt betydning i ulykkene.

Dersom det finnes en oversikt, ber jeg om å få den, hvis ikke vil statsråden få utarbeidet en slik oversikt?»

Svar:

Trafikksikkerhet er høyt prioritert i regjeringens arbeid og vi viderefører den sterke satsingen i 2013. Jeg vil for øvrig påpeke at vi har en visjon om null drepte og hardt skadde. Det vil si en langsiktig ambisjon om et vegtrafikksystem som ikke gir drepte og hardt skadde.

Foreløpige tall viser at 148 mennesker mistet livet i vegtrafikkulykker i 2012. Dette er det laveste antallet siden 1950. Trafikkmengden har i samme periode økt kraftig. Nedgangen i antall drepte er et resultat av systematisk og langsiktig trafikksikkerhetsarbeid. Ulykkesregistrene er et viktig redskap i dette. I tillegg til politiets rapporter på alle trafikkulykker med personskade, har Statens vegvesen siden 2005 gransket alle dødsulykker i vegtrafikken. Hensikten med disse dybdeanalysene er å få bedre kunnskap om hvilke forhold som ligger bak, og dermed gi et bedre grunnlag for å sette inn målrettede og effektive tiltak. Analysene gir oversikt over sannsynlige medvirkende faktorer til at ulykken skjedde og faktorer som har medvirket til skadeomfanget. Faktorene knyttes til trafikanter, kjøretøy, veg og vegmiljø og ytre for-

hold. Årsaksforholdene er ofte sammensatte og det pekes så å si alltid på flere enn én medvirkende faktor til at en ulykke har skjedd og til at den fikk så alvorlig skadeomfang.

Siste årsrapport om dybdeanalyser av dødsulykker viser at det i 65 dødsulykker på vinterføre i perioden 2005-2011 ble funnet feil eller mangler ved dekk- og hjulutrustningen på de involverte kjøretøyene, og at feilen/mangelen kan ha vært medvirkende faktor. I analysene skilles det imidlertid ikke på bruk av vinterdekk med eller uten pigger, men det vises til feil og mangler som at dekkene var nedslitte eller at dekkene har vært montert mot rotasjonsretningen slik at kjøretøyet raskere har mistet veggrepet. Ofte er det dekkutrustning i kombinasjon med føreforhold og fartsvalg som har medvirket til ulykkene.

Den ordinære ulykkesdatabasen, basert på politi-registrerte vegtrafikkulykker med personskade, inneholder informasjon om kjøretøyene var utstyrt med vinterdekk med eller uten pigger. Basen inneholder imidlertid ikke informasjon om årsaken til ulykkene, og det kan derfor ikke utledes av denne om dekkutrustningen hadde betydning i ulykkene. Videre er basen også noe mangelfull mht. registreringen av type dekk fordi informasjonen ikke alltid er tilgjengelig for politiet og/eller tidsbegrensning gjør at denne opplysningen ikke alltid hentes inn.

Som nevnt over, skal det registreres dekkutrustning på kjøretøy involvert i trafikkulykker. Jeg vil be justismyndighetene om å sikre at denne rapporteringen gjennomføres. Når det gjelder betydningen for årsaksforholdet i den enkelte dødsulykke, av om kjøretøyet var utstyrt med piggdekk eller ordinært vinterdekk, vil jeg be Vegvesenet vurdere om dette bør tas inn i deres dybdeanalyser.

SPØRSMÅL NR. 753**Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 12. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«På strekningen Stokke-Bruvik på fv. 360 i Osterøy, i Hordaland, har det de siste årene gått flere mindre og større ras, sist sommeren 2012 raset en stor steinblokk på 5 kubikk rett ut i veibanen. Dette er en vei hvor det blant annet fraktes mange barn frem og tilbake til skolen. Dette skaper mye bekymring og folk har etterlyst sikringstiltak uten at noe har skjedd.

Vil statsråden nå ta noen initiativ overfor Statens vegvesen og Hordaland fylkeskommune for å få fremskyndet nødvendige sikringstiltak på strekningen?»

Svar:

Spørsmålet gjelder tiltak på fv 360 i Hordaland. Dette har Hordaland fylkeskommune ansvar for. Spørsmål om framdrift og prioriteringer må derfor rettes til fylkeskommunen. Statens vegvesen har imidlertid gitt meg følgende informasjon som jeg viderefremidler:

Statens vegvesen har utarbeidet en oversikt over behovet for sikring av de ulike skredpunktene/skredstrekningene for både riks- og fylkesvegene i Hordaland som grunnlag for å prioritere skredtiltak på veg-

nettet. En regnemodell der faktorer som trafikkmengde, skredfrekvens, omkjøringstid, stengingsfrekvens, skredfarefrekvens og naboskredfrekvens inngår, ligger til grunn for denne prioriteringen. De ulike faktorene beskriver skredfaren og konsekvensene for trafikantene. Med denne metoden får man et prioriteringstall som kan sies å være et mål på behovet for sikringstiltak. Samme regnemodell blir brukt over hele landet.

På fv 360 Stokke – Bruvik er det registret to skredpunkter/skredstrekninger. På begge strekningene er det steinras. Det ene, Merkesura, er i kategorien høy prioritet, mens det andre er i kategorien middels prioritet. Det er imidlertid over 20 skredpunkter på fylkesvegene i Hordaland som har høyere prioritet enn Merkesura.

Det er fylkeskommunen som prioriterer skredsikringstiltak på fylkesvegene, selv om de til stor del finansieres med statlige tilskuddsmidler. Hordaland fylkeskommune har ikke prioritert skredsikringstiltak i perioden 2010-2013 til fv 360 Stokke – Bruvik. For perioden 2014-2017 har fylkeskommunene ennå ikke utarbeidet en prioriteringsliste for skredtiltak.

SPØRSMÅL NR. 754**Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 8. februar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Brofoss-utvalget (NOU 2012:6) skisserte tre ulike modeller for organiseringen av arbeidsmarkedstiltak. Selv om saken ikke er behandlet på Stortinget, kan det synes som om regjeringen likevel har tatt stilling til hvilke av de tre modellene som skal tas i bruk.

Vil regjeringen komme tilbake til Stortinget med en melding på bakgrunn av Brofoss-utvalget, eller har regjeringen allerede tatt stilling til hvilke modeller som skal anvendes?»

BEGRUNNELSE:

Det har den senere tid kommet en del signaler som antyder at regjeringen har gitt uttrykk for hvilke av de tre modellene som Brofoss-utvalget kom med som skal anvendes, uten at dette har blitt behandlet i Stortinget. Blant annet har Follorådet uttalt i Follo-møtet i november 2012:

"I Follo erfarer vi at Nav opptrer som om modell 2 er vedtatt, selv om det ikke er lagt frem noen stortingsmelding og derfor ikke konkludert på hvilken modell som skal gjelde for fremtiden."

I budsjettdebatten i fjor høst uttalte statsråden følgende på spørsmål fra undertegnede om når Brofoss-utvalget ville bli fulgt opp i Stortinget:

"Når det gjelder Brofoss-utvalget, har vi allerede begynt å følge det opp. Metodene har vi nå implementert gjennom nye forsøksordninger, og resultatbasert finansiering er allerede innført. Dette vil vi følge opp fortløpende, og melde til Stortinget underveis."

Det kan dermed synes som om regjeringen har valgt modell, uten at dette har blitt behandlet i Stortinget.

Innstillingen var tredelt, og ikke enstemmig. De ulike modellene vil medføre store omveltninger i forvaltningen, samt store kostnader. Dette taler klart for at innstillingen bør legges frem for Stortinget i form av en melding.

Svar:

I Prop. 1 S (2012-2013) er det omtalt at oppfølgingen av NOU 2012:6, Arbeidsrettede tiltak vil stå sentralt i videreutviklingen av politikken for å øke sysselsettingen blant personer med nedsatt arbeids-evne. Det er videre angitt at det tas sikte på å sette i gang et forsøk med resultatbasert finansiering i 2. halvår 2013. Det vurderes også å sette i gang et forsøk med en særskilt oppfølgingsmetodikk under betegnelsen Supported Employment. Det er ikke tatt stilling til øvrige forslag fra utvalget.

Det er derfor ukjent for meg på hvilket grunnlag Follorådet, som det vises til i spørsmålet, kan mene at regjeringen allerede har valgt modell.

Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget med forslag til oppfølging av Brofoss-utvalget på en egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 755

Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 12. februar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«For en tid tilbake meldte flere medier at mange KV fartøy lå til kai pga. motor- og andre driftsmessige problemer. All den tid KV har så mange viktige nasjonale oppgaver å dekke er det avgjørende at de seiler som planlagt.

Jeg ønsker derfor å høre hvilke konkrete grep statsråden nå har gjort for å sikre et maksimalt antall seilingsdøgn, og hva som er planlagt gjort med de motorproblemene som er blitt påpekt, selv på forholdsvis nye fartøy?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 4. februar 2013 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om status for fartøyene i Indre kystvakt.

Fem fartøyer i Indre kystvakt, tilhørende Nornen-klassen, fikk i begynnelsen av november 2012 seilingsforbud. Dette var begrunnet i tekniske og sjøsik-kerhetsmessige forhold, og skyldes uforutsett og uforholdsmessig høy slitasje på fremdriftsmaskineriet.

Forsvaret opplyser at slitasjeskadene ble oppdaget i forbindelse med en rutinemessig femårskontrull og klassifisering. Det ble umiddelbart iverksatt tiltak

for å utbedre skadene og tilbakeføre fartøyene til operativ drift. En teknisk undersøkelseskommissjon, som ble satt ned av Forsvaret, har anbefalt forebyggende tiltak for å hindre tilsvarende hendelser i fremtiden. Samtidig har Kystvakten og Forsvarets logistikkorganisasjon gjennomført tiltak for å øke kompetansen og forbedre instruksjer og rutiner om bord.

Fartøyene tilbakeføres til drift etter tekniske utbedringer. Dette er gjennomført på to fartøyer. De gjenstående tre er under reparasjon. To av disse er forventet ferdigstilt i slutten av februar, mens det siste er forventet klart mot slutten av mars. Kystvakten har derfor færre fartøyer tilgjengelige for i løse de daglige oppgavene. En konsekvens er at Kystvaktens kapasitet er midlertidig redusert.

I midten av januar 2013 ble imidlertid Kystvakten tilført et fartøy i Reine-klassen. Det medfører at Indre kystvakt i alt vil disponere seks fartøyer når alle fartøyene i Nornenklassen er tilbake i operativ drift.

Kystvakten har videre omdisponert sine ressurser internt, slik at oppgavene løses på en best mulig måte med de kapasiteter som til en hver tid er tilgjengelig. For eksempel har fartøyer fra Ytre kystvakt ivaretatt søk- og redningsberedskap og slepeberedskap i Sør-Norge. Likeledes har enheter fra Ytre kystvakt både deltatt i oljevernberedskapen, støttet sivile etaters

myndighetsutøvelse i kystsonen og samtidig ivarett oppgaver som patruljering i fiskevernsonen.

Seilingsforbudet for Nornen-klassen har ført til utfordringer for Kystvakten. I nær dialog med sine samarbeidspartnere har Kystvakten så langt evnet å

løse utfordringene på en god måte. Nøye planlegging og streng prioritering har vært avgjørende for dette. Til tross for en midlertidig reduksjon i antall patruljedøgn., har Kystvakten klart å minimalisere de negative konsekvensene.

SPØRSMÅL NR. 756

Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 13. februar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Det kan felles ti gauper i A- og B-sonen i Troms fylke og fastlandsdelen av Tjeldsund kommune, hvorav inntil en voksen tisper. Siden jakten stoppes umiddelbart etter uttak av tisper kan dette medføre at det blir få jegere som starter på jakta og ikke minst at det blir få gauper som blir felt dersom tisper blir tatt ut tidlig.

Ser statsråden noen mulighet for at jakten øst for E6 kan fortsette etter at tisper er felt slik at hele kvoten blir tatt ut?»

Svar:

I tråd med rovviltforliket av 2011 er målsettingen å forvalte bestanden av gaupe så nær bestandsmålet som mulig. Bestandsmålet skal nås gjennom en arealdifferensiert forvaltning, der hensynet til henholdsvis beitedyr og rovvilt prioriteres ulikt. Som representanten viser til er region 8 (Troms og Finnmark)delt inn i områder med og uten mål om ynglin-

ger, såkalte A - og B - områder. I områder uten mål om yngling (B-områder) er målsettingen å holde bestanden av gaupe lav ved å åpne for høye kvoter. I disse områdene er det ikke fastsatt egne hunndyrkvoter. I områder med mål om yngling i Troms (A-området) er det satt en kvote på ett voksent hunndyr. Egne hunndyrkvoter fastsettes for å sikre bedre kontroll med den reprodukerende del av bestanden, og dermed sikre at bestandsmålet nås etter neste yngling. Hunndyrkvotene gjelder kun i områder med mål om yngling. Ved kvotefastsettelse la rovviltnemnda vekt på føringene i forvaltningsplanen for rovvilt i region 8 og prinsippet om geografisk differensiert forvaltning i fordeling av kvoten til ulike jaktområder.

Miljøverndepartementet mener nemnda har fattet vedtak i tråd med rovviltforliket fra 2011 der det er presisert at soneinndelingen skal forvaltes tydelig. Det betyr at dersom det blir felt et voksent hunndyr i yngleområdet i Troms stoppes jakten i dette området.

SPØRSMÅL NR. 757**Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 11. februar 2013 av kulturminister Hadia Tajik****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre etter at Lotteri- og stiftelsestilsynet har anbefalt Kulturdepartementet å godkjenne søknaden om lotterivirksomhet, og for at Postkodelotteriet kan få etablere seg i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Lotteriet er en velutprøvd suksess og har resultert i mer enn 40 milliarder kroner til viktige humanitære og sosiale formål. Lotteriet er anbefalt av Lotteritilsynet, og Kulturdepartementet har hatt mer enn 1 år på seg til å åpne for oppstart. Et levende, mangfoldig og sammensatt kulturliv er en premisse for en innholdsrik utvikling av sosialt velfungerende demokratiske samfunn. Den norske modellen, med fordeling av overskudd fra Norsk Tipping til blant annet utvalgte kulturformål, har over tid vært et viktig bidrag for mange organisasjoner.

Samtidig ser vi behovet for betydelig flere penger til kulturrelaterte formål i Norge. I Sverige har den Svenske Postkodelotteriets kulturstiftelse på to år bidratt med over 210 millioner svenske kroner til ulike kulturformål. Hvert år mottar kulturinstitusjoner og kunstnere penger for å kunne gjennomføre prosjekter som påvirker samfunnet på en positiv måte.

Postkodelotteriet er verdens tredje største filantropiske virksomhet og bidrar med store inntekter til gode formål gjennom et ansvarlig lotteri. Lotteriet er etablert med stor suksess i flere land, blant annet Sverige, og har i løpet av de 20 årene det har eksistert generert over 30 milliarder kroner til gode formål. I Norge har Lotteri- og stiftelsestilsynet anbefalt Kulturdepartementet å godkjenne søknaden om lotterivirksomhet. Inntektsmuligheter fra blant annet Postkodelotteriets kulturstiftelse avhenger naturlig nok av at Postkodelotteriet får godkjenning for sin søknad om lotterivirksomhet.

Svar:

Da Norsk Tipping enerett til spilleautomater ble innført, ba Stortinget om at ordningen ble evaluert etter fem års virketid. Som en del av denne evalueringen har regjeringen besluttet å bestille en utredning om fordelingen av de midlene fra tippennøkkelen som tildeles humanitære og samfunnsnyttige organisasjoner.

Målet med utredningen er en kartlegging av organisasjonenes inntekter fra spill, samt en vurdering av andre fordelingsmodeller for overskuddet fra tippennøkkelen som tilfaller humanitære og samfunnsnyttige organisasjoner. I dag er det kun de organisasjonene som tidligere hadde inntekter fra spilleautomater som kan motta midler. Vi mener at dette ikke er holdbart som et permanent kriterium for tilgang til tippemidler og ønsker derfor å finne andre kriterier for tildeling av disse midlene.

I forbindelse med evalueringen, bestemte departementet at nye søknader om spill utenfor tippennøkkelen, herunder søknaden fra Postkodelotteriet, stilles i bero inntil vi har utredet disse spørsmålene ferdig. Søknader om nye spill må sees i sammenheng med den totale fordelingen av overskuddsmidler fra tippennøkkelen. Det vil derfor ikke være rimelig å godkjenne søknader fra enkelte organisasjoner om nye spill utenfor tippennøkkelen før vi har fått det totale bildet av hvordan fordelingen av midlene vil bli blant organisasjonene i framtiden.

Søknaden om etablering av Postkodelotteriet og andre lotterier utenfor tippennøkkelen vil derfor ikke bli behandlet før den framtidige modellen for fordeling av tippemidler til de samfunnsnyttige og humanitære organisasjonene er klarlagt. Denne prosessen er vi godt i gang med. Utredningen om fordeling av midlene vil være ferdig 15. april 2013, og vil gi et solid grunnlag for å kunne jobbe videre med forslag til en ny fordelingsmodell. En ny modell vil legges fram for Stortinget for endelig beslutning.

SPØRSMÅL NR. 758**Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Marianne Marthinsen****Besvart 12. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva gjøres for å sikre trygge nettbanker i Norge?»

BEGRUNNELSE:

I pressemelding 30.1.2013 og i sak i NRK Dagsrevyen samme dag, melder Kripos om en eskalering i antallet tilfeller og kompleksitet av nettbanksvindel i 2012. Det vises til at så godt som alle norske banker ble forsøkt svindlet gjennom sine nettbankløsninger, og at det mot 64 anmeldelser i 2011, ble anmeldt 537 ulovlige pengetransaksjoner i 2012.

Norske forbrukere er i verdenstoppen i bruk av nettbanktjenester. Nettbankene er kritisk infrastruktur i finanssektoren, og er avhengig av stor tillit.

Svar:

Bruken av nettbank har økt kraftig de senere årene, og det meste av regningsbetalinger skjer nå gjennom nettbankene. Samtidig har nettbankene blitt stadig mer utsatt for kriminelle angrep. Angrepene varierer i form og uttrykk, men har visse fellestrekk. Blant annet begynner angrepene ofte med at nettbankbrukeren klikker på en lenke på et nettsted eller i en e-post, som fører til at et dataprogram lastes ned til – og «infrisere» – brukers datamaskin. Slike ondsinnede programmer kalles ofte «trojanere», og er usynlige for brukeren av datamaskinen. Når brukeren senere forsøker å logge seg inn i nettbanken fra denne datamaskinen, sørger dataprogrammet for å sende brukeren til en falsk innloggingsside som til forveksling kan ligne på den ekte innloggingssiden til nettbanken. Etter at brukeren har tastet inn sine innloggingskoder på den falske innloggingssiden, kan brukeren få en melding på skjermen om at tjenesten ikke fungerer e.l. I realiteten har angriperne stjålet innloggingskodene, slik at de får tilgang til brukers konti. Angriperne overfører deretter penger til en mottakskonto – en mellomstasjon – før de sendes videre til den virkelige mottakeren av pengene. De senere månedene har mange nordmenn blitt forsøkt vervet til å bli såkalte betalingsagenter, der de mot et vederlag skal stille sin bankkonto til disposisjon som mottakskonto, og umiddelbart videresende pengene til en mottaker i utlandet. Dette er helerivirksomhet som gjør det enklere for kriminelle å svindle norske nettbankkunder.

Angrepene mot norske nettbanker er ikke laget spesielt for Norge. Teknologien bak angrepene er «industrialisert» og tilrettelagt for bruk i mange land. Men land med formuende husholdninger og utstrakt

bruk av nettbanker er attraktive mål. Likevel er tapene forbundet med angrep på norske nettbanker fortsatt lave, både beløpsmessig og relativt til tap i andre land. I første halvår 2012 utgjorde tapene i Norge om lag 1,6 mill. kroner.

Sikkerhetstiltak som er iverksatt av bankene og deres underleverandører, bidrar til at tapene til nå har vært lave. I bankenes risikovurderinger legges det f.eks. til grunn at det til enhver tid vil være nettbankbrukere som bruker «infriserte» datamaskiner. Denne antakelsen styrer hvordan tjenester utformes og hvilke kontrolltiltak som settes i verk. Ettersom angrepsmønstrene hele tiden er i endring, må bankene være årvåkne og tilpasse sikkerhetstiltakene etter det trusselfildet som til enhver tid gjør seg gjeldende. Bankene har investert stort i bemanning, utstyr og løsninger for å kunne oppdage og avverge ulike former for angrep og svindel. Det er videre etablert rutiner for bl.a. varsling av nettbankbrukere som bruker «infriserte» datamaskiner, og det gis generell informasjon til bankkundene om trygg bruk av nettbank.

Bankene samarbeider om tiltak mot nettbankangrep, bl.a. gjennom deling av informasjon og ressurser. Underleverandørene bistår bankene i innsatsen, bl.a. ved å gi informasjon fra overvåkingen av drifts- og nettverkstjenester og annen sentral infrastruktur. Det er også etablert samarbeid mellom bankene, Kripos og Nasjonal sikkerhetsmyndighet på dette området. Finansnæringen planlegger i løpet av 2013 å etablere en felles enhet for håndtering av angrep mot den finansielle infrastrukturen, kalt FinansCERT (CERT står for «Computer Emergency Respons Team»). Dette vil ytterligere profesjonalisere bankenes innsats for håndtering av nettbankangrep, og videreføre deler av det frivillige samarbeidet bankene har i dag.

Finanstilsynet har tett kontakt med bankene og deres samarbeid på dette området, for å være kjent med risikoutviklingen og ha et informasjonsgrunnlag for tilsynsaktiviteter og utforming av regelverk. For øvrig rapporterer bankene løpende til Finanstilsynet om hendelser, som driftsavbrudd og angrep mv., knyttet til bruken av informasjons- og kommunikasjonsteknologi mer generelt. Finanstilsynet følger kontinuerlig opp denne hendelsesrapporteringen, bl.a. med vurderinger av behovet for tiltak. Beredskapsutvalget for finansiell infrastruktur (BFI), som består av representanter fra myndighetene, bankene og andre sentrale brukere av norsk finansiell infrastruktur, blir også gitt rapporter om hendelser på dette området.

SPØRSMÅL NR. 759**Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 8. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Finansminister Kristin Halvorsen ba i 2009 Skattedirektoratet gjøre en vurdering vedrørende endring av regelverket ifbm. merverdiavgiftssvindler på gullbarrer.

Kan finansministeren utdype hvilket mandat gruppen som jobbet med arbeidet hadde, hvilke vurderinger man gjorde, hvor omfattende arbeidet var, og hvilke konklusjoner man trakk?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser også til mitt skriftlige spørsmål dokument 15:1023 (2008-2009) til finansminister Kristin Halvorsen der jeg ba om begrunnelsen på merverdiavgift på gullbarrer. Finansministeren svarte da at hun hadde bedt Skattedirektoratet vurdere å endre dagens regelverk.

Finansminister Halvorsen skrev:

"I Sverige og Danmark er det innført mva-unntak for omsetning av investeringsgull. Det er også andre særordninger i merverdiavgiftsregelverket for slik omsetning. Dette regelverket, som er i henhold til EUs merverdiavgiftsdirektiv, er begrunnet med at det tidligere var svært forskjellige avgiftsregler for gull i de enkelte medlemsstatene. Dette førte til konkurransevridninger og omgåelse av reglene. Regelverket innen EU på dette området er imidlertid omfattende og avgiftsteknisk komplisert.

På bakgrunn av innspill til departementet har jeg bedt Skattedirektoratet vurdere å endre dagens regelverk. Som nevnt har imidlertid saken sider som er avgiftsteknisk kompliserte."

Jeg ønsker derfor svar på hva som kom ut av denne vurderingen og om dette, eventuelt holdningen, har endret seg hos skattemyndighetene per i dag.

Jeg viser også til mitt skriftlige spørsmål Dokument nr. 15:692 (2012-2013) der finansministeren ikke utdyper nærmere hva vurderingsarbeidet gikk utpå, og hvilke slutninger man trakk. Jeg ber derfor nå om å få opplyst dette.

Svar:

Som det framgår av mitt svar 30. januar 2013 på spørsmål nr. 692 fra representanten Rytman, har Finansdepartementet hatt den merverdiavgiftsmessige behandlingen av gull under løpende vurdering.

Med henvisning til at unntaket for merverdiavgift for mynter som samlerobjekt kan medføre konkurransevridninger og kontrollutfordringer, ble Skattedirektoratet i 2006 bedt om å vurdere også et unntak for edelmetaller som investeringsobjekt. Bakgrunnen for dette var blant annet innspill fra en aktør på edelmetallmarkedet i Norge. Deres hovedbudskap var at kjøp av edelmetaller (gull, sølv, platina m.v.) kan ses på som en investering på lik linje med kjøp av mynter som samlerobjekter, valuta og verdipapirer.

Ut fra de særskilte reglene ved omsetning av investeringsgull i blant annet Sverige og Danmark, sluttet Finansdepartementet seg i 2007 til at det kan være hensyn som taler for at omsetning av edelmetaller gis unntak fra avgiftsplikt. Departementet påpekte imidlertid at det er krevende å avgrense hva som er "edelmetaller", og at omfanget av et eventuelt unntak måtte vurderes nærmere.

Finansdepartementet og Skattedirektoratet har deretter vært i en løpende dialog om hensiktsmessigheten av å innføre unntak ved omsetning av investeringsgull. Dette arbeidet, referert til i daværende finansminister Kristin Halvorsens svar på representanten Rytmans spørsmål dokument 15:1023 (2008-2009), har blant annet omfattet en nærmere gjennomgang av regelverket i Sverige og Danmark. I disse landene er regelverket forholdsvis komplisert med et begrenset fritak for avgiftsplikt kombinert med en frivillig registreringsordning. Arbeidet på dette området har ikke vært lagt til en særskilt arbeidsgruppe, men har inngått i den ordinære bistand Skattedirektoratet gir departementet i utviklingen av regelverket.

Som det framgår av artikkelen i Dagens Næringsliv 17. januar 2013, synes det nå å bli avdekket merverdiavgiftssvindler med gull gjennom organiserte nettverk. Dette må vi ta hensyn til i det videre arbeidet med regelverket. Slik jeg har understreket i mitt svar 30. januar 2013, er innsatsen på dette området kombinert med målrettet kontrollarbeid i Skatteetaten og i Toll- og avgiftsetaten.

SPØRSMÅL NR. 760**Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 11. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvordan forklarer statsråden praktiseringen av begrepet "god forvaltningsskikk" i det offentlige, og hvordan kan en innbygger føle seg trygg og sikker på å bli ivaretatt som enkeltindivid i møte med et forvaltningsapparat som ikke evner å gi svar på henvendelser og behandle mennesker med respekt slik forvaltningsloven tilsier?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått en henvendelse fra en person som har vært utsatt for en yrkesskade i en kommune. Kommunens forsikringsselskap har brukt en lege over 75 år som sin rådgivende lege, uten at legen har autorisasjon. Vedkommende arbeidstaker har nå fått avslag på sin søknad om yrkesskadeerstatning fra Nav og saken skal inn for Trygderetten. Under denne prosessen har kommunen stilt spørsmål til Helsetilsynet om bruken av rådgivende lege. Helsetilsynet har ikke ønsket å svare på henvendelsen og sendte saken videre til Helsedirektoratet som heller ikke vil svare på brevet. Arbeidstakeren tok tilslutt personlig kontakt med Helsedirektoratet som kunne fortelle at denne saken hadde ikke de noe med, så de hadde sendt den tilbake til Helsetilsynet. Henvendelsen er ennå ikke besvart. Slik har forvaltningsapparatet sendt saken fram og tilbake seg i mellom, uten å formidle dette videre til berørte parter.

Svar:

Representantens spørsmål besvares av meg istedenfor arbeidsministeren.

Innledningsvis ber jeg om forståelse for at jeg som helse- og omsorgsminister ikke kan gå inn i den konkrete saken som ligger til grunn for representantens spørsmål, idet det synes å fremgå at saken nå er til behandling i Statens helsetilsyn. Det fremgår også at saken skal behandles i Trygderetten, noe som også tilsier at jeg ikke kan kommentere saken direkte. Jeg vil imidlertid besvare de mer overordnede problemstillinger som representanten tar opp i sitt spørsmål.

Begrepet "god forvaltningsskikk" er et begrep som brukes for å betegne de samlede plikter som forvaltningen er pålagt når det gjelder behandling av enkeltsaker. I tillegg til de plikter som det offentlige er pålagt, har også den enkelte borger en rekke rettigheter knyttet til det offentliges behandling av hans eller hennes sak. Krav om "god forvaltningsskikk" vil også innebære at forvaltningen må innrette sin saks-

behandling på en måte som gjør at den enkelte borger kan ivareta sine rettigheter.

I dag er hovedtyngden av regler om forvaltningens saksbehandling som kjent nedfelt i forvaltningsloven, samt også i annen lovgivning som knytter seg til utøvelse av offentlig myndighet. I tillegg legges det i juridisk teori og domstolspraksis til grunn at formelle rettsregler om saksbehandlingen til en viss grad overlappes og suppleres av ulovfestede krav til "god forvaltningsskikk". Sammenfatningsvis kan det kanskje sies at krav til god forvaltningsskikk medfører et krav om at saksbehandlingen skal være forsvarlig sett hen til sakens kompleksitet, alvorlighet og grad av hast. Det vil deretter bli en retsteoretisk diskusjon for å avgjøre hvilke saksbehandlingskrav som skal sies å følge av formelle rettsregler og hvilke krav som skal sies å følge av ulovfestede krav til god forvaltningsskikk. I denne sammenheng vil det imidlertid føre for langt å gå nærmere inn i dette.

Som nevnt inneholder forvaltningsloven en rekke plikter og rettigheter som samlet sett skal påse at det offentliges saksbehandling er i samsvar med krav om god forvaltningsskikk. Sentrale plikter i så måte er forvaltningens veiledningsplikt, krav til å forberede og avgjøre saker uten ugrunnet opphold, krav til å opplyse saken så godt som mulig før vedtak treffes og krav om å sikre tilstrekkelig informasjon til parten underveis i saksbehandlingen. Forvaltningsloven inneholder også mer overordnede bestemmelser som skal motvirke inhabilitet hos offentlig ansatte som skal forberede eller treffe avgjørelse i saken. Sentrale rettigheter er den enkeltes rett til å gjøre seg kjent med sakens dokumenter og rett til å klage over vedtak eller be om omgjøring av vedtak. Når det gjelder selve vedtaket følger det også av forvaltningsloven at enkeltvedtak som hovedregel skal være skriftlig og tilstrekkelig begrunnet, og at parten skal varsles om vedtaket. Også denne type plikter skal bidra til at saksbehandlingen er i samsvar med god forvaltningsskikk.

Når det gjelder den alminnelige veiledningsplikt som forvaltningen har innenfor sitt saksområde, innebærer denne at dersom en borger har henvendt seg til feil offentlig etat, så skal vedkommende gis veiledning om hvilken etat som er rett mottaker av henvendelsen.

I tillegg til at bestemmelsen skal sikre at den enkelte borger får sin sak behandlet av rett myndighet, er bestemmelsen også ment å skulle sikre at enkeltpersoner ikke blir kasteballer mellom ulike offentlige

etater. I de tilfeller hvor en offentlig etat videresender en mottatt sak til en annen offentlig etat som rette vedkommende, vil god forvaltningsskikk tilsi at den som saken gjelder informeres om slik oversendelse. Jeg kan som nevnt innledningsvis ikke gå inn i den konkrete saken som ligger til grunn for representantens spørsmål, men slik denne er fremstilt kan det synes som om det her har vært usikkerhet med hensyn til hvilken etat som skal behandle saken, og det kan også synes som om vedkommende ikke har blitt informert om at saken har blitt videresendt fra en etat til en annen.

Av begrunnelsen for spørsmålet fremgår at det stilles spørsmål ved at kommunens forsikringsselskap har brukt en lege over 75 år som sin rådgivende lege, uten at denne legen har autorisasjon. Av helsepersonelloven § 54 første ledd fremgår at autorisasjon bortfaller når helsepersonell fyller 75 år, men at helsepersonellet likevel kan benytte sin yrkestittel etter dette tidspunktet. Dette innebærer at yrkestittelen "lege" kan benyttes selv om vedkommende på grunn av alder har mistet sin autorisasjon som lege.

Jeg ser at denne ordningen vil kunne gi opphav til misforståelser, og at mange vil anta at så lenge yrkestittelen "lege" benyttes så er også vedkommende å anse som autorisert helsepersonell underlagt helsepersonelloven. Når det er sagt, er det imidlertid ikke noe i veien for at en lege som på grunn av alder har mistet sin autorisasjon, arbeider som medisinsk rådgiver bl.a. for NAV eller forsikringsselskaper. Jeg forutsetter imidlertid at helsepersonell over 75 år i sin videre virksomhet er påpasselig slik at det ikke gis inntrykk av at vedkommende fortsatt har autorisasjon.

Slik begrunnelsen for forslaget er utformet er det ikke mulig å mene noe konkret om hva som har vært tilfelle i denne saken, og som helse- og omsorgsminister vil jeg som nevnt uansett ikke ha anledning til å gå inn i denne konkrete saken. Jeg vil imidlertid opplyse at departementet har vært i kontakt med Statens helsetilsyn og der fått bekreftet at saken er til behandling.

SPØRSMÅL NR. 761

Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 12. februar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Når vil regjeringen legge frem ordningen for tilbakeholdelse av ytelser og barnebidrag ved barne bortføring?»

BEGRUNNELSE:

Da en samlet borgerlig opposisjon i mai 2011 foreslo å stanse statens innkreving på vegne av barne bortførere uttalte daværende statsråd i Stortinget at saken var til behandling i Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet. Likelydende forslag er flere ganger tidligere behandlet i Stortinget, allerede i 2009 uttalte regjeringen en ambisjon om å komme raskt tilbake til Stortinget, mens man i 2010 understreket at arbeidet prioriteres høyt. I 2012 uttalte statsråd Thorhildsen i Stortinget at arbeidet er godt i gang, og at regjeringen vil komme tilbake til Stortinget så raskt som mulig når en ordning for tilbakeholdelse av ytelser og barnebidrag er utformet.

Svar:

Spørsmålet er opprinnelig stilt til justis- og beredskapsministeren, men er overført til meg som hovedansvarlig for lovforslag på dette området.

Som representanten vil være kjent med, ble et forslag om tilbakeholdelse av ytelser sendt på høring i 2009. Høringsrunden avdekket vanskelige spørsmål i forhold til Barnekonvensjonen og andre internasjonale konvensjoner, som det har vært nødvendig å gå dypere inn i. Blant annet har det vært nødvendig å be om en nærmere vurdering fra Lovavdelingen i Justis- og beredskapsdepartementet. Saken har også vært forelagt ESA for å klarlegge forholdet mellom eventuell tilbakeholdelse av ytelser og plikten etter EØS-avtalen til å utbetale ytelser i utlandet.

Dette har ført til at utarbeidelsen av lovforslag har trukket ut. Saken framtrer som vesentlig mer kompleks og gjør det nødvendig å vekte flere hensyn mot hverandre enn lagt til grunn ved høringsrunden i 2009. Det er likevel rom for tiltak på området med sikte på å fremme tilbakeføringen av bortførte barn.

I hovedsak dreier saken seg om ytelser på Arbeidsdepartementets område, og hovedansvaret for framdriften er derfor flyttet til Arbeidsdepartementet. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet,

Justis- og beredskapsdepartementet og Utenriksdepartementet deltar imidlertid i arbeidet.

Målet er nå at en proposisjon med de nødvendige lovforslag skal kunne fremmes i inneværende stortings sesjon.

SPØRSMÅL NR. 762

Innlevert 4. februar 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 11. februar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Mange mennesker er i dag uten arbeid eller greier ikke å fullføre utdanning fordi de ikke kan skrive på tastatur. I 2011 ble det gitt utviklingsmidler fra NAV til et forprosjekt for å kartlegge mulighetene for talegjenkjenning på norsk gjennom teknologi som eksisterer internasjonalt fremfor å utvikle ny teknologi. Forprosjektet konkluderte med at det nå er mulig.

Hva kan statsråden gjøre for å realisere dette slik at flere kan være i jobb og fullføre utdanning?»

BEGRUNNELSE:

Mange mennesker er i dag utenfor arbeidslivet eller greier ikke å fullføre utdanning fordi de ikke kan skrive på tastatur. En del kan heller ikke skrive for hånd og konsekvensen er at de er uten norsk skriftspråk. Personer som har problemer med å bruke vanlig tastatur og mus kan bruke talegjenkjenning, som er et system for å kunne styre datamaskinen og diktere tekst ved hjelp av tale. Talegjenkjenning kan også være et svært godt hjelpemiddel for mennesker med lese og skrivevansker. Talegjenkjenning har eksistert på engelsk i 15 år og i dag finnes det talegjenkjenningsprogrammer innen de store språkgruppene, men ikke på norsk.

En åpenbar gruppe som kan ha behov for talegjenkjenning er studenter og arbeidstakere med senbetennelse i hender og armer. De fleste har vel hatt en kollega som har vært sykemeldt i kortere eller lengre tid pga. senbetennelse og kan kjenne seg igjen i problematikken. Andre grupper er synshemmede og personer med smerter eller redusert førlighet i hender og armer. Hørselshemmede kan også ha nytte av talegjenkjenning fordi det kan brukes til trening og automatisk teksting. 10 – 25 % av elevene i grunnopplæringen og rundt 20 % av alle arbeidstakere har store slike vansker. Ikke alle innen disse gruppene kan nyttiggjøre seg av norsk talegjenkjenning, men selv med

en liten andel vil de samfunnsøkonomiske besparelsene være betydelige. Mange mennesker vil kunne klare å gjennomføre utdanning eller arbeide.

Det har tidligere vært gjort en del forsøk i Norge i på å få til talegjenkjenning på norsk, og betydelige midler har vært investert i dette uten at man har greid å komme i mål. Den største satsingen er Nordisk språkteknologi på Voss, som gikk konkurs i 2001. Den hadde da kostet ca. 160 millioner kroner. Satsingen var imidlertid ikke bortkastet da den etterlot seg en betydelig mengde materiell som kan benyttes til utvikling av norsk talegjenkjenning. Materiellet har blitt gjort fritt tilgjengelig gjennom Språkbanken (Nasjonalbiblioteket).

I 2011 ble det gitt utviklingsmidler fra NAV til et forprosjekt som skulle kartlegge om det var mulig å heller realisere talegjenkjenning på norsk gjennom teknologi som eksisterer internasjonalt fremfor å utvikle ny teknologi. Forprosjektet konkluderte med at det nå er mulig og raskt og rimelig å få talegjenkjenning på norsk på plass ved å benytte materiellet i Språkbanken.

NAV formidler i dag Dragon Naturally Speaking som hjelpemiddel til arbeidstakere som kan benytte engelsk som arbeidsspråk. Det er anslått at de vil trenge ca. 13 millioner kroner i eksterne midler for å kunne utvikle Dragon på norsk.

Samfunnsøkonomiske besparelser ved å få dette på plass er potensielt meget store. Forprosjektet anslår en restkostnad på rundt 13 millioner for å komme i mål.

Svar:

Spørsmålet dreier seg om utvikling av produkt som i dag er tilgjengelig på markedet, men bare på engelsk. Det samme spørsmålet er stilt av stortingsrepresentant Sylvi Graham 5. januar 2013. Forprosjektet det vises til, konkluderte med at det var mulig

å utvikle en norsk versjon av det eksisterende produktet. Jeg viser for øvrig til mitt svar av 15. januar til representant Sylvi Graham der jeg redegjør nærmere for problemstillingen.

Et slikt produkt vil kunne være et hjelpemiddel for brukere av Arbeids- og velferdsetaten. Det vil også kunne være et hjelpemiddel med bruksområde langt utover dette – for eksempel i det ordinære arbeidslivet, og også for personer uten varige funksjonsnedsettelse.

Arbeids- og velferdsetaten er ikke en kommersiell aktør, og utvikler ikke selv nye teknologiske eller

tekniske løsninger som skal omsettes i et marked. Etaten er imidlertid en potensiell kunde når produkter er utviklet. Etaten har også bistått utviklere med kompetanse om brukerbehov og utprøvinger av løsninger når utviklingsprosjekt igangsettes, noe forprosjektet representanten viser til er et eksempel på.

Selv om Arbeids- og velferdsetaten ikke selv er utvikler av nye produkter, viser dette at etaten bidrar positivt ved å kartlegge behov, samt å vise mulighetene som ligger i en slik produktutvikling for potensielle utviklere.

SPØRSMÅL NR. 763

Innlevert 5. februar 2013 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 13. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at det igjen blir etablert og utviklet samarbeide mellom NSB og Tågkompaniet i Sverige som sikrer tidlige morgentog fra Karlstad og ettermiddagsavganger fra Oslo som understøtter forretningsaktivitet mellom våre to land?»

BEGRUNNELSE:

Det foregår en spennende utvikling av samarbeidet mellom Norge og Sverige. Særlig er dette et meget synlig samarbeide mellom IKT bedrifter i Karlstad og Osloregionen.

For drøyt 3 år siden så utgjorde dette 5 bedrifter av de ca. 100 som inngår i stiftelse (www.compare.se) handel med Norge. I dag har denne virksomheten bredt seg til over 60.

Fra Sverige meldes det at tallene er stigende!

Med andre ord så kommer Osloregion til å få en større og viktigere rolle for denne næringsutvikling og dermed også en regional utvikling i så vel Sverige som i Norge.

Med dette som bakgrunn blir jeg urolig og forundret når svenske reisende i dag ikke kan komme til Oslo med tog før tidligst klokken 14.25 på ettermiddagen (Sj InterCity).

Frem til 6. desember 2012 kunne man reise fra Sverige/Karlstad med Tågkompaniet rett før klokken 06.00 og være fremme i Oslo 09.00.

Det var også mulig å reise med Tågkompaniet 09.13 og være i Oslo klokken 12.56.

I dag finnes ikke disse mulighetene.

Tågkompaniet får ikke lenger kjøre til Oslo uten at den må stoppe i Kongsvinger der reisende må bytte over til NSBs Oslopendel.

Dette har resultert i at Tågkompaniet har innstilt alle sine turer til Norge/Kongsvinger.

I en tid hvor svenske arbeidstagere stadig strømmer til Norge og nærings samarbeidet er i utvikling ser vi at NSB ikke opprettholder et samarbeide for å sikre at disse kan reise kollektivt med jernbane.

Bilen er det eneste mulige for disse aktuelle bedriftene.

Omtrent 20 mil fra Oslo ligger Karlstad regionen med ca. 130 000 innbyggere.

Det finnes Universitet med 12 000 studenter og anslagsvis 7000 ingeniører og teknikere med høy kompetanse. En kompetanse Norge er i mangel av.

Da er det vanskelig å se det kloke i at kollektive gode tilbud som flittig har vært benyttet av reisende innstilles.

Svar:

På Kongsvingerbanen var det tre togtilbud på strekningen frem til 9/12-2012. NSB har kjørt 6 daglige avganger Årnes - Kongsvinger, SJ har kjørt 2 daglige avganger Stockholm – Kongsvinger – Oslo og Tågkompaniet (TKAB) har kjørt 3 daglige avganger Karlstad – Kongsvinger - Oslo. Rutetidene har i liten grad vært koordinert siden tilbudene har vært levert av tre ulike leverandører.

I forbindelse med omlegging til ny rutemodell, har staten nå tatt store grep for å bedre togtilbudet til

Kongsvinger. Antall avganger Kongsvinger – Oslo på hverdager øker fra 6 i dag til 23 fra 09.12.2012. Med en slik kraftig økning av lokaltogstilbudet, har det ikke vært hensiktsmessig å samtidig legge opp til to parallellkjørende grenseoverskridende tilbud til Oslo.

For å sikre et regionalt grensekryssende tilbud har Hedmark Fylkeskommune, Samferdselsdepartementet og Varmlandstrafik AB fremforhandlet en avtale om medfinansiering for trafikk på strekningen Charlottenberg - Kongsvinger for seksårsperioden 2013-2018. Det fremgår av avtalens § 2 Omfang at dette ”skal omfatte tre dobbeltturer i hver retning

hver dag, mandag til fredag, fordelt på morgen, middag og kveld, som skal muliggjøre arbeidspendling i begge retninger og transport til for- eller ettermiddagsmøter i begge retninger”. Avtalen tilrettelegger for overgang til NSBs tog i Kongsvinger til og fra Oslo.

Samferdselsdepartementet har i tillegg, sammen med det svenske Trafikverket som oppdragsgiver fremforhandlet en avtale med Statens Järnvegar AB som leverandør om utførelse av internasjonal persontransport med tog på strekningen Oslo-Karlstad-Stockholm.

SPØRSMÅL NR. 764

Innlevert 5. februar 2013 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 13. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Kan statsråden sørge for et fleksibelt samspill mellom bussaktører som i dette tilfelle TIMEkspressen og NSB, blir slik at dette er organiseres med utgangspunkt i kundene og deres mulighet til å finne fleksible løsninger og at bussen har stoppested på bl.a. Sonsveien stasjon?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått flere henvendelser fra folk som daglig pendler og har gjort det i mange år og som er avhengig av å reise med NSB til Oslo på arbeid.

Veldig ofte opplever disse som så mange andre forsinkelser på Østfoldbanen.

En av mange slike hendelser er denne fra 31.01.13 hvor en reisende skulle ta 16.18 toget fra Oslo S til Sonsveien stasjon. Men grunnet et togsett som hadde røykutvikling like ved Kolbotn stasjon ble det store forsinkelser, mye forvirring og ingen organisering fra NSB.

Etter en pendlertilværelse for mange i flere år er man vant til å tenke alle mulige kreative løsninger og alternativ for å komme hjem.

Mange har ikke andre alternativ når man skal til Sonsveien stasjon.

En av de reisende sier at hun har funnet en backup løsning. Hun tar TimEkspressen fra Oslo Bussterminal til Mosseporten hvor hennes mann kan plukke henne opp.

Når denne reisende kvinne spør bussjåføren hvorfor Time Ekspressen ikke stoppet på Vestby – Sonsveien – Kambo sier sjåføren med et smil at han ikke får lov til det av NSB da de har full enerett/monopol på denne strekningen.

Mitt anliggende til statsråden er derfor slik jeg har formulert ovenfor om dette kan stemme.

Det synes ved slike eksempler som om anbud og organisering av kollektive tilbud ikke har fleksibiliteten for de reisende som det primære, men hensynet til monopolets dikterte fordeler.

Et tilbud preget av fleksibilitet og mulighet til å bevege seg mellom de ulike transportformer slik det måtte passe den enkelte reisende må være avgjørende. Reisemønstre, værforhold, tekniske skader tilsier at slik organisering vil være til så vel pendlere, monopolet som andre aktører sitt beste. En vinn-vinn-situasjon.

Det må også være flere busselskaper som kan være interesserte i å kjøre denne strekningen. Det er godt dokumentert at behovet og markedet er til stede.

Svar:

Den omtalte Timeekspressen er fylkeskryssende mellom Oslo/Akershus og Østfold, og har ikke konsesjon for lokaltrafikk i Oslo og Akershus. Iht. departementets rundskriv N-2/2003 (behovsprøving av fylkeskryssende ekspressbussruter) skal ”behovsprøvinga ved søknad om ekspressbussløyve avgrenset

til berre å gjelde i høve til lokale bil- og båtruter som inngår i det fylkeskommunale tilskotsansvaret.”

Det er med andre ord ikke hensynet til jernbanen eller eksisterende ekspressbussruter som gjør at det ikke er lov å sette av og ta på passasjerer innenfor Oslo og Akershus. NSB har ikke påberopt seg behov for beskyttelse mot konkurranse fra ekspressbussene. NSB stiller seg positivt til at ekspressbussene også kan ta opp passasjerer fritt innenfor et fylke.

Samferdselsdepartementet legger vekt på fylkeskommunenes tilrådinger i spørsmålet om fylkeskryssende ekspressbussruter skal gis lokale trafikkrettigheter internt i ett fylke. Oslo og Akershus regnes i denne sammenheng som ett lokalområde og ansvarlig myndighet for kollektivtransport, og den som evt. må fremme denne saken.

SPØRSMÅL NR. 765

Innlevert 5. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 12. februar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Den 2. februar ba Politiet om bistand fra Forsvaret i forbindelse med et mulig ran i Stavangerområdet. Ut fra de bilder som ble gjengitt i mediene, kan det se ut som om Forsvarets helikopter var utstyrt med våpen og bemannet med militært personell for å betjene våpenet.

Dersom dette er riktig, under hvilke situasjoner kan Forsvaret, etter dagens bistandsinstruks, delta med bevæpnet personell?»

BEGRUNNELSE:

Politiet slo fredag 1. februar riksalarm og ba om støtte fra Forsvaret i forbindelse med et tips om et mulig ran i Stavangerområdet. Forsvaret deltok med et helikopter. Ut fra mediebilder, ser det ut som Forsvaret hadde utstyrt helikopter med automatvåpen som var bemannet av militært personell. Politiet har tidligere ikke fått gå ut med en forespørsel om bistand fra Forsvaret og bruk av helikopter i andre preserende situasjoner, slik som den under åpningen av Stortinget i fjor høst. Det virker som regjeringen nå har en annen tilnærming til når Forsvaret kan bistå Politiet. I denne sammenheng mener spørsmålsstiller at det vil være nyttig å få en avklaring på når og under hvilke situasjoner Forsvaret kan gi bevæpnet bistand til Politiet.

Svar:

Forsvaret kan, med hjemmel i bistandsinstruksen av 22. juni 2012, bistå politiet med to typer bistand – alminnelig bistand og håndhevelsesbistand. Med alminnelig bistand menes bistand til blant annet transport, ved ulykker, og i forbindelse med uskadeliggjø-

ring eller fjerning av eksplosiver. Ved alminnelig bistand fremsetter politiet en anmodning om bistand til Forsvarets operative hovedkvarter, som beslutter om anmodningen kan imøtekommes.

Håndhevelsesbistand innebærer at Forsvaret bistår politiet med ettersøking av farlige personer når det er nødvendig for å avverge nærliggende fare for noens liv eller helse, og når det er fare for anslag av omfattende eller særlig skadevoldende karakter rettet mot vesentlige samfunnsinteresser. I slike tilfeller skal politiet rette sin anmodning gjennom Politidirektoratet til Justis- og beredskapsdepartementet. Justis- og beredskapsdepartementet kan, etter nærmere vurdering, anmode Forsvarsdepartementet om håndhevelsesbistand. For å spare tid i hastesaker kan Forsvaret påbegynne planlegging og gjennomføre forberedelser uten å avvente formell beslutning fra Forsvarsdepartementet om at bistand skal ytes. Først når Forsvarsdepartementet har truffet sin beslutning om å yte håndhevelsesbistand, kan Forsvaret iverksette selve oppdraget.

I tråd med bistandsinstruksen kan Forsvaret og Forsvarsdepartementet sette vilkår for begge typer bistand.

Bevæpning vil i første rekke være knyttet til håndhevelsesbistand. Hovedregelen er videre at vakt- og sikringsoppdrag, der en i betydelig grad kommer i kontakt med sivilbefolkningen, skal ivaretas av politiet. Men ut fra situasjonen, basert på tilgjengelige ressurser og den konkrete bistandsanmodningen, kan det likevel være aktuelt å godkjenne bruk av bevæpnet militært personell i en aktiv rolle i gjennomføringen av en operasjon.

Den politimester som leder en operasjon er ansvarlig for å utgi nødvendige retningslinjer for makt-

bruk, og kan tildele begrenset politimyndighet til Forsvarets personell om nødvendig.

Når det gjelder den konkrete situasjonen 2. februar 2013, opplyser Forsvaret at Forsvarets operative hovedkvarter tidlig på morgenen mottok en anmodning fra politiet om alminnelig bistand for helikoptertransport av polititjenestemenn til Stavanger. Forsvarets operative hovedkvarter imøtekom anmodningen, og oppdraget ble utført som et rent transportoppdrag.

Noen timer senere fikk Forsvaret et varsel fra politiet at de vurderte å fremsende en anmodning om håndhevelsesbistand til Justis- og beredskapsdepartementet. På denne bakgrunn ble det besluttet å fly nok et helikopter og nødvendig utstyr til Stavanger for det tilfellet at situasjonen skulle eskalere. Imidlertid utviklet situasjonen seg slik at det ikke ble behov for å be om håndhevelsesbistand, og ingen av de militære helikoptrene ble benyttet i en slik rolle.

SPØRSMÅL NR. 766

Innlevert 5. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 13. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hva vil regjeringen konkret gjøre for å få sikre at informasjon om asylsøkere og flyktninger ikke kommer i hendene på utenlandsk etterretning, og hvilke grep vil regjeringen nå ta for å få slutt på flyktningsespionasjen i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det har lenge vært kjent at mange flyktninger og asylsøkere blir overvåket av utenlandsk etterretning i Norge. Våren 2011 ble det kjent at en avhoppet iransk diplomat også ble overvåket, samtidig som det kom for dagen at iranske asylsøkere fikk tilbud om kontanter, advokathjelp og bistand med asylsøknaden i motytelse mot å spionere på iranske opposisjonelle i Norge.

Onsdag 30. januar kan man i Aftenposten lese at norske myndigheter tror at utenlandsk etterretning henter informasjon om egne opposisjonelle i Norge både fra asylmottak og UDIs egne datasystemer. Ifølge samme oppslag har sikkerhetstjenesten registrert flyktningsespionasje fra ti forskjellige land.

Undertegnede har flere ganger tatt opp denne problematikken (Dokument nr. 15:1166 (2010-2011), Dokument nr. 15:1427 (2010-2011) og Dokument nr. 15:1453 (2011-2012)) og fått svar fra ulike justisministre som hevdet at det var lite som kunne gjøres og viste til bestemmelsene i Wien-konvensjonen.

Den eneste synlige aktivitet fra myndighetenes side har vært pågripelsen av en sudansk mann mistenkt for flyktningsespionasje i fjor høst.

Det er dessverre lite som tyder på at denne type ulovlig aktivitet i det siste har avtatt i vårt land.

Svar:

Jeg vil innledningsvis påpeke at representanten Vaksdal også flere ganger tidligere har stilt spørsmål om regjeringens håndtering av problemet med flyktningsespionasje. Jeg viser til spørsmål nr. 1166 (2010-2011), spørsmål nr. 1427 (2010-2011) og spørsmål nr. 1453 (2011-2012).

Som det fremgår av de svarene som er gitt tidligere, er det en oppgave for Politiets sikkerhetstjeneste (PST) å forebygge og etterforske ulovlig etterretningsvirksomhet rettet mot utlendinger i Norge.

Flyktningsespionasje er et problem som PST tar på stort alvor, og arbeider aktivt for å forebygge og bekjempe. I dette inngår også samarbeid med utlendingsmyndighetene.

Jeg vil også gjøre oppmerksom på at det fremgår av retningslinjer fra departementet at Utlendingsdirektoratet og Utlendingsnemnda som utgangspunkt skal oversende saker til departementet dersom det er grunn til å anta at utlendingen driver flyktningsespionasje. Departementet vil da vurdere om sakene berører grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn.

Jeg vil videre understreke at utlendingsmyndighetene tar forholdsregler for å sikre at uvedkommende ikke får tilgang til eller søker opp opplysninger i det sentrale utlendingsregisteret, og det arbeides aktivt med å kvalitetssikre tolker. Utlendingsdirektoratet har nettopp gjennomført en risiko- og sårbarhetsanalyse når det gjelder flyktningsespionasje, med vekt på hvordan direktoratet beskytter personopplysninger. Analysen blir fulgt opp med relevante tiltak.

Når det gjelder Wien-konvensjonens regler for diplomaters virksomhet og diplomatisk immunitet,

viser jeg til mitt tidligere svar av 11. juni 2012 på spørsmål nr. 1453 (2011-2012).

Utlendinger som gjør seg skyldig i flyktningspionasje og som ikke har diplomatisk immunitet, blir vurdert utvist etter utlendingslovens regler.

For øvrig viser jeg til at behandlingen av de strafferettslige spørsmål knyttet til flyktningspionasje,

hører under påtalemyndigheten. I den grad politiet og påtalemyndigheten blir kjent med mulig ulovlig virksomhet, enten gjennom sitt eget arbeid eller ved anmeldelser fra fornærmede, forutsetter jeg at dette etterforskes og eventuelt irettesføres på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 767

Innlevert 5. februar 2013 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 12. februar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Den 31.01.13 kunne vi lese på Statnett sine hjemmesider at de vil opprette et markeds- og driftsforum for å styrke dialogen med kundene.

Kan statsråden utdype hva som er forskjellen på dette markeds- og driftsforumet og sentralnettbrukernes råd, som ble bestemt nedlagt i statsbudsjettet for 2013?»

Svar:

Ved omorganiseringen av Statkraft i 1991 var det et viktig hensyn å sikre brukerne av sentralnett innflytelse i det nye statsforetaket Statnett SF. I St.prp. nr. 100 (1990-1991) ble det foreslått å opprette et brukerråd med representanter utnevnt av foretaksmøtet. Leder og nestleder i rådet hadde blant annet rett

til å delta og tale i foretakets styremøter. Ordningen med sentralnettbrukernes råd må ses på bakgrunn av de store endringene i kraftforsyningen som skjedde ved omorganiseringen av Statkraft.

Tiden var nå moden for at brukernes innflytelse i foretaket organiseres på en måte som i større grad samsvarer med ordinær foretaksorganisering. Forvaltningen av foretaket hører inn under styret og administrerende direktør forestår den daglige ledelse av foretaket, jf. statsforetaksloven. Jeg mener at det er riktig at foretakets styrende organer selv bestemmer form og omfang av sin brukerkontakt. En viktig forskjell mellom markeds- og driftsforumet og sentralnettbrukernes råd er at det er foretaket selv, og ikke foretaksmøtet, som utpeker forumets deltakere.

SPØRSMÅL NR. 768

Innlevert 5. februar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 13. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I løpet av snart 8 år har regjeringen Stoltenberg utvidet bompengefinansiering til å bli hovedfinansiering på linje med statens finansiering av veibygging. Det medfører omfattende ekstra transportkatt for veibrukerne.

Kan statsråden legge frem en kartoversikt, med spesifiserte passeringsspris for henholdsvis vogn og privatbil, på europaveistrekningene mellom landets ti største byer inkludert bypakker samt øvrige riksveistrekninger i 2005, anslag for 2013, og planlagt i 2023 basert på gjeldende NTP?»

Svar:

Vedlagt følger et kart som viser bompengeprojekter der det foregår innkreving i dag, samt en oversikt over gjeldende takster. Opplysningene er hentet fra Statens vegvesens nettsider; <http://www.vegvesen.no/Trafikkinformasjon/Reiseinformasjon/Bompenger>. Her legges det løpende ut informasjon om bompengeprojekter og takster.

Vedlagt følger også en oversikt over bompengeprojekter som var i drift ved utgangen av 2005. Det foreligger ikke kart fra dette tidspunktet, men listen er fordelt på fylker og gir derfor en god oversikt.

Som kjent vil regjeringen legge fram en ny Nasjonal transportplan denne våren. Av investeringsprogrammet vil det framgå hvilke prosjekter som er planlagt delvis finansiert med bompenger og i hvilken periode prosjektene planlegges startet opp. Det er per i dag ikke aktuelt å legge fram anslag for bompengebelastningen i 2023.

3 vedlegg til svar:

Statens vegvesens nettsider;
<http://www.vegvesen.no/Trafikkinformasjon/>

SPØRSMÅL NR. 769

Innlevert 5. februar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 14. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I Avinors investeringsplaner er utbygging av Flesland flyplass i Bergen et viktig prosjekt. I første omgang kommer helt nødvendig utbygging av terminalbygget. På litt lenger sikt planlegges utbygging av rullebane 2 for å møte økende etterspørsel etter flytransport. Arbeidet med å sikre nødvendig areal har pågått en tid men er ikke avklart. Forsvaret eier nå det areal som trengs for å bygge RB2 øst for RB1.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre nødvendig avklaring og til en pris som både kjøper og selger kan akseptere?»

Svar:

En velfungerende og riktig dimensjonert Bergen lufthavn, Flesland er avgjørende for næringslivet og privatreisende i store deler av Vest-Norge. Flesland har, i likhet med Stavanger lufthavn, Sola, en særlig utfordrende sammensetning av trafikk fordi oljerela-

tert helikopteraktivitet er meget stor. Behovet for en rullebane nr. 2 nærmer seg derfor raskt.

Arbeidet med å sikre nødvendig utviklingsareal for den sivile luftfarten på Flesland har pågått lenge. Avinor har opplyst til Samferdselsdepartementet at de har et godt samarbeid med Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune. Utgangspunktet etter plan- og bygningsloven er at kommunen selv har rett og plikt til å bestemme hvordan arealene i kommunen skal disponeres. Statlig overstyring av rollefordelingen forutsetter et klart påvist behov.

Eiendomsforholdene rundt lufthavnen er kompliserte, med både private og offentlige grunneiere. De største arealene eies av staten v/Forsvarsdepartementet og forvaltes av Forsvarsbygg.

Samferdselsdepartementet følger prosessen om Flesland tett og vurderer behovet for involvering i arealdisponering, ekspropriasjon og verdsetting av arealene i forbindelse med overdragelse fortløpende.

SPØRSMÅL NR. 770**Innlevert 5. februar 2013 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 13. februar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«En person som har hytte i et område som nå er blitt nasjonalpark har søkt om å få bygge en 8 m² stor vedbod i tilknytning til hytten. Hytten ligger i et område uten mulighet til strømtilkobling. Han har fått avslag fra Midtre Nordland nasjonalparkstyre med begrunnelse av at reglene ikke tillater det. Styrelederen beklager at de ikke har muligheter til dette.

Er det muligheter for styret til å gi en slik tillatelse, i tilfelle ikke, vil statsråden sørge for at regelverket forandres slik at søkeren kan få tillatelse til bygging?»

BEGRUNNELSE:

En person som har hytte i et område som er blitt etablert som et nasjonalparkområde er blitt nektet å bygge en vedbod på 8 m². Hytta ligger i et område uten strøm og familien er avhengig av vedfyring. Det kan som kjent være vanskelig å skaffe tørr ved hvis en ikke har noen plass og oppbevare den. Personen har ikke bedt om at eiendommen skal bli innlemmet i Sjunkehatten nasjonalpark, og føler det naturlig nok som et overgrep at han ikke skal få bygge en liten vedbod på 8 m². Hytteeieren hadde planer om å bygge vedboden i 2010 før bestemmelsen om nasjonalpark var vedtatt, og det hadde da ikke vært noe problem, men på grunn av sykdom ble planene utsatt. Det er nesten ikke trafikk i området, og eieren poengterer i Avisa Nordland den 2. januar d.å. at han og kona var her lenge før nasjonalparken ble etablert. Hytta er omkranset av bratte og glatte svaberg med sjøen foran, og skal man til området er en avhengig av båt.

Svar:

Sjunkehatten nasjonalpark ble etablert gjennom kongelig resolusjon av 5. februar 2010. I nasjonalparken finn vi eit stort, samanhengjande og tilnærma urørt fjellområde med omkransande fjordsystem. I nasjonalparken lever fleire fuglearter som anten er trua eller nær trua på Norsk rødliste for arter 2010.

Sjunkehatten nasjonalpark har elles bidrege til etablering av eit nært samanhengjande "belte" av verneområde frå Karlsøyvær i vest, via Rago nasjonalpark på grensa mot Sverige og Sarek og Padjelanta nasjonalparker i Sverige.

I september i fjor vart det søkt om å få byggje ein ny vedbod og ei ny grillhytte i tilknytning til ei eksisterande hytte innafor Sjunkehatten nasjonalpark. Søknaden vart handsama av Midtre Nordland nasjonalparkstyre, og med heimel i verneforskrifta av slo styret søknaden om å få byggje desse to bygga som til saman var på 17m². Søkjar har påklaga dette vedtaket, og Midtre Nordland nasjonalparkstyre vurderte klagen 6. desember 2012. Styret tok ikkje klagen til følgje, og klagen er no sendt over til Direktoratet for naturforvaltning, som skal førebu klagesaken, før den blir endeleg handsama i Miljøverndepartementet. Sidan eg skal handsame klagen kan eg ikkje kommentera denne saka konkret.

Generelt viser eg til at det er eit hovudmotiv ved etablering av nasjonalparker å verne større naturområde som inneheld særigne eller representative økosystem eller landskap som er utan tyngre naturinngrep. Vidare har nasjonalparkane strenge føresegner som i utgangspunktet inneberer forbod mot alle former for inngrep som kan skade verneverdiane. Rettleiingsmateriale knytt til forvaltning av nasjonalparkane seier at dette forbodet skal handhevast strengt ved vurdering av eventuelle søknader om dispensasjon. Om det skal kunne gjennomførast tekniske inngrep i form av tilbygg eller uthus må avhenge av ei konkret vurdering av verneforskrifta og føresegna i naturmangfaldlova § 48.

SPØRSMÅL NR. 771**Innlevert 5. februar 2013 av stortingsrepresentant Morten Stordalen****Besvart 14. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for å bidra til at helseforetakene stopper nedbyggingen av viktige rehabiliteringstilbud, og mener statsråden det er fornuftig å legge ned slike tilbud uten at erstatningsplasser er bygd opp?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med samhandlingsreformen sa et samlet Storting at rehabilitering skulle være et viktig satsingsområde. Til tross for dette la Helse Møre og Romsdal HF i 2012 ned flere rehabiliteringsplasser. Nå foreslår helseforetaket på nytt å redusere rehabiliteringstilbudet gjennom nedleggelse av tilbudet i Aure- og Mork rehabiliteringssenter.

Med bakgrunn i manglende økonomiske rammer blir altså et av satsingsområdene i reformen aktivt bygget ned. Jeg kan ikke begripe at statsråden vil sitte stille å se på en slik utvikling.

Svar:

Rehabilitering er et viktig satsingsområde. Det er også et felt i endring. Over hele landet arbeides det nå med tiltak for å videreutvikle tilbud innen rehabilitering, i tråd med intensjonene i samhandlingsreformen. De ulike virkemidlene i samhandlingsreformen skal samlet sett bidra til at kommuner og helseforetak kan gi befolkningen et bedre tilbud. Kommunene og helseforetakene må i sterkere grad samarbeide slik at brukere og pasienter kan motta helhetlige og samordnede tjenester. Det har blitt inngått samarbeidsavtaler mellom kommuner og helseforetak som skal inneholde retningslinjer for samarbeid i tilknytning til rehabilitering. Helseforetakene skal konsentrere seg om den spesialiserte rehabiliteringen, mens den mer generelle rehabiliteringen skal styrkes i kommunene.

De regionale helseforetakene har inngått avtaler med en rekke private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner som yter ulike former for rehabilitering. De midlene som de regionale helseforetakene har brukt til kjøp av tjenester fra private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner har økt fra 995,8 mill. kroner i 2005, som var det siste budsjettåret disse in-

stitusjonene ble finansiert over trygdebudsjettet, til 1 524,5 mill. kroner i 2011.

I begrunnelsen for representantens spørsmål gis et eksempel fra Helse Møre og Romsdal. De regionale helseforetakene har et ansvar for å sørge for, og vurdere hvordan, en gir et best mulig rehabiliteringstilbud til innbyggerne i sin region, herunder kjøp av tjenester fra private institusjoner. Styret i Helse Møre og Romsdal HF gjorde i sak 2011/48 vedtak om endring av det spesialiserte rehabiliteringstilbudet i fylket. Dette var i tråd med intensjonen om å styrke den faglige profilen ved at det spesialiserte rehabiliteringstilbudet skulle skje i sykehusene.

Når helseforetaket samler spesialisert rehabilitering ved sykehusene er det for å gi et bedre tilbud. Dette innebærer blant annet at legetjenesten til pasienter som trenger spesialisert rehabilitering blir styrket. En vil i tillegg kunne gjøre seg nytte av annen fagkunnskap og tilbud ved sykehuset. Det er også gjort bygningsmessige endringer for å tilpasse lokalitetene til brukergruppene. En samling av spesialisert rehabilitering ved sykehusene kan bidra til at rehabiliteringen vil kunne starte tidligere og skje parallelt med en eventuell medisinsk behandling. Videre har rehabiliteringsfeltet gjennomgått en faglig utvikling de seneste årene. Generelt går utviklingen mot mer lokalbasert og poliklinisk rehabilitering for mange pasientgrupper. Denne utviklingen fører til mindre behov for sengeplasser. Endringene som er gjort i det spesialiserte rehabiliteringstilbudet i Møre og Romsdal i 2012 har ikke ført til økning i ventetid til rehabilitering.

Det er fortsatt utfordringer innenfor rehabiliteringsfeltet. Det er satt i gang en prosess sammen med brukere for å styrke rehabiliteringstilbudet i kommunene i Møre og Romsdal. Ved Mork rehabiliteringssenter er det etablert et eget samarbeidsprosjekt med omkringliggende kommuner som har som mål å heve rehabiliteringskompetansen i de aktuelle kommunene. Det er satt ned arbeidsgrupper med representanter fra kommuner, brukere og helseforetaket for å se på fremtidig driftsmodell av Aure og Mork rehabiliteringssenter.

SPØRSMÅL NR. 772**Innlevert 6. februar 2013 av stortingsrepresentant Thomas Breen****Besvart 6. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«På Dagsrevyen 26. januar ble det opplyst at en kvinne fikk beskjed om å vente i seks måneder på en operasjon i hånden. Kvinnen måtte i følge reportasjen være sykemeldt i ventetiden. Pasienten valgte i stedet visstnok å kjøpe karpal-tunnel-operasjon på Volvat betalt av hennes helseforsikring for å unngå sykemelding.

Hva er ventetiden i dag for denne type pasient for å få denne behandlingen ved Volvat for det offentlige regning gjennom Helse SørØst?»

Svar:

Denne pasienten vil ifølge beskrivelsen omfattes av ordningen "Raskere tilbake". Ifølge Helse Sør-Øst RHF er ventetiden for denne typen inngrep ved Volvat fem dager for utredning/vurdering og deretter tre dager for operasjon betalt av det offentlige. Andre pasienter som ikke faller inn under ordningen "Raskere tilbake", kan bruke fritt sykehusvalg. Ventetiden for dagbehandling innen håndkirurgi er fra tre uker og oppover, avhengig av hvilken institusjon man velger. Det er derfor ikke riktig at pasienten måtte vente i 6 måneder, og så vidt jeg kan se er denne kvinnens mulighet til rask behandling på det offentlige regning feilaktig fremstilt i Dagsrevyen.

SPØRSMÅL NR. 773**Innlevert 6. februar 2013 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 15. februar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I en stor spørreundersøkelse rettet mot potensielle vannkraftinvestorer, kom det fram at det i Norge innen 2020 sannsynligvis vil bli bygget ut 15 TWh hovedsakelig fra vannkraft. Elsertifikatene vil være drivkraften til denne store investeringen i fornybar energi. Prognoser på det nordiske elmarkedet tyder på at vi også vil få overskuddskraft fra nordiske produsenter.

Er statsråden komfortabel med at det blir bygget tilstrekkelig nett for å frakte strømmen ut fra produsentene innen 2020, og hva skal strømmen brukes til?»

Svar:

Energipolitikken skal legge grunnlag for å møte en fortsatt vekst i elforbruket, både som følge av forventet befolkningsvekst, vekst i petroleumssektoren og i industrien. Foreløpige tall fra Nord Pool viser en sterk vekst i elforbruket for 2012. Forbruket varierer også betydelig fra år til år som følge av temperaturer.

Elsertifikatmarkedet med Sverige innebærer at det samlet sett skal bygges ut 26,4 TWh fornybar

kraftproduksjon i de to landene fram til 2020. Dersom halvparten av dette realiseres i Norge innebærer dette en økning på i overkant 13 TWh i den norske produksjonskapasiteten. Dette er på nivå med utbyggingen av ny produksjon som fant sted i perioden 2000-2010.

Faktisk utbygging av kraftproduksjon i de enkelte land, og hvilke teknologier som vil bli bygd ut avhenger av flere forhold. Blant annet vil tilgangen på prosjekter, gjennomføringstid, finansieringsmuligheter og konsesjonsbehandlingen påvirke sammensetningen av prosjekter. Gjennomføringstiden for mange nye energiprojekter er lang. En utbygging på 15 TWh vannkraft i Norge synes ikke realistisk innenfor de tidsrammer aktørene nå har å forholde seg til.

Parallelt med økningen i kraftproduksjon planlegges en styrking av overføringsnettet innenlands og en økning i utvekslingskapasiteten til utlandet. I Meld. St. 14 (2011-2012) "Vi bygger Norge – om utbygging av strømmettet", la regjeringen frem politikken for utviklingen av det sentrale overføringsnettet de neste 10-15 årene.

Regjeringen legger vekt på en koordinert utbygging av produksjon, nett og forbruk. Det er innført en styrket koordinering mellom konsesjonsbehandling av nett- og produksjonsprosjekter, slik at produksjonsprosjektene, som får konsesjon, så langt som mulig også skal ha avklart mulig nettilknytning. I konsesjonsbehandlingen tar NVE hensyn til nettkapasiteten i de aktuelle områdene og prioriterer prosjekter i områder hvor rask nettilknytning er mulig. Det er gunstig å etablere ny fornybar kraftproduksjon i områder hvor det er ledig nettkapasitet, planer om nettinvesteringer eller nært forbruk.

En kabel til Danmark er under bygging (Skagerak 4). Statnett planlegger å bygge en forbindelse til

Tyskland og en til Storbritannia med idriftsettelse i henholdsvis 2018 og 2020. Med en økning i utvekslingskapasiteten på mer enn 50 prosent vil den norske kraftforsyningen samlet sett få en langt større fleksibilitet for utnyttelse av ressursene i 2020 enn i dag.

Utbyggingen av ny kraftproduksjon og overføringsnett vil styrke den norske kraftforsyningen i årene som kommer. Det er likevel viktig å understreke at den norske og nordiske kraftforsyningen fortsatt vil være sårbar for variasjoner i været, slik kraftsituasjonen i vintrene 2009 og 2010 var en illustrasjon på.

SPØRSMÅL NR. 774

Innlevert 6. februar 2013 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 15. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Er arbeidet med å få på plass en database for stjålet kunst og antikviteter ferdigstilt, ev. hvor langt har dette arbeidet kommet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til Dokument nr. 15:223 (2009-2010), hvor undertegnede fikk svar fra daværende justisminister Storberget ang. å jobbe for at stjålne kunst- og kulturgjenstander blir registrert i åpne søkbare internasjonale databaser. I svaret står det å lese følgende:

"Opprettelsen av en database for stjålet kunst og antikviteter er et av flere tiltak i "Politidirektoratets tiltaksplan for bekjempelse av miljøkriminalitet 2006 - 2009". Politidirektoratet har nå igangsatt et arbeid med å se på muligheten for å legge til rette for at informasjon knyttet til kunst- og kulturgjenstander blir tilgjengelige i aktuelle databaser, herunder både nasjonalt og internasjonalt."

Kalenderen viser nå 2013, og det er derfor rimelig å anta at tiltakene i tiltaksplanen for 2006-2009 fullt ut er implementert.

Svar:

Norge har ratifisert «Konvensjonen om tiltak for å forby og hindre ulovlig import og eksport av kunst-

gjenstander og ulovlig overføring av eiendomsrett til kulturgjenstander». Konvensjonens Artikkel 5, bokstav g forplikter til å opprette en nasjonal etat som på en effektiv måte skal se til at det alltid blir gjort kjent når en kunstgjenstand forsvinner. I Norge er Økokrim tildelt et særlig ansvar for dette området.

For å etablere et system for registrering og behandling av informasjon på dette feltet, nedsatte Politidirektoratet en arbeidsgruppe som har utarbeidet en kravspesifikasjon for en IKT-løsning. Politiets data- og materielltjeneste (PDMT) som har foretatt en vurdering av forslaget til kravspesifikasjon for en IKT-løsning for databasen, anbefaler å integrere utviklingen av databasen i det nye straffesakssystemet. En av fordelene med dette er at funksjonaliteten som utvikles inngår i og utgjør en integrert del av et helhetlig straffesakssystem. Dette vil innebære bedre tilgjengelighet, og antatt hyppigere bruk av databasen.

Politidirektoratet og Økokrim støtter PDMTs vurdering. Det vises blant annet til at det på denne måten ikke brukes tid og penger på mellomløsninger som senere vil bli faset ut. En integrering med produksjonen av nytt straffesakssystem ville medføre at databasen ville bli lettere å realisere, med bedre funksjonalitet og høyere kvalitet.

Det er ennå ikke tatt stilling til endelig løsning.

SPØRSMÅL NR. 775**Innlevert 6. februar 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 15. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Stiftelsen Klokkergården er en ideell stiftelse med formål å behandle ungdom med rus- og atferdsproblemer. Ungdommene er plassert med hjemmel i barnevernlovens tvangsparagrafer der kriteriene er vedvarende kriminalitet, rusbruk eller annen normløs atferd. Stiftelsen opplever nå at skoletilbudet gjennom mer enn 20 år er i fare for å bli rasert, grunnet en usikker finansieringsordning.

Vil statsråden foreta seg noe for å få etablert en forutsigbar finansieringsordning, slik at skolen kan sikres videre drift?»

BEGRUNNELSE:

Stiftelsen Klokkergården er en ideell stiftelse med formål å behandle ungdom med rus- og atferdsproblemer. Ungdommene er plassert med hjemmel i barnevernlovens tvangsparagrafer der kriteriene er vedvarende kriminalitet, rusbruk eller annen normløs atferd. Stiftelsen gir tilbud til ungdom fra 13 år. Stiftelsen ble etablert i 1980 og har således lang erfaring innen feltet. Alle plasseringer skjer i medhold av Lov om barneverntjenester. Stiftelsen har totalt ca. 60 plasser i ulike avdelinger og i familiehjem. Stiftelsens kollektiver er lokalisert i Vestfold, Sogn og Fjordane og Hedmark.

Ved å ha etablert grunnskole og inngått avtaler med Hedmark- og Sogn og Fjordane fylkeskommune og enkelte videregående skoler i disse fylkene gir stiftelsen et skoletilbud til ungdommer med problemer, og skole og utdanning er en vesentlig del av behandlingsprogrammet til stiftelsen.

I Sirius-rapport 6/2012 framheves innsatsen på skoleområdet som avgjørende viktig på veien bort fra rus og kriminalitet. De trekker fram det å få erfaring i å mestre skolehverdag med hensyn til rutiner, konsentrasjon, utholdenhet og lav grad av konflikt samt muligheten til å fylle igjen kunnskapshull som viktige elementer i behandlingen. Dette bekreftes også av stiftelsens egne evalueringssystemer (EuroADAD og brukerundersøkelser).

I 2006 fikk Stiftelsen Klokkergården skole offentlig godkjenning etter opplæringslovas § 2-12. Den enkelte ungdom får et individuelt tilrettelagt og fullverdig undervisningstilbud med 30 timers ukentlig grunnskoleundervisning i samsvar med Læreplanverket for Kunnskapsløftet. Stiftelsen har investert 6 millioner kroner i undervisningslokaler.

Stiftelsen opplever nå at skoletilbudet gjennom mer enn 20 år er i fare for å bli rasert.

Hedmark fylkeskommune er i disse dager i ferd med å reforhandle samarbeidsavtalen med Stiftelsen Klokkergården, og har gitt sterke signaler om at de ikke ser seg i stand til å finansiere opplæringen. De får ikke tilstrekkelig refusjoner, da fylkene nekter å betale for den spesialundervisning ungdommene får fordi skolen er godkjent etter opplæringslovas § 2-12.

Stiftelsen Klokkergården har arbeidet i flere år med å få til en lignende samarbeidsavtale med Vestfold fylkeskommune, uten å lykkes. Vestfold fylkeskommune vil ikke inngå en avtale, noe som medfører at stiftelsen ikke vil få refusjoner fra de fylkene som har ungdommer plassert på stiftelsens kollektiv i Stokke kommune. Resultatet blir at Stiftelsen Klokkergården ser seg nødt til å avvikle driften av skolen ved Stokkekollektivet i løpet av skoleåret 2012 / 2013.

Opprettholdelse av skoletilbudet avhenger av en finansieringsordning som fungerer. Den gjeldende finansieringsordningen gir ingen forutsigbarhet for driften, da hjemfylkene ikke refunderer kostnadene knyttet til hver enkelt ungdoms behov. Skolemyndigheten i hjemfylket tar ikke hensyn til at disse ungdommene har en svært problematisk fortid og et stort behov for tilrettelagt undervisning.

Svar:

Alle barn har rett til skolegang. For barn og unge med vedtak om plassering i barnevernsinstitusjon må opplæringen tilrettelegges på en slik måte at det er mulig for dem å delta. Jeg er opptatt av at det arbeides bevisst for å styrke disse barnas skoletilknytning, det må legges til rette for en tilpasset opplæring og barna må motiveres til videre skolegang.

Når det er gjort vedtak om plassering i institusjon etter barnevernloven, er det den fylkeskommunen der institusjonen ligger, som har ansvaret for å oppfylle retten til opplæring. Dette gjelder for både grunnskoleopplæring, videregående opplæring og spesialpedagogisk hjelp. Det betyr blant annet at det er denne fylkeskommunen som fastsetter opplæringstiltak, sørger for sakkyndige vurderinger, fatter vedtak om spesialpedagogisk hjelp og er ansvarlig for at opplæringen fyller kravene i opplæringsloven.

Fylkeskommunen som institusjonen ligger i, vil ha rett til refusjon av utgifter fra fylkeskommunen der barnet/ungdommen var bosatt på det tidspunktet det ble gjort vedtak om plassering. Satsene for refusjon er fastsatt av departementet. Det er forhøyede

satser dersom eleven har et moderat eller omfattende behov for spesialundervisning.

Stiftelsen Klokkergården skole har ulike avdelinger som er godkjent som private skoler etter opplæringsloven § 2-12. Skoler godkjent etter § 2-12 er private grunnskoler som ikke mottar statstilskudd etter privatskoleloven. Innholdet i opplæringen ved private grunnskoler skal tilsvare den som gis i offentlige grunnskoler, men enkelte av opplæringslovens regler, blant annet retten til spesialundervisning, gjelder ikke.

Elever som tas inn i slike privatskoler, må være utskrevet av den offentlige skolen. I slike tilfeller er det den private skolen som har ansvaret for denne

eleven, ikke fylkeskommunen. Dersom det inngås en avtale mellom den private skolen og fylkeskommunen om dekning av kostnader for eleven, er dette en privatrettslig avtale. Fylkeskommunen har anledning, men ingen plikt, til å gå inn i slike avtaler, og jeg kan ikke bestemme utfallet av en eventuell forhandling av slike avtaler.

Barn og unge med vedtak om plassering i barnevernsinstitusjon er en særlig sårbar gruppe, og jeg er opptatt av at disse får ivaretatt sine rettigheter etter opplæringsloven. Jeg vil derfor i samarbeid med Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet se på hvordan dette best kan sikres.

SPØRSMÅL NR. 776

Innlevert 6. februar 2013 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 11. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Den såkalte sorenskiversaken svekker allmennhetens tillit til domstolene. Faktum tyder på at Domstoladministrasjonen og domstolene har gitt vedkommende særbehandling på grunn av sin stilling og kjennskap til systemet og andre dommere. En gullkantet avtale er inngått med arbeidsgiver som sikrer lønn frem til pensjon. Justisministeren er tydelig ikke informert av sine underordnede.

Hvilke konsekvenser mener statsråden denne saken bør få for de involverte, og vil det bli gjennomført en gransking av sakens gjennomføring?»

Svar:

Vedkommende sorenskriver er gitt avskjed i nåde fra 1. desember 2013.

Justis- og beredskapsdepartementet ba 6. februar 2013 Domstoladministrasjonen om en redegjørelse om Domstoladministrasjonens håndtering av saken, og hvilke vurderinger som er foretatt i den forbindelse. Departementet har mottatt redegjørelsen fra Domstoladministrasjonen om saken og vil gå grundig gjennom denne.

Jeg mener at vi bør se på regelverket og vurdere prosedyrene for fremtidige avskjedssaker, og vil blant annet ta opp dette for en prinsipiell diskusjon med styret for Domstoladministrasjonen.

SPØRSMÅL NR. 777**Innlevert 6. februar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 13. februar 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Regjeringen har nylig ettergitt den gjelden Myanmar hadde til Norge.

Hvilke land er det nå som skylder Norge penger, og hvor mye penger er det hvert enkelt land skylder Norge?»

BEGRUNNELSE:

Ber om en oversikt over gjeld andre land har til Norge.

Svar:

Per 31.1.12 har følgende utviklingsland gjeld til Norge:

Pakistan, Sudan, Serbia, Indonesia, Egypt, Somalia og Zimbabwe.

Fordringene fordeler seg slik, avrundet til nærmeste million:

Pakistan: 162 millioner kroner
 Sudan: 962 millioner kroner
 Serbia: 57 millioner kroner
 Indonesia: 53 millioner kroner
 Egypt: 27 millioner kroner
 Somalia: 14 millioner kroner
 Zimbabwe: 381 millioner kroner
 Totalt: 1,656 milliarder.

I tillegg til disse landene har Guinea 99,8 millioner kroner i gjeld til Norge, som planlegges slettet om kort tid.

Det kan legges til at også andre land enn ovennevnte har statsgjeld til Norge. Representanten Leirstein har stilt spørsmålet til utviklingsministeren, og jeg har derfor i dette svaret redegjort for utviklingslands gjeld til Norge. Det vil si land som i henhold til kriterieriene til OECD utviklingskomite (DAC) er kvalifisert til å motta offisiell utviklingshjelp (ODA).

SPØRSMÅL NR. 778**Innlevert 7. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 15. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil helse- og omsorgsministeren ta nødvendige grep for å styrke luftambulansetjenesten i Helse Vest og sørge for at det stasjoneres en egen luftambulans i Helse Fonna området?»

BEGRUNNELSE:

En vedvarende aktivitetsøkning for luftambulansetjenesten i Helse Fonna området aktualiserer behovet for å få stasjonert egen luftambulans i Haugeunds-regionen. I dag blir området dekket av luftambulans enten fra Bergen eller Stavanger noe som medfører lang responstid som igjen kan sette liv og helse i fare.

Det har også i senere tid vært en rekke samtidighetskonflikter som riktignok er forsøkt løst på annen måte, men som likevel viser at kapasiteten på dagens luftambulansetjeneste langt fra er god nok i dette området.

I svar til undertegnede datert 19. juni 2008 skrev tidligere helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad blant annet: "Luftambulansetjenesten er en ressurs som er helseforetaks- og regionsovergrepene, dvs. en nasjonal tjeneste. Dette innebærer at beredskapen ikke er knyttet til bestemte geografiske områder, men en felles ressurs som skal brukes der den trengs mest".

Den vedvarende høye aktiviteten for luftambulansetjenesten i Helse Fonna området skulle på denne bakgrunn være god grunn til å stasjonere en egen

luftambulanser i Haugesund slik at man også i dette området fikk en fullt ut operativ og velfungerende tjeneste.

Det vises for øvrig til Dokument nr. 15: 1262 (2007-2008), Dokument nr. 15:1378 (2008-2009), Dokument nr. 15:1434 (2010-2011) og Dokument nr. 15:1692 (2010-2011).

Svar:

Nasjonal helse- og omsorgsplan slår fast som et grunnleggende prinsipp at alle skal ha tillit til at de får kompetent hjelp når de trenger det i akutte situasjoner. De regionale helseforetakene har ansvar for å sikre en forsvarlig bil-, båt- og luftambulansetjeneste.

Når disse tjenestene skal utvikles og dimensjoneres, må de sees i sammenheng med utviklingen i akutfunksjoner ved sykehusene. I et land med Norges geografi og bosettingsmønster er luftambulansetjenesten helt avgjørende for effektiv behandling, transport og beredskap ved akutt sykdom og/eller skade. I tillegg skal den virke utjevne i forhold til forskjeller i tilgjengeligheten til spesialisert akuttmedisinsk tilbud.

Etablering av nye baser kan skje etter en helhetlig vurdering av lokal og regional beredskap og innenfor de økonomiske rammene til det regionale helseforetaket.

Helse Vest RHF har informert meg om at Helse Fonna-området primært blir betjent av 3 ambulanshelikopterbaser (Bergen, Stavanger og Ål) og i tillegg redningshelikopter fra Sola. I tillegg kan Førdebasen nå den nordøstlige delen av området innen drøyt 30 minutters flytid. Samlet gir dette Helse Fonna-området meget god luftambulansedekning.

Det har de siste årene ikke vært noen økning i antall samtidighetskonflikter. Et stort antall av disse situasjonene løses ved at AMK overfører oppdraget til en annen luftambulansbase, evt. redningshelikoptertjenesten.

Det bør også nevnes at det fra april 2011 er etablert legebil ved Haugesund sjukehus som ved utrykning blir bemannet med lege fra anesthesiavdelingen og redningsmann. Legebilen er bemannet på dagtid i tidsrommet 7.30 til 15.30. Legebilen blir også brukt til å kjøre i møte med ambulanser fra distriktet. Det arbeides med en utvidelse av denne ressursen.

SPØRSMÅL NR. 779

Innlevert 7. februar 2013 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 15. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I Innst. 375 S (2011-2012) vedtok Stortinget å øke basisbevilgningen til de regionale helseforetakene med blant annet 200 mill. kroner for å håndtere økte pensjonskostnader som de har avtale med. Dette er videreført i budsjettet for 2013. Hverken i proposisjonen eller innstillingen ble det skilt mellom avtaleform.

Hvordan vil regjeringen sikre at alle som de private foretakene har avtale med får håndtert sine ekstraordinære pensjonskostnader?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for bevilgningen var at dette er pensjonskostnader som hverken foretakene eller de private de har avtale med hadde forutsetninger for å kunne beregne i forkant, uavhengig av hvilken avtaleform de private og ideelle har med foretakene. I oppfølgingen av bevilgningen har foretakene foretatt

et skille mellom de private som har løpende avtaler, og de som har avtale etter anbud. Dette fører til en urimelig forskjellsbehandling. Dette skille var heller ikke omtalt i proposisjonen eller innstillingen og er ukjent for Stortinget. På anbudstidspunktet var det heller ikke noen av tilbyderne som kunne forutse disse kostnadene, og dermed utgjør dette heller ikke en konkurransemessig ulempe/fordel ved selve anbudsinngåelsen.

Hvis ikke dette blir håndtert risikerer en at institusjoner som det offentlige tidligere har hatt løpende avtaler med, men som på grunn av ulike praksis i foretakene har blitt anbudsutsett, ikke har mulighet for å opprettholde driften.

Svar:

Pensjonskostnadene begynte å øke allerede i 2006 og gjorde et kraftig hopp i 2007. For de regionale helseforetakene har pensjonskostnadene økt

med om lag 200 pst. i perioden 2005-2011, og med om lag 20 pst. fra 2011 til 2012. Kostnaden for 2013 ser ut til å bli på nivå med eller lavere enn 2012. Det er naturlig å anta at også private institusjoner med tilsvarende pensjonsytelser og underlagt tilsvarende regnskapsregler har hatt en noenlunde tilsvarende utvikling. Hovedårsaken til de økte kostnadene er vedvarende lavt rentenivå kombinert med forventninger om forholdsvis høy fremtidig lønnsvekst.

På denne bakgrunnen ble det allerede i forbindelse med Stortingets behandling av St.prp. nr. 59 (2007-2008) bevilget 320 mill. kroner til de regionale helseforetakene slik at disse skulle kunne inngå kjøps-/driftsavtaler med private institusjoner som skulle avspeile et høyere pensjonskostnadsnivå. Bevilgningen er blitt videreført i alle senere år og økt med ytterligere 200 mill. kroner gjennom RNB 2012. Det fremgår av bevilgningsteksten at pengene blant annet skal benyttes til å inngå avtaler som skal reflektere det høyere kostnadsnivået.

Før de regionale helseforetakene utbetalte kompensasjon for økte pensjonskostnader til private avtaleparter i 2008, utarbeidet RHFene grundige juridiske vurderinger både på generelt grunnlag og konkret for de enkelte avtalene. Disse vurderingene er senere oppdatert ved endringer i avtalestrukturer. I vurderingene ble det lagt stor vekt på å avklare om avtalene gav grunnlag for å utbetale kompensasjon.

I årene etter 2008 har de regionale helseforetakene gjennomført en rekke offentlige anbud (herunder blant annet rehabilitering, rusbehandling og radiologi) der det klart fremgår at tilbudt avtalepris skal inneholde alle kostnader forbundet med ytelsen – også pensjonskostnader. De regionale helseforetakene har på denne bakgrunnen ikke justert utbetalingene utover avtalepris for de nyere inngåtte avtalene. De regionale helseforetakene har dermed fulgt opp formuleringen i bevilgningen. Som følge av anbudsrundene har enkelte regionale helseforetak opplevd

at prisene på anskaffelsene har økt med vesentlig mer enn vanlig lønns- og prisstigning. For eksempel kan det nevnes at Helse Sør-Øst RHF har informert oss om at prisene i deres siste rusanskaffelse økte med ca. 18 pst. i forhold til avtalene i forrige avtaleperiode.

At de regionale helseforetakene nå i flere tilfeller ikke finner å kunne utbetale kompensasjon utover den avtalte prisen har således verken med endret praksis eller endret avtaleform å gjøre. Det avgjørende er at det i anbudskonkurransene har vært presisert at den tilbudte prisen skal inneholde alle kostnader, også pensjon. I vurderingen av hvorvidt de kan kompensere sine avtaleparter utover den avtalte prisen har de regionale helseforetakene forholdt seg til de inngåtte avtalene, lov om offentlige anskaffelser og statsstøttereglene. Dette fører til at enkelte institusjoner fremdeles har gamle avtaler som gir grunnlag for justerte utbetalinger, mens andre institusjoner har nyere avtaler der den avtalte prisen skal dekke alle kostnader – uavhengig av om pensjonskostnadene det enkelte året viser seg å være høyere eller lavere enn forutsetningene institusjonen selv la til grunn ved kalkulering av sitt pristilbud. Samtidig er det også slik at de private institusjonene med nye avtaler selvfølgelig får beholde sitt overskudd dersom pensjonskostnaden skulle vise seg å bli lavere enn hva de selv la til grunn i avtaleprisen.

Jeg vil samtidig presisere at de regionale helseforetakene og deres avtaleparter må forholde seg til de avtalene som er inngått og de rettslige forholdene rundt disse. Vi kan ikke pålegge de regionale helseforetakene atferd som ikke står seg juridisk.

For øvrig viser jeg til den inngåtte samarbeidsavtalen mellom staten og ideelle aktører i helse- og omsorgssektoren. I avtalens punkt 4 f, siste kulepunkt fremgår det at "Partene er enige om å gjennomgå problemstillinger knyttet til ideelle aktørers pensjonskostnader".

SPØRSMÅL NR. 780**Innlevert 7. februar 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 15. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Kripos narkotikastatistikk for 2012 viser en betydelig økning i syntetiske stoffer som ikke er fanget opp av vår narkotikalovgivning. Tollvesnet har flere ganger, spesielt det siste året, etterlyst ny lovgivning for å sikre at de nyoppdagede narkotiske stoffer som ikke står på narkotikalisten blir raskere oppført. Statsråden har tidligere lovet at saken vil behandles raskt.

Hva gjør statsråden for å sikre at de syntetiske stoffer kommer raskt inn på narkotikalisten og når vil lovendringer skje?»

BEGRUNNELSE:

KrF fremmet våren 2012 et representantforslag i Dok. 8:79 (2011-2012) om å sikre at alle former for syntetiske cannabinoider og syntetiske opioider automatisk faller inn under narkotikalovgivning. Forslaget ble vedlagt protokollen med begrunnelse at regjeringen jobbet med saken og at det ville komme snarlige endringer.

Bakgrunnen for forslaget var at det tar for lang tid fra nye rusmidler registreres til de aktuelle virkestoffene blir ført på narkotikalisten. Det medfører at narkotikaindustrien kynisk endrer på de kjemiske sammensetningene for å omgå lovgivningen, og markedsføres dermed som lovlige rusmidler. Det er derfor viktig at lovverket fanger opp slike tilfeller for å bekjempe narkotikaindustrien.

De syntetiske rusmidlene har en mye sterkere ruseffekt enn hasjisj og kan gi uante virkninger, og kan gi store psykiske skadevirkninger. Selv om de har sterkere ruseffekt er de likevel ofte billigere. Syntetiske stoffer blir solgt over internet og er derfor svært tilgjengelig. Ifølge Folkehelseinstituttet foregår bruken av slike rusmidler i hele Norge. Helsemyndighetene frykter den nye rustrenden på grunn av de store skadevirkningene og at i det verste fall vil medføre at liv går tapt. Rusavhengige, som går på tyngre stoffer, advarer mot disse rusmidlene nettopp fordi de gir uante effekter.

I Innst. 373 S (2011-2012) sa en samlet komite at det er viktig at lovverket fanger raskt opp slike tilfeller, fordi det vil være med og bekjempe narkotikaindustrien. Daværende helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Eriksen sa i brev av 17. april 2012 til justiskomiteen at Statens Legemiddelverk ville legge frem en forskriftsendring sommeren 2012, og at utkast til nye bestemmelser, herunder en narkoti-

kadefinisjon, deretter vil bli sendt på ny ordinær høring.

Behovet for snarlige endring er påtrengende for å redde liv, og hjelpe unge mennesker som er i en utsatt posisjon. Statsråden må derfor sikre at endringene kommer snarlig på plass.

Svar:

Over tid har det vært en utvikling der syntetiske narkotiske stoffer benyttes mer både i Norge og internasjonalt. En rask oppføring av nye narkotiske stoffer på narkotikalisten er derfor viktig i arbeidet for å beskytte folkehelsen. Samtidig er det vesentlig at private skal kunne orientere seg om hvilke stoffer som er omfattet av narkotikalovgivning hvis bruk kan føre til straff. Norsk høyesterett har tidligere kommet til at derivatregelen ikke gav tilstrekkelig klar lovhemmel til straff. Det har derfor vært avgjørende å vedta en definisjon som hindrer tolkningstvil med hensyn til hva som faller inn under narkotikadefinisjonen. Samtidig har det vært nødvendig å sikre at narkotikalisten dekker store grupper av narkotika, herunder de syntetiske stoffene.

I arbeidet med ny narkotikaforskrift har departementet samrådd seg med sentrale myndigheter på området. Det har vært avholdt møter med blant annet Folkehelseinstituttet, Kripos, SIRUS, Toll- og avgiftsdirektoratet, Riksadvokaten, Oslo statsadvokatembete, Justis- og beredskapsdepartementet og Politidirektoratet.

Ny narkotikaforskrift og ny narkotikaliste ble fastsatt 14. februar 2013. I forskriften fremgår det at stoffer og grupper av stoffer som er oppført i narkotikalisten, regnes som narkotika. Adgangen til å listeføre grupper av stoffer bidrar til å sikre raskere oppføring av nye narkotiske stoffer på narkotikalisten, samtidig som det vil bedre forutberegneligheten med hensyn til om et stoff er å anse som narkotika.

Den nye narkotikalisten omfatter ti ulike stoffgrupper hvor de kjemiske forbindelsene som inngår i gruppene er å regne som narkotika. Stoffgruppene dekker i det aller vesentligste de nye syntetiske stoffene som er avdekket etter 2011.

Utviklingen av nye stoffer går raskt, og dette gir en rekke utfordringer både når det gjelder å finne stoffene og å analysere dem. De ansvarlige departementene og relevante underliggende etater vil derfor gjensidig informere hverandre om utviklingen på området og samarbeide for å avdekke nye stoffer og sikre rask oppføring av disse i narkotikalisten.

SPØRSMÅL NR. 781**Innlevert 7. februar 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 19. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvilke positive, henholdsvis negative, forhold i evalueringen av "Øvelse Tyr" 2012 vil statsråden trekke frem når det sammenholdes med de erfaringene man hadde gjort seg knyttet til 22. juli 2011 og den læringsprosessen man gikk inn i etter dette terrorangrepet?»

BEGRUNNELSE:

Rett etter og i lengre tid etter var regjeringen klar på at man naturlig nok skulle trekke lærdom av hva som gikk galt 22. juli 2011. Etter fremleggelsen av Gjørvkommisjonens rapport ble det klart at regjeringen fant grunn til å trekke enda mer lærdom. I 2012 ble øvelse «Tyr» gjennomført. Evalueringer av denne peker på store svakheter. Det er grunn til å spørre om hvilke svakheter som fremheves som de samme og som var klare tidlig etter 22. juli og dem som også senere ble dokumentert av Gjørvkommisjonen. Under tegnede stiller spørsmål for å danne seg et bilde av hvor raskt nødvendig endring fant sted etter 22. juli for å få et realistisk bilde av hva man kan forvente seg av den kommende stortingsmeldingen om terrorangrepet.

Svar:

Øvelse Tyr 2012 ga mange viktig og nyttige læringspunkter som både vi i departementene, politiet og andre aktører allerede er godt i gang med å følge opp.

Politidirektoratet hadde ansvaret for planlegging og gjennomføringen av øvelsen som ble gjennomført i Romerike politidistrikt. Den delen av øvelsen som omfattet objektsikring av departementsbygg og Stortinget var lagt til Oslo.

Øvelsen ble evaluert av et team under ledelse av Politihøgskolen på oppdrag fra Politidirektoratet. Rapporten etter øvelsen forelå 6. februar i år og læringspunktene vil bli fulgt opp av den enkelte aktør. I tillegg har alle aktører foretatt egne evalueringer for å sikre best mulig oppfølging av interne prosesser for læring og forbedring.

Erfaringene etter øvelse Tyr viste at samvirke mellom de ulike etatene/institusjonene var forbedret

siden 22. juli 2011. I planleggingen av øvelsen har alle aktørene hatt jevnlig møter med orientering og informasjon om hverandres kapasitet og kompetanse. Dette har, slik jeg ser det, bidratt til bedre samvirke.

Evalueringen viser også at ressursene som var involvert i øvelsen i større grad fant hverandre enn de gjorde 22. juli. Dette er blitt påpekt i 22. juli-kommisjonens rapport som et forbedringspunkt. Økt fokus på samvirke under krisehåndtering, vil etter min mening også resultere i at ressursene lettere samhandler og "finner" hverandre.

Det ble under øvelsen sendt 4 meldinger gjennom det eksisterende systemet for nasjonal varsling. I gjennomsnitt svarte 26 politidistrikter innen fristen på 10 minutter. Sett i lys av erfaringene etter 22. juli er dette en klar forbedring. Testing og tekniske forbedringer av varslingsystemet har gjort dagens system mer robust. Dette er en positiv erfaring.

Forsvarets bistand til politiet hadde et stort fokus under øvelsen. Det vil også i framtiden være behov for å øve bistand fra Forsvaret, både i forhold til prosedyrene for godkjenning av bistandsanmodningene samt for å bedre rolleforståelsen mellom politi og forsvar i en sivil krise.

Jeg tok umiddelbart opp etter at øvelsen var avsluttet behovet for å bedre beslutningsrutinene for håndhevelsesbistand. Erfaringene fra øvelsen viste at det tok for lang tid i alle ledd å behandle bistandsanmodninger. Det er nå laget nye rutiner, herunder hvilken informasjon som politiet må gi i sin anmodning nettopp for å sikre raskets mulig behandling.

Videre viser erfaringene fra øvelsen at det også denne gangen var utfordringer og problemer knyttet til mangler i gradert samband mellom Justis- og beredskapsdepartementet og Forsvarsdepartementet. Felles gradert samband er nå under utplassering.

Best mulig situasjonsrapportering er viktig som bidrag til beslutningsdyktighet. Arbeidet og gjennomgangen av rutinene for situasjonsrapportering er derfor allerede påbegynt. Det vil i den forbindelse også bli vurdert hvordan uverifisert informasjon til departementet, herunder Kriserådet, i større grad kan benyttes for å bidra til etablering av et rettidig situasjonsbilde for politisk ledelse.

SPØRSMÅL NR. 782**Innlevert 7. februar 2013 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 15. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Mye tungtransport kjører på veiene mellom Bergen og Stavanger, og denne transporten kunne alternativt gått sjøveien med fergene til Fjordline. Med dagens regelverk har rederiet ikke anledning til å ta med vogntog og sjåfører på grunn av mulighet for taxfreehandel ombord. Dette synes å være begrenset til måltider siden kvotepliktige varer ikke selges på denne strekningen.

Vil statsråden legge til rette for at tungtransport kan benytte denne fergestrekningen og således bidra til mål om mer gods fra vei til sjø?»

BEGRUNNELSE:

Målsettingen om å få mer gods fra vei til sjø er en viktig bidragsyter både i forhold til våre miljø- og klimaforpliktelser samt ønsket om økt trafiksikkerhet. Strekningen mellom Bergen og Stavanger har mye trafikk langs veiene, og det ville være en fordel om noe av denne trafikken kunne gått sjøveien. Fjordline har seilinger mellom Bergen og Stavanger på sin rute videre til og fra Danmark. Slik regelverket er utformet, kan ikke tungtransporten benytte seg av dette fergetilbudet mellom Bergen og Stavanger.

Jeg har forståelse for kompleksiteten bak vårt avgiftssystem og det faktum at fergene seiler internasjonalt, men samtidig er det gjerne mulig å lage en struktur og praktisk løsning som gjør at sjåførene må betale avgift på eventuelle måltider og andre kjøp ombord. Kanskje kunne en benytte seg av en form

for bong-system som sikret at sjåførene betalte avgift?

På tross av alle målsettinger har dessverre den relative andelen til sjøtransporten av gods som fraktes innenlands sunket.

I en situasjon hvor pilene peker feil vei er det viktig å benytte seg av det mulighetsbildet som faktisk finnes i dag. Jeg tillater meg derfor å håpe at finansministeren ser verdien av å legge til rette for at Fjordline og fergestrekningen mellom Bergen og Stavanger også kan benyttes til innenlands tungtransport.

Svar:

Jeg legger til grunn at spørsmålet gjelder regler om adgangen til avgiftsfri (merverdiavgift, toll og særavgifter) servering av mat og drikke om bord på ferger som dels er i innenriks og utenriks fart.

Finansdepartementet har hatt kontakt med Toll- og avgiftsdirektoratet om saken.

Ifølge Toll- og avgiftsdirektoratet har ikke reisende som går om bord på fergen i Bergen og stiger av i Stavanger adgang til avgiftsfri servering.

En mulighet kan ev. være at rederiet sørger for avgiftsberegning av mat- og drikkevarer som forbrukes mellom Bergen og Stavanger. Det forutsetter i så fall en ordning som er kontrollerbar for avgiftsmyndigheten. Det må i så fall rederiet ta kontakt med avgiftsmyndigheten om for å avklare spørsmålene nærmere.

SPØRSMÅL NR. 783**Innlevert 7. februar 2013 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 14. februar 2013 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«På ferjestrekninga Daløy-Haldorsneset har det vore prøveperiode med gratisferje. Prøveperioden vert avslutta 1. april 2013, og då skal ordninga med gratisferje evaluerast. Etter det eg kjenner til har det berre vore positive signal av ordninga med gratisferje

i prøveperioden, noko som etter mitt syn burde medføre vidareføring med fast ordning av gratisferje på denne strekninga.

Vil statsråden forlenge prøveperioden til etter at evalueringa er gjennomført?»

GRUNNGJEVING:

Eg meiner sidan Solund kommune er ei kommune med marginal utvikling og fare for minkande folketalsutvikling, er tilbodet med gratisferje innand i kommunen stimulerande for nærings- og folketalsutvikling.

Solund kommune er eit øysamfunn med dårleg infrastruktur, som gjer at næringslivet på øyane får store transportkostnadar.

Senterpartiet, på same måten som vi i FrP, har vore ein pådrivar for å få til ein prøveperiode med gratisferje. Derfor meiner eg at prøveordninga slik eg foreslår i spørsmålet mitt vert vidareført og den regionale utviklinga vert teke omsyn til i evalueringa.

Eg fryktar at når prøveordninga no vert avslutta før evalueringa er ferdig, vil det bety at hensikta er å ta bort ordninga permanent, noko som vil verte svært uheldig for Solund-samfunnet.

Svar:

Forsøket med gratisferje omfattar i tillegg til nemnde samband også strekninga Bjarkøy-Sandsøy-Grytøy. Desse to strekningane er valde som eksempel på små ferjeruter. Det treårige forsøket varar til 1. april 2013. Gratisferjeforsøket er ein tidsavgrensa ordning som har hatt til formål å framskaffe kunnskap om effektar av gratisferjer for lokalsamfunn.

Før ei eventuell avgjerd om vidareføring må forsøket evaluerast. Evalueringa vil gi meir kunnskap om verknaden av gratisferjene for innbyggjarar og næringsliv. På grunnlag av slik kunnskap er det dei ansvarlege samferdslestyresmaktene som må ta ei avgjerd om eventuell vidareføring av ordninga med gratisferjer.

SPØRSMÅL NR. 784

Innlevert 7. februar 2013 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide

Besvart 15. februar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at forskriften trer i kraft tidsnok til at søknader kan behandles og tilskudd utbetales i første halvår 2013?»

BEGRUNNELSE:

Som en del av jordbruksoppgjøret i 2012 ble det innført en ordning med tilskudd til grøfting. Sett i lys av utviklingen i landbruket, der kravene til rasjonell drift stadig øker og mye av grovforproduksjonen skjer på leid jord, var dette et nødvendig og riktig tiltak.

Fylkesmannen i Møre og Romsdal har fått tilsagn om 4,1 mill. kr som skal brukes til dette formålet i 2013. Imidlertid er det ennå ikke kommet retningslinjer fra Statens Landbruksforvaltning for behandling av søknader og tildeling av tilskudd til grøfting. Dette er en kilde til stadig økende frustrasjon hos bønder som planlegger grøfting i 2013, men som er avskåret fra å søke om tilskudd fordi Fylkesmannen ennå ikke har fått tilsendt retningslinjer for behandling av søknadene. Grøfting må foretas i forbindelse med våronna for å få effekt for årets vekstsesong, og

derfor haster det nå med å få klarhet i om tilskudd vil bli gitt for grøftingsarbeid som skal utføres i 2013.

Statens Landbruksforvaltning opplyser at prosedyrer for behandling av søknader og utbetaling av tilskudd til grøfting må forskriftsfestes. En slik forskrift er under utarbeidelse, men den må ut på høring før den kan tre i kraft.

For bønder som planlegger grøfting i 2013 er det svært lite tilfredsstillende at denne prosessen ser ut til å dra ut så mye i tid at det er usikkert om de kan få tilskudd for arbeid som utføres i år.

Svar:

I Prop. 122 S (2011-2012) jordbruksoppgjøret 2012 ble det vedtatt å innføre et tilskudd til grøfting. For å forvalte tilskuddsordningen kreves det en forskrift som tydeliggjør kravene som stilles for å kunne søke tilskudd og hvordan tilskuddet skal forvaltes.

Dette regelverket jobber vi nå med, og jeg samarbeider med Miljøvernministeren for å få dette på plass. Forskriften vil bli sendt på høring straks de nødvendige avklaringene foreligger.

SPØRSMÅL NR. 785**Innlevert 7. februar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 14. februar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for om det har funnet sted innskjerping gjennom regelendringer og endringer av kriterier vedrørende permitteringer, samt hvilke krav gjelder ved saksbehandlingstid ved klagesaker om permitteringer?»

BEGRUNNELSE:

Det forekommer tilfeller hvor enkelte bedrifter med helårsdrift blir tvunget til å permittere en eller flere av sine ansatte grunnet sviktende konjunkturer.

Imidlertid kan praksisen for å innvilge permitteringer variere hos NAV - avgjørende vilkår for at vedkommende skal få rett til dagpenger.

En lang saksbehandlingstid samt lang tid for klagebehandling hos NAV rammer også den ansatte da vedkommende faller mellom to stoler ved at bedriften ikke betaler lønn pga. den ansatte er i realiteten permittert, og vedkommende får heller ikke dagpenger fra NAV da saken ikke er ferdigbehandlet.

Alternativet er at bedriften kan bli tvunget til å måtte si opp ansatte dersom permitteringer ikke blir akseptert.

En stiller spørsmålsteget om dette er en ønsket utvikling fra regjeringens side.

Svar:

Adgangen til å permittere og de nærmere vilkårene for permittering er ikke lovfestet, men kan følge av tariffavtale, individuell arbeidsavtale eller av sedvanerett. Partene i arbeidslivet har bl.a. i Hovedavtalen mellom LO og NHO nedtegnet bestemmelser om permittering.

Dagpenger under permittering ytes til permitterte arbeidstakere i den perioden arbeidsgiver er fritatt fra lønnsplikt etter lov om lønnsplikt under permittering. Vilkaene fremgår av folketrygdloven § 4-7 jf. §§ 4-1 flg. Arbeids- og velferdsetaten har ansvaret for å vurdere om vilkaene for rett til dagpenger under permittering i det enkelte tilfellet er oppfylt. Arbeids- og velferdsetaten tar ikke stilling til om vilkaene for permittering er oppfylt, kun om vilkaene for rett til dagpenger er oppfylt, herunder om vilkåret i folke-

trygdloven § 4-7, om at permitteringen må skyldes forhold arbeidsgiver ikke kan påvirke, er oppfylt.

Vilkårene for rett til dagpenger er begrunnet ut ifra andre hensyn enn arbeidsgivers behov for permitteringer. Det ville ikke være rimelig om arbeidsgiver i enhver situasjon skulle kunne la trygden ta lønnskostnader ved at permitterte kunne få dagpenger uavhengig av årsaken til permitteringen. Derfor er det ikke uten videre likhetstegn mellom kravet om "saklig grunn" etter Hovedavtalen og vilkåret for rett til dagpenger under permittering i folketrygdloven § 4-7 første ledd. Men i svært mange tilfeller vil det være sammenfall. Dermed er det naturlig at partenes vurdering av grunnlaget for å permittere, som hovedregel må tillegges stor vekt i den vurderingen Arbeids- og velferdsetaten gjør i den enkelte sak.

På bakgrunn av en rekke henvendelser om varierende praksis og påstander om for restriktiv praktisering av regelverket for dagpenger under permittering, påla Arbeidsdepartementet i fjor Arbeids- og velferdsetaten å gjennomgå praksis. I forbindelse med denne gjennomgangen ga Arbeids- og velferdsetaten midlertidige retningslinjer som nettopp ga uttrykk for at partenes vurderinger av og enighet om permitteringsårsaken skulle tillegges vekt. En rekke klagesaker ble underlagt ny behandling etter de midlertidige retningslinjene, og mange vedtak ble omgjort. Samtidig ble etatens interne rundskriv om behandling av saker om permittering og dagpenger revidert. Revisjonen er gjort i samarbeid med LO og NHO, og ble lagt ut på etatens nettsider (www.nav.no) 1. februar. Revisjonen er først og fremst en tydeliggjøring av regelverk og praksis for å sikre likebehandling.

Jeg har tillit til at den gjennomgangen av praksis som etaten har gjort, sammen med et nytt rundskriv, vil føre til raskere behandling av krav om dagpenger under permittering og til bedre kvalitet på vedtakene.

Det gjelder ikke andre krav til saksbehandlingen i saker som gjelder dagpenger under permittering enn andre saker om dagpenger. Arbeids- og velferdsetaten behandler mer enn 80 prosent av søknadene om dagpenger innen 21 dager etter at søknad er mottatt. Saksbehandlingstiden for klager er lengre, og det er en utfordring som tas på alvor.

SPØRSMÅL NR. 786**Innlevert 7. februar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 18. februar 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Justisdepartementet skriver i budsjettproposisjon for 2013 at domstolenes utgifter går ned med 29 mill. kroner fordi de ikke lenger trenger å trykke diverse kunngjøringer i avis. Heller ikke kunngjøringer fra Brønnøysundregistrene skal for fremtiden trykkes i avis. Da vil også Brønnøysundregistrene spare millioner av kroner i utgifter.

Kan statsråden redegjøre for hvor mye gebyrene til Brønnøysundregistrene vil bli redusert med for bedriftene når Brønnøysundregistrenes utgifter reduseres?»

BEGRUNNELSE:

Brønnøysundregistrene finansieres blant annet gjennom gebyrer som er pålagt næringslivet. Regnskapstall for 2011 viser at Brønnøysundregistrene hadde utgifter på om lag 51 mill. kroner til kunngjøringer i lokal presse.

Svar:

Utviklingen har i de senere årene gått i retning av økt bruk av elektronisk kommunikasjon i forbindelse med kunngjøringer som foretas av Foretaksregisteret og, i visse tilfeller, andre offentlige og private aktører. På denne bakgrunn sendte Justis- og beredskapsdepartementet 4. oktober 2012 til høring forslag om endringer i reglene om offentlige kunngjøringer i sammenslutningsrettslige lover og i enkelte andre lover. Det legges i høringsnotatet frem to alternative forslag til endring av kunngjøringsbestemmelsene. Det ene alternativet går ut på at reglene om kunngjøring i papiravis avvikles. Høringen ble avsluttet 4. desember 2012 og er til videre oppfølging i Justis- og beredskapsdepartementet.

Siden saken ikke er sluttbehandlet, men er til videre oppfølging i Justis- og beredskapsdepartementet, er det for tidlig å ta standpunkt til hvilke økonomiske og administrative konsekvenser en eventuell regelendring vil få for Brønnøysundregistrene.

SPØRSMÅL NR. 787**Innlevert 8. februar 2013 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 15. februar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Folketrygdloven § 9-11 gir rett til pleiepenger for personer som har omsorg for barn som er alvorlig syke. Ifølge 2. ledd i bestemmelsen begrenses denne retten når barnets sykdom er varig. Den siste tiden har det kommet frem at Nav praktiserer en 2-årsregel, for hva som regnes som varig. Det medfører at mange familier som i utgangspunktet var innbefattet i regelen nå er falt ut.

Hva er begrunnelsen for 2-årsregelen og hvordan sikrer statsråden at de familiene som har rett på pleiepenger etter loven sikres dette?»

BEGRUNNELSE:

I 2005 ble det gjort en endring i folketrygdloven § 9-11, som skulle presisere nærmere hva som skulle

til for at omsorgspersoner for alvorlig syke barn skulle få rett til pleiepenger. Regelen trådte i kraft i 2006.

Formålet med endringen var å sikre gode ordninger for familier som opplever alvorlig sykdom som blant annet hodeskader, ME, eller andre sjeldne alvorlige sykdommer. Endringen medførte at selv om barnet hadde en varig alvorlig sykdom, vil man ha rett på pleiepenger når sykdommen er ustabil. Lider barnet av en svært alvorlig progredierende sykdom, kan det foreligge en kontinuerlig rett til pleiepenger. Det kan også utbetales pleiepenger i startfasen av en svært alvorlig, varig sykdom.

Presiseringen fra Stortinget var altså ment å sikre familier som trenger det rett til pleiepenger, i kritiske faser. Den skulle inkludere flere familier, ikke ekskludere.

Den siste tiden har det kommet mange henvendelser om at Nav har endret praksis når det gjelder pleiepenger som strider med intensjonen bak lovendringen i 2005.

Det er viktig at statsråden sikrer at de som har rett på ytelsen etter Stortingets intensjon får dette, ikke motsatt.

Svar:

Etter folketrygdloven § 9-11 kan det gis pleiepenger for pleie av barn som er livstruende eller svært alvorlig syke og som trenger kontinuerlig tilsyn og pleie. Det gis ikke rett til pleiepenger i varige tilfeller. Dette framkommer av § 9-11 og lovens forarbeider (Ot. prp. nr. 24 (1197-1998) og Ot.prp. nr. 4 (2005–2006)). Ved varig pleiebehov er det kommunene som skal hjelpe familier med store omsorgsforpliktelse med nødvendig tjenester og hjelpetiltak (jf. helse- og omsorgstjenesteloven). Fra folketrygden kan det ev. ytes hjelpestønad, som gis et medlem som på grunn av varig sykdom har behov for særskilt tilsyn eller pleie, jf. folketrygdloven § 6-4.

Ved lovendring i 2005 (i kraft 2006) ble det klargjort i lovteksten i hvilke tilfeller det likevel kan gis pleiepenger når tilstanden er varig. Det ble eksplisitt presisert at unntakene innebærer at det kan gis pleiepenger i startfasen og i ustabile perioder ved varige sykdomstilstander, og ved svært alvorlig progredierende sykdom.

Etter fast praksis i Arbeids- og velferdsetaten anses "varig" å være sykdomstilstand som vil vare 2-3 år eller mer. Dette er også Trygderettens praksis. Det har ikke forekommet praksisendringer her. At lengden på varighetsbegrepet vurderes til 2-3 år eller mer, henger sammen med at varighetskravet for rett til hjelpestønaden regnes som 2-3 år eller mer. Regnes sykdommen som varig og dermed kan gi rett til hjelpestønad, regnes sykdommen også for varig slik at det ikke kan gis pleiepenger, med unntak av i startfase, ustabile perioder og ved svært alvorlig progredierende sykdom.

Hjelpestønad og pleiepenger er begge stønader ved pleie av syke barn. At likelydende begreper tolkes likt innenfor et regelverk, bidrar til et mer helhetlig, konsistent og forutberegnlig lovverk.

Representanten hevder i begrunnelsen at Arbeids- og velferdsetaten har endret praksis. Min forgjenger og jeg har tidligere svart på denne påstanden, både skriftlig og fra talerstolen i Stortinget. Det har ikke forekommet endringer i retningslinjene for praktisering av rett til pleiepenger etter § 9-11. Som det er redegjort for i blant annet spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 15 (2013), nr. 955 (2012), nr. 1225 (2012) og i tilsvaret til representantforslagene dok 8: 136 S og dok 8: 55 S, ble det derimot foretatt en administrativ omorganisering i Arbeids- og velferdsetaten i 2008, hvor behandling av pleiepengesaker ble flyttet fra lokalt plan til fylkesnivå (NAV Forvaltning). Dette grepet ble gjort for å sikre en mer ensartet sakshåndtering i tråd med regelverket. Det har som nevnt ikke vært endringer i retningslinjene, men i de fylkene der praksis var for liberal i forhold til loven, er denne nå brakt i tråd med regelverket. Sentraliseringen av saksbehandlingen har bidratt til større grad av likebehandling i pleiepengesaker og dermed forutberegnlighet for brukerne.

Familier med store omsorgsforpliktelser skal få den støtten de har behov for. Jeg vil imidlertid igjen poengtere at det er kommunen som i varige tilfeller har ansvaret for å sørge for at familiene får den nødvendige hjelpen de trenger. Ønsker pårørende selv å utføre omsorgsoppgaver som kommunen ellers plikter å gjøre, kan de søke om kommunal omsorgslønn, eventuelt kombinert med hjelpestønad fra folketrygden. I de mer kritiske og ustabile periodene kan pleiepenger være aktuelt dersom vilkårene for øvrig er oppfylt.

Kaasa-utvalget (NOU 2011:17 Når sant skal sies om pårørendeomsorg - Fra usynlig til verdsatt og inkludert) foreslår å oppheve hjelpestønaden og i stedet innføre en utvidet kommunal omsorgsstønad, samt rett til inntil 50 prosent pleiepenger til foreldre til barn med alvorlig, varig lidelse. Jeg mener det er naturlig å vurdere spørsmålet om varighetskravet mer generelt i sammenheng med vurderingen av Kaasa-utvalgets foreslåtte kriterium om "alvorlig, varig lidelse". Helse- og omsorgsdepartementet vil for øvrig i løpet av våren legge fram en stortingsmelding der det gis tilbakemelding på deler av Kaasa-utvalgets utredning, og der Hagen- utvalgets utredning (NOU 2011:11 Innovasjon i Norge) og Kaasa-utvalgets utredning ses i sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 788**Innlevert 8. februar 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 15. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«En rekke banker har varslet at tidligere og strengere implementering av kapitalkravene i CRD IV vil føre til reduksjon i utlånene til bedriftskunder. Enkelte av dem melder at de allerede har stoppet nye utlån til bedriftene i påvente av en avklaring omkring vekstene for boliglån. Det haster med avklaring for å unngå at usikkerhet og kapitalmangel får uønskede konsekvenser.

Vil statsråden ta hensyn til disse signalene og harmonisere tidsfasing og reell vektning med de øvrige nordisk-baltiske landene?»

BEGRUNNELSE:

Finansdepartementet har i brev av 14.12.2012 bedt Finanstilsynet om utkast til høringsnotat og forskriftsregler som skjerper risikovekter for boliglån i IRB-metoden. Departementet har spesifikt bedt om forslag til risikovekt for boliglån i IRB-metoden på minimum 35 prosent risikovekt.

Hensikten synes å være å stramme til boliglånsmarkedet, men bankene melder at den reelle effekten vil være at boliglånene legger beslag på så stor andel av bankenes kapital at det ikke er rom for å øke utlånene til næringslivet. Det er svært bekymringsfullt når vi vet at mange av fastlandsbedriftene allerede i dag sliter med å få finansiering til lønnsomme prosjekter. Statsråden sa i en interpellasjonsdebatt tirsdag denne uken at han ikke var bekymret for at lønnsomme prosjekter ville finne finansiering. Alt er relativt og avhenger av hvor statsråden "legger lista" for lønnsomhet, men signalene som nå kommer i media gir grunn til å tro noe annet. Det kan forsterke den tydelige todelingen som vi ser mellom fastlandsbedriftene og de petroleumsrelaterte bedriftene.

Statsråden har tidligere varslet at en nordisk arbeidsgruppe vil arbeide med harmonisering av regelverket på tvers av landene. Det virker dermed noe underlig når Handelsbanken Norges Dag Tjernsmo sier følgende i Finansavisen torsdag 7.2.: "I tillegg lever vi svært godt med svenske kapitalkrav". Klarere kan det neppe signaliseres at målsetningen statsråden også gjentok i interpellasjonsdebatten tirsdag om at "banker i Norge skal møte de samme konkurransevilkårene, om det er en norsk bank eller en utenlandsk-basert bank", ikke nås. Jeg har i tillegg mottatt klare signaler som tyder på at dette arbeidet mer eller mindre har stoppet opp.

Norske finansinstitusjoner har klart seg rimelig godt gjennom finanskrisen. Vi skal ha solide banker og finansinstitusjoner, men det er ingen grunn til å pålegge dem større byrder enn man gjør i land det er naturlig å sammenligne seg med og som huser konkurrenter til våre egne banker.

Svar:

Finansielle markeder spiller en svært viktig rolle i moderne økonomier. En velfungerende og solid finansnæring er avgjørende for stabiliteten i norsk økonomi. Det er viktig for vekstevnen i økonomien. Historien har vist oss at økonomiske tilbakeslag kan ha rot i problemer i finansielle markeder. Slike tilbakeslag gir ofte dype og langvarige utslag. Å ha solide banker er viktig for at folk skal ha trygghet for sine sparepenger og trygghet for å kunne ta opp lån.

Etter den internasjonale finanskrisen i 2008/2009 var det bred enighet internasjonalt om å heve kapitalkravene, jf. bl.a. de senere Basel III – standardene og EUs forslag til nye kapital- og likviditetskrav. Norske myndigheter har lenge støttet det internasjonale arbeidet for å stille strengere krav til bankenes kapital generelt.

Ifølge Norges Banks seneste utlånsundersøkelse rapporterer bankene om små endringer i samlet kredittpraksis, både overfor husholdninger og foretak. Bankene venter fortsatt noen innstramninger overfor husholdninger i 1. kvartal 2013 og lettere kredittpraksis overfor foretak. Husholdningenes etterspørsel etter lån var uendret fra 3. til 4. kvartal 2012, mens foretakenes låneetterspørsel økte noe. I 1. kvartal 2013 venter bankene om lag uendret låneetterspørsel fra husholdninger og foretak. Samtidig har det vært ganske høy aktivitet i sertifikat- og obligasjonsmarkedene i fjor. Bankutlånene må også sees i sammenheng med sertifikat- og obligasjonsmarkedet.

Aktiviteten i norsk økonomi har holdt seg godt oppe. Slik situasjonen er nå, synes det ikke som om det generelt er vanskelig for foretakene å finne finansiering til lønnsomme prosjekter, verken hos bankene eller i verdipapirmarkedene.

Jeg har i Nasjonalbudsjettet 2013 varslet at Regjeringen tar sikte på tidlig våren 2013 å fremme forslag til regler som legger til rette for gjennomføring av nye kommende kapitalkrav for banker. Jeg vil da gjøre nærmere rede for bruken av risikomodeller og beregning av risikovekt.

SPØRSMÅL NR. 789**Innlevert 8. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 14. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Takker for svar på spørsmål 673. Et lignende spørsmål ble stilt til Justisdepartementet om bruk av ICD-10 i rettsvesenet. Besvarelsen var ingen bruk av ICD-10. Det er forunderlig at ingen av de diagnostiserte har dette i sin pasientjournal! Med bakgrunn i svaret, hvor tabellen viser at dette berører ca. 26-27.000 pasienter i året.

Hvorfor inngår ikke diagnosekodene i pasientjournalene som blir oversendt til norsk pasientskade?»

BEGRUNNELSE:

Viser til forskrift om pasientjournal § 4: Virksomhet hvor det ytes helsehjelp må opprette pasientjournaler. Systemet må organiseres slik at det er mulig å etterleve krav fastsatt i eller i medhold av lov. Viser også til forskrift om krav til helsepersonells attester, erklæringer o.l. § 4.j. Vurderinger, herunder diagnoseangivelse i henhold anerkjent diagnosekodesystem.

I realiteten så medfører dette at bruken av disse diagnostiseringer og pasientjournaler i prinsippet ikke er kontrollerbar for noen instans. Med de muligheter dette åpner opp for.

Svar:

Norsk pasientskadeerstatning (NPE) opplyser at under utredning av skadene i NPE innhentes kopi av journaler fra alle behandlingssteder som har vært involvert i den aktuelle skadehendelsen. Ved mottak av journalkopier vil opplysninger om ICD-10- koder vanligvis følge med journalene. I selve behandlingen av den enkelte skadesaken har ICD-10-koder liten praktisk betydning.

NPE skal også bidra til helsevesenets arbeid med å bedre pasientstatistikken. For å kunne bidra til dette arbeidet registrerer NPE en del viktige opplysninger om alle saker der det fattes vedtak. I registreringene av den enkelte saken inngår ICD-10-kodene for å klassifisere hvorfor pasienten ble behandlet, eller for å angi diagnosen som burde ha vært stilt ved foreskrevet diagnose.

SPØRSMÅL NR. 790**Innlevert 8. februar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 14. februar 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«I mange kommuner i Nordland og Troms opplever man fraflytting som følge av begrenset næringsutvikling. I NRK Debatten 07.02.13 ble det hevdet fra en rekke oljemotstandere, deriblant regjeringspartiet SV, at ny oljevirkosomhet i Lofoten, Vesterålen og Senja er unødvendig, fordi det er et betydelig potensial for økt sysselsetting innen fiskerinæringen.

Er det i dag store unyttede fiskeriressurser i disse havområdene, og i så fall, hvorfor er de ikke tatt i bruk?»

Svar:

Først av alt må jeg fremheve at området Lofoten, Vesterålen og Senja er et spesielt kyst- og havområde,

med en topografi og havstrømmer som skaper grunnlag for en stor naturlig produktivitet. Området er viktig for store vandrende fiskebestander som nordøstarktisk torsk og norsk vårgytende sild, men området er også artsrikt og produktivt med hensyn til mer lokale bestander. Området har i generasjoner vært blant de viktigste fiskeområdene langs norskekysten.

Jeg tror at den norske sjømatnæringa har et stort utviklingspotensial. Selv om fiskerinæringen har lange tradisjoner og alltid har vært en helt sentral næringsvei i dette området, så mener jeg at næringa kan utvikles videre. Og jeg mener det er rom for en videreutvikling i alle ledd, fra hvordan bestander forvaltes og helt frem til ferdige produkter ute i markedet.

Forvaltningen av våre fiskebestander er i hovedsak god, og de fleste av de store og kommersielt viktige bestandene er i god forfatning. Men det skal likevel ikke legges skjul på at vi har utfordringer med enkelte mindre og mer lokale bestander, hvor fisketrykket nok har vært for høyt. For eksempel er bestanden av kystnær uer, som har viktige gytefelt i området Lofoten – Vesterålen – Senja og tidligere ga grunnlag for et betydelig lokalt uerfiske, fortsatt i dårlig forfatning. Her søker vi å gjenoppbygge bestanden, med sikte på en bærekraftig høsting og større fremtidig utbytte. Samtidig har vi også bestander i området som i dag ikke høstes i det hele tatt, rett og slett fordi det ikke har vært tradisjon for slik høsting eller fordi vi ikke har utviklet markedene. Dette gjelder blant annet tallrike arter som kråkeboller og taskekrabbe. Sistnevnte er en relativt ny art så langt nord, som hittil ikke har fanget næringens interesse.

Vi må imidlertid distansere oss fra tankegangen om at vi kun er en råvarenaasjon. At økte verdier kun skapes gjennom større volum. Det er sannsynligvis i tilknytning til bearbeiding, markedsorientering og nye produkter vi finner det største potensialet for en bedre utnyttelse og økt verdiskaping. Mesteparten av vår sjømateksport er fortsatt råvarer og halvfabrikata. Mye bearbeiding av norsk fisk skjer i Danmark og Kina, og slik sett går vi glipp av mye verdiskaping. Jeg tror teknologiutvikling vil kunne gjøre oss i stand til å konkurrere med billig arbeidskraft i lavkostland om videreforedling av fisken, og vi har nok fortsatt mye å hente på markedssiden. Jeg tror nøkkelen til økt sysselsetting i norsk sjømatnæring er at vi klarer å utvikle både etablerte og nye markeder, og at vi i størst mulig grad produserer det som markedet etterspør og er villig til å betale for. Det må selvsagt også tenkes kvalitet i alle ledd. I tilknytning til økt produksjon er det også et betydelig potensial for vekst innen leverandørindustrien, særlig ved riktig satsing på forskning og opparbeidelse av relevant kunnskap. Her ser jeg for meg økt sysselsetting i tiden fremover.

Jeg må også nevne at Fiskeri- og kystdepartementet i samarbeid med andre departementer gjør en

kunnskapsinnhenting om verdiskaping i området Barentshavet – Lofoten, herunder en vurdering av virkninger og ringvirkninger av økt satsing på verdiskaping innen fiskerirelaterte virksomheter. Dette arbeidet vil også gi oss ny kunnskap om muligheter og potensial.

Det er også et potensial for økt vekst gjennom havbruk, og da ikke bare for laks. Vi arbeider for å øke verdiskapinga rundt de fiskeriene vi har, spesielt for sesongfisket av torsk. Et av målene er å forsyne markedet med ferske kvalitetsprodukter også utenom fangstsesongene. Da må vi oppbevare fisken levende. Levendelagring og oppføring av villfanget torsk kan gi muligheter for mer kontinuerlig drift ved fiskemottakene, bedre kvalitet på produktene og forhåpentligvis bedre pris fordi et mindre kvantum kommer på markedet i løpet av en hektisk fangstsesong.

Jeg kan for øvrig nevne er rapport som ble lagt frem i 2012, utarbeidet av en arbeidsgruppe oppnevnt av to av våre vitenskapsselskap; det Kongelige Norske Videnskabers Selskab og Norges Tekniske Vitenskapsakademi. De har sett frem mot 2050, og i rapporten tegnes et lovende bilde av framtidsutsiktene for havnasjonen Norge. De har analysert de større utviklingstrekkene. Behovet for økt matproduksjon som følge av verdens befolkningsøkning. Økt kjøpekraft. Etterspørselen etter sunnere produkter som gir bedre helse, både innenfor sjømat og andre marine produkter.

Rapporten peker på at havområdene gir oss unike muligheter. Det anslås at den marine verdiskapinga har potensial til å syvdobles fram til 2050. Fra 80 milliarder i omsetning i 2010 – til 500 milliarder i 2050. Dette er en prognose som burde åpne flere øyne for det potensialet vi har som sjømatnasjon og havnasjon.

Jeg har en ambisjon om at Norge skal bli verdens fremste sjømatnasjon, men det fordrer at vi evner å utnytte mulighetene. Dette vil regjeringen komme tilbake til i meldingen til Stortinget om sjømatpolitikken.

SPØRSMÅL NR. 791**Innlevert 8. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 15. februar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Personopplysninger innenfor Nav-systemet skal håndteres på en personvern- og sikkerhetsmessig trygg og god måte.

I hvilken grad er det i dag mulig at uvedkommende internt kan se i og videreformidle sensitive personopplysninger, eller kjenner statsråden seg trygg på at personvernet og sikkerheten er tilfredsstillende sikret innenfor hele Nav-systemet i dag?»

BEGRUNNELSE:

Lekkasje av sensitive personopplysninger er i seg selv alvorlig. Alvorligheten av den type handlinger øker i omfang hvis slike lekkede opplysninger er tenkt benyttet i kriminell sammenheng.

Et eksempel på en i den sammenheng sårbar gruppe, er de som påtar seg oppgave som fosterhjem / beredskapshjem. Dette er mennesker som har påtatt seg oppgaver der barnets foreldre noen ganger kommer fra kriminelle miljøer. De er derfor en gruppe som har et krav på, og behov for ekstra støtte og beskyttelse. De som påtar seg å være fosterforeldre og beredskapshjem, må være trygge på at deres personvern og deres sikkerhet er fullt ut ivaretatt.

Det vil være grunn til stor bekymring hvis vi ikke kan være fullt ut sikre på at det forekommer lekkasje av personopplysninger og om det ikke kan spores hvem som har vært inne i de ulike sakene/mappene.

Svar:

Arbeids- og velferdsforvaltningen er avhengig av at brukere, oppdragsgivere, samarbeidspartnere og tilsynsmyndigheter har tillit til at forvaltningen av informasjonen skjer på en sikker og kvalitetsmessig forsvarlig måte. Riksrevisjonen og Datatilsynet følger også Arbeids- og velferdsetaten tett i spørsmål knyttet til informasjonssikkerhet og personvern.

Direktoratet har orientert meg om at det er iverksatt en rekke tiltak for å sikre dette på en best mulig måte. Det iverksettes fortløpende korrigerende tiltak overfor identifiserte avvik, herunder anmerkninger fra tilsynsmyndigheten og Riksrevisjonen.

NAV-kontoret i kommunene omfatter både en statlig og en kommunal del, og de behandler en stor mengde personopplysninger. Mye av denne informasjonen er sensitiv. All informasjon om en bruker av NAV-kontoret er underlagt lovpålagt taushetsplikt. Denne taushetsplikten gjelder både mellom saksbe-

handlere i NAV-kontoret, mellom NAV-kontoret og andre enheter i Arbeids- og velferdsetaten og utad.

Som en del av sikkerhetsregimet er det i samarbeid med KS utarbeidet felles sikkerhetsnormer for arbeids- og velferdsforvaltningen som skal sikre felles forståelse mellom stat og kommune hva gjelder sikkerhetsnivået, herunder sikker behandling av beskyttelsesverdig informasjon. Alle medarbeidere i arbeids- og velferdsforvaltningen skal være kjent med disse sikkerhetsnormene.

Partene (stat og kommune) er behandlingsansvarlige etter personopplysningsloven for egne ansvarsområder, og de har således hver for seg plikt til å oppfylle lovens krav om personvern og informasjonssikkerhet. Det gjelder også for de tilfeller hvor noen kommuner har lagt andre tjenester til NAV-kontoret utover de som er den lovpålagte minimumsløsningen, som for eksempel barnevern og flyktningetjeneste.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har gjennom sitt internkontrollsystem organisert sikkerhetsarbeidet i etaten. Det er satt en rekke sikkerhetsnormer og -krav for ivaretagelse av personvern, taushetsplikt og informasjonssikkerhet. Arbeids- og velferdsetaten arbeider målrettet med tiltak for å beskytte sine brukere, verdier og for å redusere risikoen forbundet med informasjonsbehandling. Sikkerhet har høy prioritet i etaten.

Arbeids- og velferdsetaten har krav om at alle medarbeidere skal påse at taushetsplikten ivaretas i samhandling med brukere, samhandlingspartnere og andre aktører. Videre at taushetsbelagt informasjon aldri skal utleveres uten at det foreligger et tilstrekkelig og klart lovhjemmelsgrunnlag eller samtykke fra den enkelte. For trusselutsatte brukere med adresse-skjerming er det egne særskilte rutiner. Noen av disse brukerne kan være barn plassert i fosterhjem/beredskapshjem. Det er kun et fåtall personer som har tilgang til personer med strengt fortrolig adresse.

Ved tilgangsstyring og logging av oppslag i etatens fagsystemer kan etaten kontrollere hvem som skal ha tilgang til informasjonen og hindre uautorisert innsyn i konfidensiell informasjon. De systemene som har flest oppslag og flest brukere, har i dag slik logging, men det arbeides med å etablere slik logging for flere av Arbeids- og velferdsetatens systemer.

Arbeids- og velferdsetaten har egne rutiner for å håndtere kommunikasjon på telefon med brukere slik

at de ikke utleverer unødig informasjon eller gir ut taushetsbelagt informasjon til innringere som de ikke med sikkerhet kan vite hvem er.

Samlet sett er det min vurdering at det er etablert tilfredsstillende ordninger og systemer for å hindre at uvedkommende får tilgang til sensitive personopplysninger fra arbeids- og velferdsforvaltningen. Selv om gode systemer en nødvendig forutsetning for å

unngå at uvedkommende kan ha mottatt informasjon om brukere, så er det ingen garanti for at dette ikke kan skje. Jeg legger derfor vekt på at Arbeids- og velferdsdirektoratet prioriterer at det er en høy bevissthet om sikkerhet både i Arbeids- og velferdsetaten og i partnerskapet med kommunene om NAV-kontorene.

SPØRSMÅL NR. 792

Innlevert 11. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 19. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Innledningsvis vil jeg vise til spørsmål nr. 732 og statsrådets svar. Siden jeg oppfatter at statsråden forsøker å omgå det jeg spør om, tillater jeg meg å sende et oppfølgingsspørsmål.

Kan statsråden bekrefte at den fremdriftsplanen som følger i anskaffelsespapirene overholdes 100 pst. i alle ledd?»

Svar:

Mitt svar på representantens skriftlige spørsmål nr. 732 var ikke ment som en omgåelse av spørsmålet, men rettet mot de frister som lå til grunn ved Stortingets behandling av saken.

De sentrale fristene for anskaffelsesprosessen følger av Stortingets behandling av Prop. 146 S (2010–2011) «Anskaffelse av nye redningshelikoptre mv. i perioden 2013–2020», jfr. Stortingets ved-

tak 6. desember 2011 gjennom behandling av Innst. 82 S (2011–2012). Her er særlig kontraktinngåelse innen 2013, og planlagt innfasing i perioden 2016–2020 sentrale milepæler. Fremdriften går som planlagt i forhold til disse.

Konkurransesgrunnlaget («anskaffelsespapirene») omtaler de samme milepælene. I tillegg omtales andre frister frem mot kontraktsignering av mer tentativ art. Som omtalt i konkurransegrunnlagets kap. 4 Procurement Progress Plan, kan det være behov for å endre noen av fristene («Changes to the procurement time schedule may be necessary»). Enkelte mindre justeringsbehov innenfor de sentrale milepælene er til vurdering nå etter at tilbudene foreligger. En grundigere evaluering av tilbudene må gjennomføres før det kan konkluderes om det er behov for å justere fremdriftsplanen. Jeg vil i så fall informere Stortinget på egnet måte om dette.

SPØRSMÅL NR. 793**Innlevert 11. februar 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 19. februar 2013 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Fra entreprenørhold foreligger det opplysninger om at eneboliger som skal imøtekomme kravene i nye byggeforskrifter vil kunne bli opptil én million kroner dyrere i forhold til priser basert på normen Tek. 10. I tillegg vil passivhus i områder med hurtig skiftende klimatiske forhold, som det er på Vestlandet, være sterkt utsatt for soppskader og dårlig innneklima.

Vil statsråden ta initiativ til at nye forskrifter tilpasses de klimatiske forhold i ulike regioner, samt at hus blir billigere, ikke dyrere å bygge?»

BEGRUNNELSE:

Mange er bekymret over kostnadsutviklingen på boligmarkedet, noe som gjør at store grupper utestenges. Nye forskrifter og krav om passivhus vil fordyre nye boliger vesentlig. Passivhus vil i store deler av Norge være særlig utsatt for fukt- og soppskader, noe som fører til et helseskadelig innneklima.

Svar:

Regjeringen har som mål i bygningspolitikken at bygg skal være godt utformet, sikre, energieffektive og sunne. Det betyr hus som er gode å bo i, miljøvennlige og med godt innneklima.

Regjeringen har varslet i klimameldingen (Meld. S. 21 2011-2012) og bygningsmeldingen (Meld. S. 28 2011-2012) at vi vil skjerpe energikravene i byggeteknisk forskrift til passivhusnivå i 2015 og nesten nullenerginivå i 2020. Beslutning om kravsnivå skal gjøres på bakgrunn av utredninger av blant annet samfunnsøkonomiske og helsemessige konsekvenser.

Direktoratet for byggkvalitet har fått ansvar for å forberede nye forskriftskrav. De er i gang med utredninger som blant annet skal evaluere dagens krav, og foreslå nivå og innretning på framtidige krav. Ett element i dette kan være hvordan reglene skal forholde seg til ulike klimasoner i ulike deler av landet.

En ny rapport fra Sintef Byggforsk, laget på oppdrag fra Husbanken, viser at passivhus er et robust bygningskonsept for lavt energibehov og godt innneklima, som kan bygges med velprøvd teknologi. Flere andre utredninger fra Norge og andre land viser gode erfaringer med energieffektive passivhus. Utfordringene for passivhus ser ut til å være stort sett de samme som for nye bygg generelt. Studier fra andre land viser bedre innemiljø i passivhus enn i konvensjonelle bygg. Godt isolerte bygg kan øke konsekvensene av innebygget fukt, og det er derfor viktig å følge de anbefalingene som allerede gis om å bygge tørt. Sintef Byggforsk påpeker at det er et generelt behov for mer forskning på innemiljø og helse, dette gjelder for alle typer bygg, også passivhus.

Rapporten fra Sintef Byggforsk viser også at merkostnaden for å bygge passivhus i forhold til å bygge etter dagens krav er noe lavere enn tidligere antatt. Her vil jeg legge til at mer energieffektive bygg kan gi lavere oppvarmingsutgifter over tid, noe som vil være positivt for byggeieren.

Jeg vil understreke at det ikke er noen motsetning mellom å bygge etter passivhusnivå og det å bygge sunne og gode bygg – her er det heller snakk om å bygge på erfaringer og kunnskap. Dette er noe av det vi er i gang med å utrede når vi nå lager framtidens energiregler. Jeg har invitert til dialog med næringa i denne prosessen slik at vi får et godt regelverk som sikrer godt utformet, sikre, energieffektive og sunne bygg.

SPØRSMÅL NR. 794**Innlevert 11. februar 2013 av stortingsrepresentant Siv Jensen****Besvart 20. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Oslopakke 3 har blitt svært dyr grunnet massive overskridelser i statlige veiprojekter. For eksempel har Statens vegvesen brukt 283 mill. kroner på å bygge en firkantet rundkjøring på Carl Berner, og prisen for rv. 150 Ulven-Sinsen har økt fra 1,3 til 4 mrd. kroner.

Mener statsråden at slike overskridelser er akseptable, hva gjøres for å forhindre tilsvarende overskridelser i fremtiden, og vil statsråden som en minimumsløsning gå inn for statlig fullfinansiering av overskridelsene?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet har gjentatte ganger fremmet forslag om statlig fullfinansiering av Oslopakke 3, senest i representantforslag Dokument 8:57 S (2011-2012) i februar 2012. Befolkningen i Osloområdet øker nemlig svært raskt, og det betyr at det er et stort behov for investeringer i vei, jernbane og t-bane. Ifølge Statistisk sentralbyrå vil befolkningen i Oslo og Akershus øke med til sammen 430 000 innbyggere innen 2040. Det er ikke mulig å finansiere nok infrastruktur gjennom bompenger, og bompenger er uansett en urettferdig finansieringsform når staten bare investerer en brøkdel av de 55 mrd. kronene man tar inn i bil- og drivstoffavgifter tilbake til veiformål i statsbudsjettet.

Svar:

Det har vært økte kostnader for enkelte statlige prosjekt i Oslopakke 3. Det blir imidlertid ikke riktig å sammenlikne tidlige grove kostnadsvurderinger uten et ferdig plangrunnlag med de faktiske kostnadene. En sammenlikning må ta utgangspunkt i kostnadsoverslaget som lå til grunn for Stortingets bevilgning av midler.

Stortinget sluttet seg til gjennomføringen av rv 150 Ulvensplitten – Sinsen gjennom behandlingen av St.prp. nr. 1 (2004-2005), jf. Budsjett-innst. S nr. 13 (2004-2005). Her er det lagt til grunn en styringsramme på 2 380 mill. kr og en kostnadsramme på 2 530 mill. kr, omregnet til 2012-prisnivå. De forberedende arbeidene på prosjektet startet i februar 2005, men våren 2006 vedtok Statens vegvesen å avlyse tilbudskonkurransen for tunnelarbeidene på grunn av vesentlig høyere tilbud enn forutsatt, jf. St.prp. nr. 65 (2005-2006). Prosjektet ble derfor omprosjektert og

revidert og lagt fram for Stortinget på nytt gjennom behandlingen av St.prp. nr. 40 (2007-2008) Om Oslo-pakke 3 trinn 1, jf. Innst. S nr. 170 (2007-2008). Her ble det lagt til grunn en revidert styringsramme på 3 370 mill. kr og en revidert kostnadsramme på 3 810 mill. kr, omregnet til 2012-prisnivå. I følge det någjeldende kostnadsoverslaget er kostnaden 3 923 mill. kr i 2012-prisnivå. I finansieringsplanen for prosjektet er det forutsatt at det statlige bidraget til prosjektet står fast, og at prosjektet på dette grunnlaget skal fullfinansieres innenfor Oslo-pakke 3. Dette er fulgt opp av Styringsgruppen for Oslo-pakke 3 i utarbeidelsen av Revidert avtale i 2012 og handlingsprogrammet for Oslo-pakke 3. Oslo kommune og Akershus fylkeskommune har sluttet seg til dette.

For bompengeprojekt som ikke inngår i en by-pakke, er hovedregelen at bompengeselskapenes ansvar er begrenset til å finansiere sin andel av kostnadsøkninger opp til kostnadsrammen (normalt 10 pst over styringsrammen). Kostnadsøkninger ut over dette er statens eller fylkeskommunens ansvar, avhengig av om det er et riksveg- eller et fylkesvegprosjekt. I Oslo-pakke 3 har E18 Bjørvikaprojektet blitt behandlet på denne måten – som et unntak. Dette ble lagt til grunn fordi gjennomføringen ble basert på et opplegg der E18 Bjørvikaprojektet skulle kunne fullføres som eget prosjekt selv om ikke Oslo-pakke 3 hadde blitt vedtatt.

Stortinget har vedtatt at Oslo-pakke 3 skal styres gjennom porteføljestyring. Dette innebærer at gjennomføringen av tiltakene i pakken må tilpasses de til enhver tid tilgjengelige økonomiske rammer og bompenginntekter. Mange av prosjektene som ligger til grunn for den lokale avtalen fra 2006 om Oslo-pakke 3, mangler ennå tilstrekkelige planavklaringer for å kunne ha pålitelige kostnadsoverslag. Sammenliknet med kostnadsvurderingene i den lokale avtalen fra 2006 vil det derfor sannsynligvis bli store endringer i kostnadene når prosjektene skal gjennomføres.

Det er min ambisjon at prosjekt som legges fram for Stortinget for bevilgning skal ha et kostnadsoverslag som er så sikkert at kostnadsoverskridelser så langt som mulig kan unngås. Systemet med kvalitets-sikring (KS2) bidrar til dette. Statens vegvesen arbeider også kontinuerlig med dels å bedre sine metoder for kostnadsoverslag, dels å bedre sine styringssystemer slik at kostnadene kan holdes nede i både planleggingsfasen og anleggsfasen.

SPØRSMÅL NR. 795**Innlevert 11. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 19. februar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Folkebladet i Troms hadde i forrige uke en sak om at fylkesmannen i Troms nektet Forsvaret å gjennomføre en planlagt skimarsj. Jeg går ut fra at siden dette var planlagt fra Forsvaret side så måtte turen gi et faglig utbytte.

Mitt spørsmål er derfor om statsråden deler fylkesmannens vurdering i saken om en slik tur kan oppleves som negativ for friluftsfolk, og at dette er så viktig at Forsvarets behov for planlagt trening ikke kan gjennomføres, eller viser saken at fylkesmannen er overordnet Forsvarets behov?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har diskutert saken med min kollega Øyvind Korsberg fra Troms og vi er begge svært opprørt over Fylkesmannens framferd. Det kan da ikke være slik at et organ som Fylkesmannen skal kunne nekte Forsvaret å utøve trening av nødvendige ferdigheter. Jeg stiller meg også svært undrende til på hvilket grunnlag fylkesmannen kan påstå at Forsvaret vil være et forstyrrende element. Etter mitt syn er dette en påstand som grenser opp mot galskap fra fylkesmannens side. Jeg imøteser derfor statsrådets svar.

Svar:

Jeg viser til brev av 11. februar 2013, med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om avslaget fra Fylkesmannen i Troms på søknad fra Forsvaret om skimarsj i Dividalen.

Brigade Nord gjennomførte i perioden 29. januar til 4. februar 2013 en øvelse med skimarsj og telting utenfor Øvre Dividal Nasjonalpark. I forberedelsen til øvelsen søkte imidlertid Forsvaret til Fylkesmannen i Troms om å kunne nytte en alternativ rute innenfor nasjonalparken. En slik alternativ rute ville være en reserveløsning til fastsatt rutevalg, om det skulle bli varsler om skredfare. Da fylkesmannen avslo søknaden, ble skimarsjen lagt opp i et skredsikkert rutealternativ utenfor nasjonalparken.

Forsvaret har løpende dialog med Fylkesmannen i Troms om behov i øvingssammenheng, og samarbeidet oppleves som konstruktivt. Jeg har fått forsikringer fra Forsvarets side om at man ikke er avhengig av å gjennomføre en slik skimarsj gjennom Øvre Dividal Nasjonalpark for trenings- og øvingsformål. For Forsvaret er det svært viktig å ha et klart sikkerhetsperspektiv, og skimarsjen ble flyttet til et nytt skredsikkert alternativ utenfor nasjonalparken. Jeg ser det derfor ikke som naturlig å følge opp denne saken spesielt fra departementets side.

SPØRSMÅL NR. 796**Innlevert 11. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 19. februar 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Når har regjeringen til hensikt å fremme nødvendige forslag om å lovfeste nettolønnsordningen for norske sjøfolk på norske skip?»

BEGRUNNELSE:

Skatterefusjonsordningen og senere nettolønnsordningen for norske sjøfolk på norske skip ble innført etter mange år med manglende rekruttering til maritime yrker og etter at mange norske sjøfolk hadde sett seg nødt til å gå over i annet arbeid, da de tapte

i konkurransen med utenlandske sjøfolk. Manglende rekruttering medførte også at norske maritime kompetansemiljøer ble svekket.

Etter at ordningen ble innført har denne fungert bra, norske sjøfolk er igjen blitt konkurransedyktige internasjonalt og rekrutteringen er betydelig bedret noe som igjen har hatt stor betydning for hele den maritime næringsklyngen.

Det hersker fortsatt endel usikkerhet med ordningen i og med at denne ikke er lovfestet og derfor avhengig av velvilje i de årlige budsjetter. Fremskritt-

partiet har derfor flere ganger foreslått å lovfeste ordningen noe regjeringspartiene dessverre har imøtegått.

Det er derfor svært gledelig å høre at representanter fra Arbeiderpartiet i ulike fora og media nå tar til orde for å lovfeste ordningen og dermed ønsker å skape stabilitet og forutsigbarhet i rammebetingelsene.

Svar:

Denne regjeringen fører en helhetlig maritim politikk for å sikre og skape arbeidsplasser i Norge. Regjeringen la i oktober 2007 fram ”Maritim strategi 2007 – Stø kurs”. Strategien inneholder regjeringens plan for å støtte opp under videre vekst og utvikling av de norske maritime næringene. Regjeringen har satset på maritim næring gjennom konkrete tiltak, ikke bare nettolønn, og maritim næring har gode rammevilkår.

Jeg viser til at regjeringen i sitt første statsbudsjett foreslo en utvidelse av nettolønnsordningen til å gjelde all konkurranseutsatt fart i NOR. Bondevik II-regjeringen gikk i sitt budsjettforelegg for 2006 inn for å innføre en kompetansemodell, som ville innebære en vesentlig innstramming ordningen for sysselsetting av norske sjøfolk. I regjeringens statsbudsjett for 2007 ble også sikkerhetsbemanningen på Hurtigruta inkludert i ordningen, med virkning fra 1. juli 2007. Næringen opplever at det er etablert ro og stabilitet i ordningene, og satser på grunnlag av dette på rekruttering og opplæring av norske mannskaper. Nettolønnsordningen bidrar også til viktige opplærings- og rekrutteringstiltak, fordi den forutsetter at rederiene innbetaler til et kompetansefond. Regjerin-

gen ser ordningen som et viktig virkemiddel for å sikre norske arbeidsplasser og veksten i den maritime næringen, og å sikre det maritime næringsmiljøet på land tilgang på praktisk maritim kompetanse. Dette er avgjørende for næringens konkurransedyktighet i fremtiden.

Econ Pöyry gjennomførte i 2010, på oppdrag fra Nærings- og handelsdepartementet, en evaluering av sysselsettingsordningen for sjøfolk. Evalueringen konkluderte blant annet med at ordningens mål om økt sysselsetting nås, og at det uten ordningen ville vært færre norske sjøfolk. Videre ble det slått fast at ordningene er godt organisert.

Etter forslag fra regjeringen har Stortinget videreført tilskuddsordning for sysselsetting av sjøfolk, herunder nettolønnsordning, med en overslagsbevilgning på 1 600 mill. kroner i statsbudsjettet for 2013. Regjeringen har gjennom budsjetttiltak aktivt bidratt til forutsigbarhet for næringen. Det er fastsatt en egen forskrift som omhandler nettolønn med tilhørende veiledninger, jf. forskrift om forvaltning av tilskudd til sysselsetting av sjøfolk av 21. desember 2005 nr. 1720. Fra ulike hold har det vært fremmet forslag om lovfesting av ordningen. Dette er noe vi vil vurdere. Likevel vil ikke en lovfesting beskytte ordningen mot partiene som vil svekke eller fjerne ordningen. Det er det samme flertallet i Stortinget som vedtar både statsbudsjett og endringer i en eventuell lovfestet nettolønnsordning.

Etter mitt syn bidrar nettolønnsordningen, slik den i dag er utformet, til å gi de maritime næringene fremtidsrettede betingelser for sjøfolk, samt legger til rette for rekruttering til yrket.

SPØRSMÅL NR. 797

Innlevert 11. februar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 21. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«SVV er i ferd med å slutføre forslag til reguleringsplan for E18 Rugtvedt-Dørdal, og det legges opp til smal firefeltsvei med bare 20 meters veibredde. Forslaget om å kun gå for 20 meter bredde istedenfor full firefeltsvei på 23 meter, har medført sterke reaksjoner fra politi, brann, SVV, aksjonsgruppa for E18 og politikere som forlanger og forventer at

veibredden blir 23 slik den er på strekningen Sky-Langangen.

Vil statsråden se på saken slik at også denne strekningen bygges som full firefeltsvei med minimum 23 meters bredde?»

BEGRUNNELSE:

SVV bygget på 90-tallet nye E18 fra Langangen til Rugtvedt. Veien ble den gangen bygget som 2- og

3-felts vei, og når veien stod ferdig i 1996 uttalte man at denne veien var bygget for å møte trafikkveksten de neste 50 årene. Under 10 år etterpå viste det seg at trafikken allerede var blitt langt høyere enn forutsatt og at behovet og trafikkallene viste at veien var underdimensjonert. Det vil derfor være svært dumt å bygge en helt ny vei med for dårlig standard i forhold til de behovene man vil ha i fremtiden, samtidig som en 20 meters vei kontra en vei på 23 også vil medføre mye større utfordringer i forbindelse med vedlikehold, spesielt på vinterstid og ved ulykker.

Svar:

Dagens vegnormaler åpner for at motorveger kan bygges i to ulike bredder; 20 og 23 meter. Til nå er

det bygget om lag 40 km med 20 meters motorveg i Aust-Agder og om lag 20 km i Østfold. Så langt har Statens vegvesen gode erfaringer med de motorveger som er bygget med 20 meters bredde.

I Håndbok 017 Veg- og gateutforming er intervall på årsdøgnetrafikken (ÅDT) for 20 meters motorveg beregnet til mellom 12 000 og 20 000 i prognoseåret. ÅDT på E18 gjennom Bamble i Telemark er beregnet til 14 000 i 2040. Statens vegvesen sin klare faglige vurdering er at strekningen mellom Rugtvedt og Dørdal bør bygges ut med en vegbredde på 20 meter.

SPØRSMÅL NR. 798

Innlevert 11. februar 2013 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup

Besvart 19. februar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Wild X er et unikt og populært integrerings- og friluftstilbud i Norge. Dessverre har Wild X opplevd å bli en kasteball i det byråkratiske systemet, og har falt ut av det offentlige budsjett uten å få innpass på noe nytt. Resultatet er at Wild X nå ser ut til å måtte melde oppbud. Det ville være svært uheldig for brukerne.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at friluftstilbudet Wild X overlever?»

Svar:

Målsettingen med Wild X er å aktivisere minoritetsungdom til deltakelse i jakt, fiske og friluftsliv. Wild X har gjort mye positivt i forhold til dette. Det er viktig å integrere barn og unge med ulik etnisk bakgrunn inn i den norske friluftslivstradisjonen. Denne regjeringen mener det er viktig at det legges til rette for at mennesker med bakgrunn fra andre kulturer får innføring i den norske friluftslivstradisjonen. For å inkludere personer med en annen kulturbakgrunn i den norske friluftslivstradisjonen, er denne befolkningsgruppen prioritert når det gjelder tilskudd til friluftslivsaktiviteter.

Wild X var et pilotprosjekt i fem år fra 2006-2010, og fikk da inntil 1,5 mill. kroner i støtte i året fra Direktoratet for naturforvaltning (DN). DN støtter i enkelte tilfeller pilotprosjekter der det er ønskelig

med erfaring som kan være til nytte for andre, eller der det ikke er gjort noe tilsvarende på fagområdet tidligere. Ved å gi økonomisk støtte til et pilotprosjekt, gir staten støtte i en oppstartsfase da det vanligvis er behov for ekstra midler.

Etter at pilotprosjektperioden er over, er det i samsvar med praksis at tilskuddsmottaker selv må ta ansvar for den videre drift av prosjektet. Dette kan blant annet gjøres ved å søke om midler på tilskuddsposter som er innrettet mot den aktuelle målgruppen og den aktuelle type tiltak.

Wild X fikk i 2011 og 2012 midler fra Friluftslivets fellesorganisasjon (FRIFO). Fra 2013 er ikke Wild X lenger tilsluttet FRIFO. Wild X søkte derfor i januar 2013 DN om midler fra kap. 1427 post 74 ("Tilskot til friluftslivstiltak"). I henhold til regelverket for tilskuddsposten og tilskuddsrunskrivet skal søknader om midler fra denne posten fra sentralorganer i landsdekkende organisasjoner sendes DN, mens lokale og regionale lag og organisasjoner skal søke den enkelte fylkeskommune. Wild X hadde på søknadstidspunktet lokallag i to fylker. Wild X ble derfor av DN vurdert å ikke være en landsdekkende organisasjon. DN informerte Wild X raskt om dette, slik at Wild X skulle rekke å søke de respektive fylkeskommuner om midler fra denne posten før midlene blir fordelt og tildelt.

Flere fylkeskommuner har i tillegg egne friluftsmidler som Wild X kan søke på.

DN ser det som viktig å sikre likebehandling av alle søkere om tilskuddsmidler. DN opplyser at Wild X har blitt behandlet på samme vilkår som andre lag og organisasjoner som søker om tilskuddsmidler fra DN.

Wild X har på bakgrunn av DNs beslutning om ikke å gi midler til Wild X som en landsdekkende organisasjon kontaktet MD pr e-post, med anmodning om at DNs beslutning overprøves. Det er også avholdt et møte mellom Wild X og departementet. MD opplyste i møtet at vi i nær fremtid vil behandle henvendelsen fra Wild X vedrørende DNs avvisning av søknaden. MD vil i denne sammenheng avklare om

Wild X pr i dag er å betrakte som en landsdekkende organisasjon, jf. reglene for tilskudd fra kap. 1427 post 74.

Uavhengig av utfallet av departementets behandling av saken, vil jeg i 2013 vurdere å øremerke en tilskuddsordning til lag og organisasjoner som særlig jobber med å få etniske minoriteter aktive i friluftsliv i flere fylker, men ikke nødvendigvis på landsdekkende basis. En slik tilskuddsordning vil eventuelt bli kunngjort og være en del av oppfølgingen av nasjonal strategi for et aktivt friluftsliv, som Regjeringen har under arbeid. Et av satsingsområdene i strategien vil være å øke innsatsen for å få grupper som i dag er lite aktive i friluftsliv, herunder blant annet etniske minoriteter, mer aktive i friluftsliv.

SPØRSMÅL NR. 799

Innlevert 11. februar 2013 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup

Besvart 19. februar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Mener statsministeren at kunnskapsinnhenting om Lofoten, Vesterålen og Senja styrker eller svekker argumentene for petroleumsaktivitet i dette området?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnende stilte dette spørsmålet til statsministeren to ganger under den muntlige spørretimen i Stortinget onsdag 6. februar 2013. statsministeren svarte med en rekke resonnementer knyttet til hvorvidt vi nå har nok kunnskap til å konsekvensutrede områdene for petroleumsvirksomhet. Spørsmålet om hvorvidt kunnskapsinnhenting som er gjennomført - slik statsministeren vurderer saken - svekker eller styrker argumentene for petroleumsaktivitet i området, ble imidlertid ikke besvart. Jeg tillater meg derfor å stille spørsmålet på nytt i skriftlig form, og ser frem til statsministerens konkrete svar.

Svar:

Som oppfølging av den oppdaterte forvaltningsplanen for Barentshavet – Lofoten har Olje- og energidepartementet gjennomført en kunnskapsinnhenting om virkninger av petroleumsvirksomhet i Nordland VII, Troms II og uåpnede deler av Nordland IV, V, VI (det nordøstlige Norskehavet). For å gi en mer fullstendig beskrivelse av muligheter og utfordringer for regionen er også den åpnede delen av Nordland VI belyst i relevante deler av arbeidet.

En kunnskapsinnhentingsrapport ble lagt fram i november 2012. Denne er nå ute på høring sammen med de underliggende fagrapportene.

Etter mitt syn har kunnskapsinnhenting gjort at kunnskapen om effekter av mulig petroleumsvirksomhet i området er styrket. Vi har mer fakta på bordet. De faglige arbeidet som er gjennomført har bidratt til dette.

Kunnskapsinnhenting om virkninger av petroleumsvirksomhet i det nordøstlige Norskehavet bør gi et godt grunnlag for en faktabasert og god diskusjon om disse spørsmålene.

Om argumentene for petroleumsvirksomhet i området er styrket eller svekket må hver enkelt vurdere ut fra sin bakgrunnskunnskap og sitt ståsted.

SPØRSMÅL NR. 800**Innlevert 11. februar 2013 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 18. februar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Juletreproduksjon er en viktig tilleggsnæring i norsk landbruk. Soppangrep på juletrær, som ofte er edelgransorter, kan være helt ødeleggende for økonomien i produksjonen, mens slike angrep spiller liten rolle i vanlig skogsdrift.

Vil statsråden ta initiativ til at bekjempelsesmidler mot sopp kan godkjennes for bruk i juletreproduksjon i Norge, slik at norsk produksjon kan bli mer konkurransedyktig sett i forhold til importen av juletrær?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg si meg enig med representanten Flåtten i at juletreproduksjon er en viktig tilleggsnæring som bidrar med økende verdiskaping for norsk landbruk. Jeg er derfor opptatt av rammebetingelsene for denne næringen.

Det er Mattilsynet som har ansvaret for godkjenning av plantevernmidler som kan brukes i Norge. Godkjenning av et plantevernmiddel er blant annet betinget av at preparatet ikke har uakseptable skadevirkninger overfor mennesker, husdyr, dyre- og planteliv, biologisk mangfold, samt miljøet for øvrig. Det stilles omfattende krav til dokumentasjon.

Jeg mener det er viktig at vi har et restriktivt regelverk for godkjenning og bruk av plantevernmidler, siden vi vet at det er risiko knyttet til slike midler. Etter det jeg er kjent med, blir ikke strenge regler for plantevernmidler framhevet som noen stor utfordring fra næringsas side.

Jeg vil vise til at godkjenningsordningen for plantevernmidler er basert på at det må foreligge en søknad før Mattilsynet vurderer preparatene. De fleste plantevernmidlene som brukes i Norge, blir produsert i utlandet. En godkjent importør har ansvar for å skaffe til veie nødvendig dokumentasjon for et preparat og å betale de fastsatte gebyrer i forbindelse med godkjenning.

Det kan imidlertid også søkes om å få bruke et preparat "off-label". Slik godkjenning åpner for å bruke et allerede godkjent plantevernmiddel til andre bruksområder enn det den ordinære godkjenningen omfatter. Blant annet kan organisasjoner innenfor landbruket søke om slik godkjenning. Dette kan være en aktuell mulighet for juletreproduksjon og andre små kulturer.

Det er per i dag fire preparater mot sopp i juletrær som er godkjent i Norge. Mattilsynet opplyser at det per dato ikke er søkt godkjenning for nye preparater mot sopp i juletrær.

SPØRSMÅL NR. 801**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 15. februar 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«På hvilken måte vil norske myndigheter følge opp sikkerheten, menneskerettighetene og de generelle forholdene for de iranske flyktningene i Camp Liberty i Irak?»

BEGRUNNELSE:

De iranske flyktningene i Camp Liberty i Irak har over lang tid måtte leve under svært vanskelige forhold og har daglig blitt trakassert av irakiske myndig-

heter. Det er også stilt spørsmål om flyktningenes sikkerhet har vært godt nok ivaretatt.

Flyktningenes svært vanskelige situasjon er fra flere hold blitt avvist og det er hevdet at flyktningenes sikkerhet var godt ivaretatt av irakiske myndigheter.

Tidlig lørdag morgen 9. februar ble leiren med forsvarsløse flyktninger uten noe som helst forvarsel angrepet av raketter. Seks personer er bekreftet omkommet i dette tragiske angrepet og over hundre er registrert som skadet.

Det er prisverdig at Utenriksdepartementet raskt var ute og fordømte dette fryktelige angrepet mot uskyldige og forsvarsløse flyktninger. Jeg håper norske myndigheter også følger dette videre opp internasjonalt slik at vi forhåpentligvis kan unngå slike forferdelige tragedier i fremtiden.

Svar:

Hva gjelder menneskerettighetene og de generelle forholdene for beboerne i Camp Liberty, viser jeg bl.a. til svarene på skriftlige spørsmål nr. 736 (2012-2013), nr. 621 (2012-2013), nr. 2022 (2011-2012) og nr. 1393 (2011-2012).

Når det gjelder sikkerheten har det vært min vurdering at irakiske myndigheter har ivaretatt den eksterne sikkerheten i umiddelbar omkrets av leiren på en god måte. Dette var dog ikke tilstrekkelig til å forhindre angrepet lørdag 9. februar 2013 som ble utført med raketter og bombekastere fra langt hold (se mine uttalelser hvor jeg fordømmer dette angrepet, pressemelding av 9.2.13).

Dessverre er ikke slike angrep uvanlig i dagens Irak, hvor fortsatt 200-300 mennesker blir drept i ter-

roristaksjoner hver måned. Det er like fullt irakiske myndigheter som har ansvaret for sikkerheten, noe jeg understreket – jfr. den nevnte pressemeldingen – samme dag som angrepet fant sted og samtidig fremhevet at irakiske myndigheter umiddelbart måtte etterforske saken og stille de skyldige til ansvar.

I dialogen med irakiske myndigheter vil vi fra norsk side fortsette å legge vekt på irakiske myndigheters ansvar for sikkerheten i leiren og at de må gjennomføre tiltak som kan forhindre liknende angrep i fremtiden. Det bør også sørges for tilfluktsrom i leiren.

Som nevnt i tidligere svar, vil vi fortsette å holde tett kontakt med FNs organisasjon i Irak (UNAMI) og uavhengige observatører om forholdene i Camp Liberty, og med FNs høykommissær for flyktninger (UNHCR) om arbeidet for å avklare beboernes status og mulige omplassering til tredjeland.

Det sentrale i denne saken nå er at UNHCRs prosess blir gjennomført på en tilfredsstillende måte og så raskt som mulig. Norge har så langt tatt i mot syv beboere fra Camp Ashraf/Camp Liberty.

SPØRSMÅL NR. 802

Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 20. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Jeg viser til repr. forslag fra FrP Dok8:114 2010-2011 og innst. 404S 2010-2011 om saltbruk på norske veier. Både i innstilling og i debatten om saken i Stortinget 14.6.2011 ble det fra alle partier uttrykt behov for å se nærmere på strategi for - og omfang av - saltbruk på norske veier. SVVs prosjekt "SaltSMART" er gjennomført og jeg antar at anbefalinger er tatt i bruk.

Hvordan følger statsråden opp strategi for saltbruk på norske veier slik at saltbruken går ned samtidig som sikkerheten opprettholdes?»

Svar:

Statens vegvesens forsknings- og utviklingsprosjekt SaltSMART er avsluttet og sluttrapporten er lagt fram. Rapporten omhandler miljøkonsekvenser ved bruk av salt, kunnskaper om saltets egenskaper, og lister opp 23 tiltak for å oppnå en god vinterdrift med et lavt saltforbruk. I tillegg er det foreslått ytter-

ligere tre tiltak som er knyttet til utarbeidelse av Ytre miljø-planer, revisjon av konkurransegrunnlag for driftskontrakter samt revisjon av praksis i driftskontrakter knyttet til salting og eventuelle fysiske tiltak som gjelder forhold på vegnettet. Slike fysiske tiltak er f.eks. ombygging av drenering for å beskytte sårbare områder.

Disse tiltakene er gjennomgått av Vegdirektoratet, og alle de 23 tiltakene som er foreslått for å redusere saltforbruket, har blitt fulgt opp i den grad det har vært mulig. De viktigste tiltakene er knyttet opp til innføringen av ny håndbok 111 i Statens vegvesen. I «Standard for drift og vedlikehold av riksveger» har man differensiert inndelingen i vegnettet, blant annet for å optimere saltbruken og redusere denne i tråd med anbefalingene fra SaltSMART-prosjektet. Det har også blitt utarbeidet en ny saltinstruks som er tilpasset kravene i den nye håndboka. Den nye standarden og saltinstruksen representerer en krevende utfordring for entreprenørene. I tråd med anbefalingene

fra prosjektet, er det i samarbeid med entreprenørenes bransjeorganisasjoner startet et opplæringsprogram og satt kompetansekrav for alle som skal utføre vinterdrift i kontrakter med oppstart 1. september 2012 og senere.

Høsten 2012 gjennomgikk om lag 1200 sjåfører på brøytebiler og strøbiler et kurs om vinterdrift med etterfølgende prøve for å dokumentere nødvendig kunnskap om vinterdrift og salting. Dette opplæringsprogrammet vil bli videreført på samme måte hver høst i forbindelse med oppstart av nye driftskontrakter.

Statens vegvesen deltar sammen med det svenske Trafikverket i et prosjekt for å utrede aktuelle kompetansekrav som bør stilles til de som har ansvar for vinterdrift og salting. Gjennom dette arbeidet kvalitetssikres aktuelle krav til kompetanse, innhold i opplæringen, aktuelle verifiseringskrav og kravspesifi-

kasjoner for kritiske oppgaver innen vinterdriften. Dette prosjektet gjennomføres i samarbeid med entreprenører og bransjeorganisasjoner i begge land. På den måten blir aktuelle forbedringstiltak gjennomført på et grunnlag som representerer beste praksis i begge land.

Flere av tiltakene forutsetter at det gjennomføres forsknings- og utredningsaktiviteter før de kan innføres. På denne bakgrunn vil Statens vegvesen starte opp et nytt Vinterdriftsprosjekt. Det er allerede igangsatt FoU-prosjekter og tiltak for å sikre at de saltmengdene som brukes under ulike forhold, er i samsvar med gjeldende instruksur. Dette omfatter saltspredere, rutiner knyttet til elektronisk rapportering av saltmengder og gjennomgang av rutiner, utstyr og bemanning i alle driftskontrakter hver høst før oppstart av vintersesongen.

SPØRSMÅL NR. 803

Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 18. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvilke konkrete planer har statsråden for å følge opp problemet med at enkelte lett skaffer seg flere identiteter?»

BEGRUNNELSE:

Flere titusener utenlandske statsborgere har fått opphold i Norge de siste årene uten at utlendingsmyndighetene vet helt sikkert hvem de er, og det opplyses i media at utlendinger relativt enkelt kan operere med flere identiteter her i landet.

Med flere identiteter er det mye lettere å jukse seg til videre opphold i Norge, begå trygdesvindler, skattesvik eller annen kriminalitet.

Nasjonalt ID-senter har lansert 8 konkrete tiltak for å gjøre noe med dette problemet.

Svar:

Det er svært viktig å kjenne identiteten til personer som oppholder seg i Norge, og å forhindre at personer kan operere med ulike identiteter i Norge.

Den klare hovedregelen er at for å få opphold må utlendinger dokumentere sin identitet ved å fremlegge pass eller annet godkjent reisedokument med nødvendig notoritet. Avklaring av identitet er en vik-

tig del av saksbehandlingen i utlendingsforvaltningen. Det benyttes en rekke metoder i dette arbeidet, som verifisering av dokumenter, intervjuer, språktester, aldersundersøkelser og fingeravtryksundersøkelser. Det tas fingeravtrykk av alle som søker beskyttelse (asyl), og disse sjekkes opp mot det europeiske fingeravtryksregisteret Eurodac og det nasjonale Utlendingsregisteret.

Regjeringen har iverksatt flere tiltak for å styrke arbeidet med å fastsette identitet og hindre bruk av falsk identitet. I 2009 ble kravet til dokumentert identitet strammet inn overfor asylsøkere som vurderes etter bestemmelsen om opphold på grunnlag av sterke menneskelige hensyn. Høsten 2010 ble Nasjonalt ID-senter etablert for å styrke arbeidet med å avklare identiteten til utlendinger. Det er de senere årene innført bruk av elektronisk lagret biometri i pass og oppholdskort, som gir økt mulighet for å verifisere vedkommendes identitet.

Departementet vurderer opprettelse av et nytt biometriregister til bruk i utlendingssaker. I denne vurderingen avveies behovet for utvidet lagring av biometri opp mot personvern hensyn, kostnader mv. Politiet er i ferd med å få adgang til å sjekke fingeravtrykkene til asylsøkere opp mot visumdata-basen

VIS. Politiet vil i løpet av kort tid kunne foreta søk i VIS i alle aktuelle saker.

Politiet har hevet sin kompetanse på utlendingsfeltet. I nåværende utdanningstilbud på Politihøgskolen er ID- og dokumentkontroll emner som det undervises i, og det vurderes på hvilken måte biometri og ID-kontroll kan få en bredere plass i bachelorutdanningen. Justert rammeplan vil foreligge i løpet av 2013. I tillegg har Nasjonalt ID-senter den senere tid

arrangert opplæring i ID- og dokumentkontroll i flere politidistrikter og på utenriksstasjoner.

Tross ovennevnte tiltak har vi – i likhet med andre land - fortsatt store utfordringer knyttet til fastsettelse av identitet av utenlandske personer som oppholder seg i Norge. Rapporten fra Nasjonalt ID-senter viser dette, og er et nyttig bidrag i det videre arbeidet på dette området. Jeg vil derfor grundig vurdere anbefalingene i rapporten.

SPØRSMÅL NR. 804

Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 19. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til å sikre at Vitensenteret Sørlandet kan få status som regionalt vitensenter for Agder-fylkene?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at det er åtte regionale vitensentre i Norge i dag, men at Sørlandet som region ikke er tilfredsstillende dekket av dagens ordning. Vitensenteret Sørlandet er i drift, er lokalisert i et nytt bygg, og har skolebesøk hver dag. Undertegnede er kjent med at Vitensenteret Sørlandet er klar for å ta ansvar og rollen som regionalt vitensenter for begge Agderfylkene, for på denne måten å bidra til økt interesse for realfag blant elever og økt kompetanse blant lærere.

Svar:

Det er positivt at Vitensenteret Sørlandet er til nytte for elevene i Agder-fylkene. Alle vitensentrene gir viktige bidrag til å gjøre opplæringen i skolen mer variert og praktisk. Sentrene bidrar også til å skape forståelse for nytten av realfagene i samfunnet og i arbeidslivet. Det er i dag 8 vitensentre som har betegnelsen regionale vitensentre. Disse ligger i Rogaland, Grenland, Sarpsborg, Oslo, Gjøvik, Bergen, Trondheim og Tromsø. De regionale sentrene i Rogaland og Grenland bidrar sammen til å dekke behovet i den regionen som omfattes av den sørlige delen av landet.

De regionale vitensentrene får et statlig tilskudd til driften. Det statlige tilskuddet utgjør imidlertid kun en liten andel av sentrenes totale finansiering, hovedinntektene er sentrenes egeninntjening. For å opprettholde kvaliteten på de eksisterende regionale sentrene har jeg ved flere anledninger, blant annet i stortingsmeldinger og ved direkte spørsmål i Stortinget, gitt uttrykk for at det ikke åpnes for statlig støtte til flere vitensentre enn de som allerede er omfattet av ordningen, innenfor dagens økonomiske rammer. Omfanget av tilskuddet avgjøres av de årlige budsjettforhandlingene.

SPØRSMÅL NR. 805**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 20. februar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Nylig ble det kjent at Olavsvern er solgt. Salget skal godkjennes og det skal gis konsesjon. Taksten på anlegget var på 105 millioner kroner, kjøpesummen er oppgitt til bare å være 38,1 millioner kroner, hele 66,9 millioner kroner under takst. Høy takst har nok medført at mange interessenter har vært tilbakeholden med å gi bud.

Siden budet ligger langt lavere enn takst, vil statsråden ta initiativ til å stanse salget, legge Olavsvern for salg med en mer riktig markedspris for derigjennom få flere interessenter?»

Svar:

Olavsvern base ble vedtatt nedlagt i 2008 gjennom Stortingets behandling av langtidsproposisjonen for perioden 2009-2012, jf. behandlingen av Innst. S. nr. 318 (2007-2008) til St.prp. nr. 48 (2007-2008). Det var da ingen permanent operativ virksomhet knyttet til Olavsvern, og basen var heller ikke tiltenkt oppgaver knyttet til understøttelse av Sjøforsvarets

daværende eller fremtidige styrkestruktur. NATO vedtok i 2012 formelt å slette Olavsvern fra NATOs inventarliste.

Forsvarsbygg har nedlagt betydelig arbeid med avhending av eiendommen. Det ble gjennomført avklaring med statlige aktører og kommune i 2011, før eiendommen ble lagt ut for salg i det åpne markedet tidlig i 2012, i samsvar med avhendingsinstruksen.

Eiendommen ble i februar 2011 taksert til 105 mill. kroner, og oppdatert til 100 mill. kroner i desember 2012. Olavsvern er en unik eiendom der takstmannen har hatt meget usikker markedsinformasjon å basere taksten på. Forsvarsbygg og eiendoms-megler har gjennom mange måneder gått bredt ut i markedet og vært i kontakt med en rekke potensielle kjøpere. Salget har hatt stor oppmerksomhet, også utenfor landets grenser. Det legges derfor til grunn at alle potensielle interessenter har kjennskap til eiendommen og avhendingsprosessen.

Salget av Olavsvern er for tiden til vurdering i Forsvarsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 806**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 21. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren ta initiativ til at det blir utarbeidet en regional konsekvensutredning før vedtak om endring av flyplasstruktur på Helgeland blir fattet?»

BEGRUNNELSE:

I rapporten "Nasjonal transportplan 2014-2023 - Framtidsrettet utvikling av lufthavnstrukturen", kommer Avinor med følgende anbefalinger for lufthavnstrukturen på Helgeland:

- Ny lufthavn i Mo i Rana med 2200 meter rullebane samt forlengelse av Sandnessjøen lufthavn

forlengt til 1199 meter ansees å dekke opp fremtidig behov på Helgeland.

- En forutsetning, markedsmessig og økonomisk, er at Mosjøen nedlegges samtidig som nye Mo i Rana lufthavn åpnes.
- Dersom dette ikke velges, anbefales det at Sandnessjøen forlenges til 1199 meter og at de øvrige lufthavnene videreføres som i dag.

For en realisering av ny lufthavn i Mo i Rana med 2200 meter rullebane, forutsetter altså Avinor, av markedsmessige og økonomiske årsaker, at Mosjøen lufthavn, Kjærstad, legges ned samtidig som nye Mo i Rana lufthavn åpnes.

I forskrift 26.juni 2008 nr. 855 om konsekvensutredninger, kommer det fram at flyplasser med rullebane på 1600 meter eller lengre, alltid skal behandles etter forskrift om konsekvensutredning, jf. § 2, bokstav f. Polarsirkelen lufthavnutvikling har riktignok fått gjennomført en konsekvensutredning, spørsmålet er imidlertid om planprogrammet har belyst de problemstillinger som ansees som viktig i forhold til de samfunnsmessige konsekvensene en realisering av Polarsirkelen lufthavn, Mo i Rana, fører til, videre om man kan anse at utredningsplikten er oppfylt.

Ved utarbeidelse av Kommunedelplan for Polarsirkelen lufthavn, Mo i Rana, har man lagt til grunn at den nye flyplassen skal være en erstatning for den gamle flyplassen på Røssvoll. Konsekvensutredningen som er foretatt har dermed hatt dette som utgangspunkt. I løpet av perioden som man har arbeidet for å få realisert Polarsirkelen lufthavn, Mo i Rana, har nå dette endret seg. Nå snakkes det om Polarsirkelen lufthavn som en regional lufthavn i stedet for en lokal lufthavn, samt en nedleggelse av Mosjøen lufthavn, Kjærstad, som en forutsetning for å få realisert Polarsirkelen lufthavn. Disse store endringene i forutsetningene har ikke planprogrammet som ble fastsatt i forbindelse med Konsekvensutredningen knyttet til Kommunedelplan for Polarsirkelen lufthavn, Mo i Rana, tatt høyde for. Under punkt 7 i planprogrammet kommer det fram at det bare er konsekvenser knyttet til nedleggelse av den eksisterende flyplassen på Røssvoll som er blitt grundig vurdert. Dette kommer også fram i konsekvensutredningens samlerapport som ble utarbeidet i forbindelse med Kommunedelplan for Polarsirkelen lufthavn, Mo i Rana (vedtatt 27.01.2009).

Den slår fast følgende:

"Etablering av Polarsirkelen lufthavn, Mo i Rana forutsetter ikke nedlegging av andre lufthavner enn Røssvoll. Konsekvensene for Kjærstad og Stokka ansees ikke som betydelige."

Konsekvensutredningen knyttet til utarbeidelsen av Kommunedelplan for Polarsirkelen lufthavn må dermed ansees som mangelfull, da den ikke grundig nok vurderer hvilke konsekvenser en realisering av Polarsirkelen lufthavn vil få for Vefsn-samfunnet og hele regionen. Det er derfor viktig å få belyst de viktigste samfunnsmessige konsekvensene dette vil gi for hele regionen, gjennom en regional konsekvensutredning før vedtak om endret flyplasstruktur på Helgeland fattes.

Svar:

Etatene og Avinor tilrår i Forslag til Nasjonal transportplan 2014-2023 bygging av en ny større lufthavn ved Mo i Rana og en forlengelse av rullebanen ved Sandnessjøen lufthavn, Stokka. En forutsetning for tilrådingen er at de eksisterende lufthavnene Mo i Rana, Røssvoll, og Mosjøen lufthavn, Kjærstad, legges ned. Planforslaget har vært på høring. Samferdselsdepartementet vil ta stilling til forslaget fra transportetatene og Avinor i den kommende stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2014-2023, som legges frem senere i vår. Da vil det også bli tatt stilling til videre prosess herunder behovet for en evt. konseptvalgutredning (KVU) og en ekstern kvalitetssikring (KS1).

For å anlegge, drive eller inneha landingsplass trengs det etter luftfartsloven kapittel 7 konsesjon fra Samferdselsdepartementet. Konsesjon skal bare gis når det er i overensstemmelse med allmenne hensyn. Av dette følger det at det må utføres nødvendige utredninger for å avgjøre om det vil være i overensstemmelse med allmenne hensyn å gi konsesjon. Miljøverndepartementet er ansvarlig for reglene om konsekvensutredning etter plan- og bygningsloven. Lufthavner med rullebane på minst 1 600 meter er utredningspliktige etter forskrift om konsekvensutredning (se § 4 og vedlegg I pkt. 31) gitt i medhold av plan- og bygningsloven. Det vil være nødvendig å samordne prosessene etter de to lovene.

SPØRSMÅL NR. 807**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 19. februar 2013 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Med bakgrunn i en henvendelse kan jeg stille spørsmål om det kreves byggetillatelse for plassering av en campingvogn, og om forhold som størrelse på campingvognen, plasseringens varighet og status for området den plasseres i skulle ha noen innvirkning på en eventuell tillatelse?»

BEGRUNNELSE:

Ut fra signaler som vi har mottatt synes det som om regelverket praktiseres ulikt i forskjellige kommuner. Det synes derfor å være behov for en avklaring på dette området.

Svar:

Det er riktig at det har vært uklarheter om regelverket for campingvogner og lignende, og at kommunene har hatt forskjellige praksis, bl. a. fordi regelverket hadde et skille etter om et tiltak var transportabelt eller ikke. Dette ble forsøkt ryddet ved revisjo-

nen av plan- og bygningsloven som trådte i kraft 1. juli 2010, og det er nå først og fremst varigheten av plasseringen som er avgjørende. Dersom et "tiltak", dvs. også en campingvogn, blir stående mer enn 2 år, regnes den som et varig tiltak, som krever full søknad. Dersom den står under 2 måneder, er den ikke søknadspliktig, og skal den stå mellom 2 måneder og 2 år, er den søknadspliktig, men uten krav om ansvarlige (det som tidligere het "melding"). Disse reglene omfatter også fortelt, "spikertelt" og lignende.

Dersom campingvognen står på campingplass som er godkjent eller regulert for formålet, er den ikke søknadspliktig selv om den skal stå i mer enn 2 år. Her kan kommunene likevel legge inn forskjellige bestemmelser om avstand, tilknytning til vann og avløp osv. Også vinteropplag på egen eiendom er unnatt fra søknadsplikt.

Jeg vil for øvrig legge til at jeg har satt i gang et arbeid med forenkling av bygningsregelverket som oppfølging av stortingsmeldingen om bygningspolitikk. Der vil bl. a. spørsmål omkring grensen for søknadsplikt generelt bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 808**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 21. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Bustølvegen Borettslag i Meland kommune består av 6 personer som er utviklingshemmede og som har individuelle vedtak på kommunale hjelpetjenester som praktisk bistand, hjemmesykepleie og støttekontakt. KrF mener det er urimelig at slike private borettslag som samarbeider med kommunene om helse- og omsorgstjenester blir skattlagt på linje med andre borettslag.

Hva vil finansministeren gjøre for at slike borettslag kan få lempeligere rammevilkår til beste for beboerne?»

BEGRUNNELSE:

Bustølvegen Borettslag har søkt kommunen om fritak for eiendomsskatt, ettersom borettslaget kun består av personer som ellers ville måtte bo i kommunale leiligheter (som har et slikt fritak). Siden Bustølvegen Borettslag ikke kan defineres som en institusjon utelukker det imidlertid at en kan legge til grunn § 7a om fritak for eiendomsskatt i eiendomsskatteloven. § 7c åpner for en viss "subsidiert" av relativt nye boliger i den tiden da eiers økonomi trolig er sterkest belastet med kapitalutgifter, men kun i den hensikt å stimulere til nybygging, noe som ikke gjelder i dette tilfellet.

Svar:

Eiendomsskatt er en kommunal skatt som pålegges med hjemmel i lov 6. juni 1975 nr. 29 om eiendomsskatt til kommunane (eigedomsskattelova). Det er kommunestyret i den enkelte kommunen som avgjør om det skal skrives ut eiendomsskatt i kommunen, og omfanget av denne innenfor lovens ramme. Videre er det kommunale organer som forestår utskrivning og innkreving av eiendomsskatten.

Finansdepartementet har ikke kompetanse til å gripe inn i konkrete saker som gjelder en kommunes utskrivning av eiendomsskatt. Siden Finansdepartementet forvalter regelverket for eiendomsskatt og i den forbindelse avgir fortolkningsuttalelser om forståelsen av loven, kan jeg imidlertid si følgende om regelverket:

Kommunens adgang til å utskrive eiendomsskatt innskrenkes i lovens § 5. Her listes det blant annet opp en rekke eiendommer som er "[f]ri for eigedomsskatt." Etter eigedomsskattelova § 7 kan kommunen dessuten velge å fritta enkelte eiendommer helt eller delvis fra eiendomsskatt dersom eiendommene oppfyller bestemte vilkår. Det er opp til kommunens frie skjønn om det skal gis fritak etter eigedomsskattelova § 7 for de eiendommene som oppfyller vilkårene. Kommunen må likevel ikke drive ulovlig forskjellsbehandling mv.

Ifølge eigedomsskattelova § 7 bokstav a kan en kommune fritta helt eller delvis for eiendomsskatt "[e]igedom åt stiftingar eller institusjonar som tek sikte på å gagna ein kommune, eit fylke eller staten."

Uttrykket "stiftingar eller institusjonar" har vært antatt å dekke alle typer juridiske personer hvor ingen har direkte eierinteresser, herunder foreninger. Også aksjeselskaper synes derfor å kunne fritas for eiendomsskatt så lenge de øvrige vilkårene i eigedomsskattelova § 7 bokstav a er oppfylt. Departementet har derimot lagt til grunn at fysiske personer, enkeltmannsforetak og ansvarlig selskaper med fysiske personer som deltakere faller utenfor lovens begrep "stiftingar eller institusjonar", jf. Finansdepartementets brev av 12. juni 2003 til en kommune.

Et borettslag er et "samvirkeføretak som har til føremål å gi andelseigarane bruksrett til eigen bustad i føretakets eigedom (burett)," jf. lov 6. juni 2003 nr. 39 om burettslag (burettslagslova) § 1-1. I følge burettslagslova § 1-2 hefter ikke andelseierne overfor kreditorene for de andre andelshaverne. Videre følger det av lov 26. mars 1999 nr. 14 om skatt av formue og inntekt (skatteloven) § 7-3 at boligelskaper (borettslag og boligaksjeselskap) ikke lignedes som selskaper. Istedenfor lignedes borettslag etter særskilte regler slik at inntekten fastsettes på den enkelte andelshaverens hånd for en andel av selskapets inntekter og kostnader, med skattefritak for egen bruk. På denne bakgrunn legger jeg til grunn at borettslag ikke kan

regnes som "stiftingar eller institusjonar" i eigedomsskattelova § 7 bokstav a.

Kommunen har likevel rom for å innrette eiendomsskatten på en måte som skjermer boliger fra eiendomsskatt. Ifølge eigedomsskattelova § 11 kan kommunestyret ha bunnfradrag for alle selvstendige boenheter i faste eiendommer som ikke brukes i næringsvirksomhet. Kommunestyret kan også vedta lavere skattesats for boligdelen i eiendommer med selvstendige boenheter, jf. eigedomsskattelova § 12 bokstav a. Kommuestyret kan velge å fritta helt eller delvis fra eiendomsskatt bygning som helt eller i noen grad brukes som bolig, jf. eigedomsskattelova § 7 bokstav c. Fritaket kan gjelde i opptil 20 år fra bygningen ble ferdig. Eigedomsskattelova åpner ikke for å gi et generelt skattefritak som bare gjelder for borettslag for utviklingshemmede beboere.

Dersom særlige grunner gjør "at det kom til å verta sær surs urimeleg om heile eigedomsskatten vart innkravd, kan skatten setjast ned eller ettergjevast av formannskapet", jf. eigedomsskattelova § 28. Eiendomsskatten er en ren objektskatt, som ikke tar hensyn til eierens skatteevne eller økonomi. Bakgrunnen for eigedomsskattelova § 28 er at det kan være urimeleg å kreve inn skatten uten å ta hensyn til skattyters økonomi, jf. Ot.prp. nr. 44 (1974-1975). Som eksempel er nevnt at skattyter får økonomiske problemer fordi han har lavere inntekt på grunn av sykdom, og ikke har formue å møte motgangen med. I forarbeidene er det understreket at nedsettelse eller ettergivelse av rettferdighetsgrunner bare bør komme på tale rent unntaksvis. Bestemmelsen åpner imidlertid for å redusere eller ettergi skatten dersom det er "sær urimeleg" å kreve den inn fra eieren av en borettslagsandel i et borettslag for utviklingshemmede. Den gir likevel ikke adgang for kommunen til å foreta en generell nedsettelse eller ettergivelse for grupper som kommunen mener bør skjermes. Spørsmålet om nedsettelse eller ettergivelse i henhold til denne bestemmelsen må derfor avgjøres konkret i hvert enkelt tilfelle.

Lempelige rammevilkår for borettslag for utviklingshemmede beboere kan heller gis som direkte tilskudd enn gjennom egne unntaksregler i skattelovgivning. Subsidiar gjennom skattesystemet kan være mindre treffsikre enn direkte tilskudd, og spesielle unntaksregler for bestemte typer borettslag kan virke urettferdig for andre vanskeligstilte.

I lov 24. juni 2011 nr. 30 om kommunale helse- og omsorgstjenester m.m. (helse- og omsorgstjenesteloven) § 3-7 framgår det at; "Kommunen skal medvirke til å skaffe boliger til personer som ikke selv kan ivareta sine interesser på boligmarkedet, herunder boliger med særlig tilpasning og med hjelpe- og vernetiltak for dem som trenger det på grunn av alder, funksjonshemming eller av andre årsaker."

Det følger av retningslinjer for Husbanken og veiledningstekst til disse at det kan gis investerings-tilskudd blant annet til oppføring, ombygging og kjøp av omsorgsboliger. I henhold til veiledningen

kan kommunen etablere omsorgsboliger og deretter opprette borettslag, hvor beboerne kjøper sine andeler.

SPØRSMÅL NR. 809

Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 27. februar 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til en dialog med miljøvernministeren for å behandle sak om konsekvensutredning i forbindelse med utvidelse for Sydvaranger Gruve etter dagens gjeldende regelverk?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Finansavisen 12.februar 2013 har Sydvaranger Gruve planer om å utvide virksomheten og derigjennom doble dagens jernmalmproduksjon for 1,8 milliarder kroner.

Forutsetningen for utvidelsen er at det foretas en konsekvensutredning.

Miljøverndepartementet har ifølge avisen benyttet sin rett til å gi en uttalelse til selskapets planprogram før endelig behandling i kommunestyret i Sør-Varanger.

Høringsfrist er etter dagens lov to uker. Det har gått nå nærmere tre måneder uten at departementet har gitt svar.

Miljøverndepartementets offisielle uttalelse ifølge avisen, er at departementet avventer med å gi uttalelse til planprogrammet for Sydvaranger Gruve til mineralstrategien er ferdigbehandlet.

Regjeringens forslag til mineralstrategi skulle opprinnelig vært lagt frem våren 2012 og det er fremdeles usikkerhet rundt når denne endelig vil komme på plass.

Undertegnede er av den formening at en ikke kan gjøre rammevilkårene for mineralnæringen uforut-

sigbare i mellomtiden til en slik strategi kommer på plass.

En videre trenering vil blant annet kunne være med på å skrinlegge etablering og utvidelsesprosjekter for næringen noe som ingen av partene - verken næringen eller det offentlige - er tjent med.

Frem til den kommende mineralstrategien er på plass, må en etter undertegnendes formening, forholde seg til gjeldende regelverk med hensyn til tillatelser eller konsekvensutredninger.

Svar:

Dagens situasjon med økt aktivitet i mineralnæringen er et positivt tegn. Økte priser og økt etterspørsel etter mineralressurser har ført til en økt interesse for mineralutvinning i Norge. Dette gir muligheter for økt verdiskaping og arbeidsplasser i Norge, ikke minst i distriktene. Ny og økt aktivitet reiser også utfordringer. Mineralvirksomhet kan i mange tilfeller ha konsekvenser som strekker seg utenfor det som gjelder bedriften. Det gjelder andre næringer, lokalbefolkningen samt natur og miljø.

I saker som gjelder næringsvirksomhet og arealregulering, er det allerede et godt samarbeid mellom Miljøverndepartementet og Nærings- og handelsdepartementet. Når det gjelder arbeidet med å slutføre strategien for mineralnæringen, er det viktig å legge til rette for økt verdiskaping innenfor mineralnæringen. Blant annet er det viktig med forutsigbare myndighetsprosesser. Dette er blant temaene vi ser på i arbeidet med strategien.

SPØRSMÅL NR. 810**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 19. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I en artikkel i Finansavisen den 11.02 så vises det blant annet til at 4 av 10 elever i videregående skole mottar såkalt Grunnstønad fra Lånekassen. Kunnskapsdepartementet og Lånekassen definerer 40 % av elevene som å komme fra hjem med «særlig svak økonomi».

Vil statsråden se på kriteriene for stipendet, treffsikkerhet i forhold til reelt behov og om tilskudd til utstyrsstipend er i tråd med dagens behov?»

Svar:

Formålet med utdanningsstøtteordningen gjennom Lånekassen er å bidra til lik rett til utdanning uavhengig av blant annet økonomisk og sosial bakgrunn. Grunnstipendet som kan gis til elever i videregående opplæring er en behovsprøvd ordning. Målet med behovsprøvingen er å ivareta fordelingshensyn ved å målrette støtten mot elever fra husholdninger med svak foreldreøkonomi.

Kunnskapsdepartementet har over tid observert at det har vært en økning i både antallet og andelen elever i videregående opplæring som mottar grunnstipend fra Lånekassen. Dette var blant årsakene til at departementet høsten 2011 utlyste et analyseoppdrag for å innhente mer kunnskap om virkningen av ulike sider ved utdanningsstøtteordningene. I oppdragsbeskrivelsen har departementet spesielt bedt om en vurdering av hvor treffsikker ordningen med behovsprøving av grunnstipendet til elever i videregående opplæring er, og hvordan en eventuell endring av be-

hovsprøvningsreglene vil påvirke ordningen. Analysen foreligger i løpet av kort tid. Jeg vil da nøye gjennomgå resultatene og vurdere om det er behov for endringer i regelverket for å gjøre ordningen mer treffsikker.

Utstyrsstipendet er et ikke-behovsprøvd stipend som kan gis til alle elever med rett til videregående opplæring etter opplæringslova § 3-1. Utstyrsstipendet er en del av ordningen med gratis læremidler. Skoleeier er ansvarlig for at elevene får nødvendige trykte og digitale læremidler og digitalt utstyr, jf. opplæringsloven § 3-1. Fylkeskommunen kan pålegge elevene å holde seg med annet individuelt utstyr som opplæringen til vanlig gjør det nødvendig å ha. Utstyrsstipendet gjennom Lånekassen skal bidra til å dekke elevenes utgifter til dette. Det er et mål at det skal være et rimelig samsvar mellom de faktiske utgiftene og stipendet som tildeles den enkelte elev.

Konsulentselskapet ECON Pöyry undersøkte våren 2009 hvorvidt det var samsvar mellom satsen for utstyrsstipendet på de ulike utdanningsprogrammene og de individuelle utgiftene til utstyr som elevene faktisk har. Kartleggingen viste blant annet at elevenes utgifter varierer en del fra sted til sted og fra skole til skole, og at enkelte utdanningsprogram har høyere utgifter som i mindre grad er i samsvar med den satsen de mottar. En endring av satsen på utstyrsstipendet er imidlertid et budsjettspørsmål som må veies opp mot andre tiltak i de årlige budsjettprosessene. Dette må jeg derfor komme tilbake til i de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 811**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 19. februar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Nye undersøkelser viser stor uenighet blant fagfolk vedrørende påstanden om at menneskeskapt CO₂ påvirker klima. Nye målinger av temperatur "show substantially less recent warming than is claimed by global warming alarmists". Begge forholdene er nær-

mere omtalt i begrunnelsen for spørsmålet. Klimapolitikk og klimatiltak kan ha store konsekvenser for utvikling og levestandard i Norge.

Hvordan følger regjering, MD og statsråd med i kunnskapsutviklingen som bør være basis for norsk klimapolitikk?»

BEGRUNNELSE:

Eks 1;

Only 36 percent of geoscientists and engineers believe humans are creating a global warming crisis, according to a newly published survey reported in the peer-reviewed *Organization Studies*. The survey throws cold water on assertions by global warming alarmists that nearly all scientists agree humans are causing a global warming crisis.

Nearly two-thirds of the 1,077 survey respondents said nature is the primary cause of recent global warming and/or that future global warming will not be a very serious problem.

Eks 2;

JAPANESE DATA CAST DOUBT ON ALARMIST TEMPERATURE CLAIMS

Global temperatures are warming much more slowly than claimed by British and U.S. government agencies that produce temperature data reports, according to data compiled by the Japanese Meteorological Agency.

According to meteorologist Anthony Watts, Japan is reporting that global temperatures during the past decade are approximately 0.25 degrees Celsius cooler than reported by the U.K. Met Office, the NASA Goddard Institute, and the NOAA National Climatic Data Center. The 0.25 degree difference is staggering considering the Earth warmed merely 0.6 degrees Celsius during the entirety of the twentieth century.

Japanese scientists appear to be giving more weight to real-world temperature data than the U.K. and U.S. government agencies do, Watts reports. NASA, NOAA, and the Met Office make several adjustments to real-world temperature data that have the effect of inflating recent temperature readings and reducing the temperatures that were reported several decades ago. By contrast, the Japanese scientists give more weight to real-world data than to government agency adjustments that always seem to add more warming than appears in the raw temperature data.

The Japanese data add weight to global temperature readings compiled by NASA satellite instruments. NASA satellite instruments show substantially less recent warming than is claimed by global warming alarmists and government agencies that adjust the real-world temperature readings. Because the NASA satellite instruments uniformly measure global temperatures, the temperature readings do not require any adjustments to weed out asserted temperature anomalies.

Svar:

Det er svært viktig for regjeringa og sjølvsagt for meg som statsråd, at vi har ein kunnskapsbasert klimapolitikk. Difor legg eg svært stor vekt på at vi må få fram dei samla vitskaplege vurderingane, der dei enkelte delane er sett i samanheng. Klimaforskninga dekkjer svært mange fagfelt og spenner vidt, så det er ikkje råd å konkludere på grunnlag av ein skilde observasjonar og betraktningar om berre avgrensa delar. Ein slik systematisk gjennomgang av den forskinga som er publisert og dei observasjonane som føreligg, gjer FN's klimapanel. Hovudrapportane til klimapanelet er difor ei viktig kjelde til kunnskapsgrunnlag for klimapolitikken. I desse rapportane vert den nyaste vitskaplege faglitteraturen vurdert for å forstå risikoen for menneskeskapte klimaendringar og potensielle verknader, samt moglege tiltak og tilpassingar. Grunnlaget for klimapanelets arbeid er publisert vitskapleg materiale som tilfredsstillar vanlege krav til omhyggeleg arbeid og resultat som kan kontrollerast. Hovudrapporten inneheld gjerne fleire tusen referansar. Meir enn 800 forfattarar bidreg i utarbeiding av den femte hovudrapporten, som skal publiserast i 2013-14. Det er omfattande faglege høyringar av rapportane. Klima- og forurensningsdirektoratet (Klif) koordinerer Noregs arbeid inn mot FN's klimapanel. Klif representerer Noreg på plenumsmøter og deltek på møtene der hovudrapportar og spesialrapportar blir vedtekne. Klif har også ansvar for å nominere norske forfattarar til Klimapanelet sine rapportar og koordinerer styresmaktene sine høyringar av utkast til hovudrapportar. Det er stor grad av utskifting av forfattarar mellom den førre og den neste rapporten. Dei omfattande høyringsprosessane og utskiftinga av forfattarar er med på å sikre at vurderingane er fagleg oppdaterte og uhilda. Dette gjer at ein kan ha stor tiltru til vurderingane og konklusjonane til Klimapanelet.

Når det gjeld grunngevinga for ditt spørsmål og påstanden om at berre 36 prosent av ingeniørar og fagfolk i geovitskap trur at global oppvarming er menneskeskapt, vil eg påpeike at dette stammar frå ei undersøking om haldningar til klimaspørsmålet blant tilsette i oljebransjen i Alberta i Canada. Eg vil gjenta det eg har svart før om temperaturutviklinga det siste tiåret. Det er den langsiktige trenden med global oppvarming som er den viktige. Kortvarige naturlege variasjonar på ti år skjer samstundes med at vi har ei global oppvarming. Dette er vurderinga frå tunge fagmiljø i mange land, og byggjer på observasjonar over mange tiår.

Menneskeskapte klimaendringar utgjer ein risiko for omfattande skader og behov for omstilling i samfunnet. Eg ønskjer ein diskusjon om korleis vi skal møte desse utfordringane, som vil stille store krav til Noreg og andre land.

SPØRSMÅL NR. 812**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 19. februar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«I svar til meg 10. april 2012 om hjelpekorps i Salten, som ble nektet å kjøre kjentmannsturer med skuter i verneområdene i Salten og Rana, viste statsråden til kommende rundskriv om kjøring for redningstjenesten i verneområder, og ga uttrykk for at hjelpekorps selvfølgelig må ha gode vilkår for øvelser. Rundskrivet er nå på plass, og hjelpekorps opplever fortsatt at det er vanskelig å få tillatelse til livsnødvendige øvelser.

Hvorfor legges det fortsatt hinder for de som skal drive søk og redning i verneområdene?»

BEGRUNNELSE:

Flere ganger årlig må hjelpekorpsene i Salten og Rana området rykke ut i forbindelse med redningsoppdrag, ofte under ekstreme værmessige vilkår. Dessverre går det også liv tapt i disse områdene som er populære helårs utfarts og rekreasjonsområder. På tross av forventning om forbedrede vilkår for å kunne foreta nødvendig trening og øving i disse områdene, hevdes det fra hjelpekorpsene at de fortsatt opplever at det er vanskelig å få tillatelse til kjentmannsturer. Flere korps fikk i fjor avslag på sine søknader hos nasjonalparkstyret. Nylig kom retningslinjene fra Miljøverndepartementet hvor korpsene fortsatt må hente inn forhåndsgodkjennelse for å få lov å øve og trene. Dette står derfor i grell kontrast til det svar statsråden ga meg 10. april 2012, hvor han skrev bl.a.:

"Generelt meiner eg at hjelpekorpsa har ein viktig funksjon, og at dei sjølvsagt må ha vilkår som tek vare på behovet for førebuaende redningsteneste."

Det kan derfor virke som om statsrådets eget omfattende forvaltningsapparat ikke kan ha satt seg inn i statsrådets uttrykte vilje, eller er det slik at apparatet ikke deler statsrådets uttrykte målsetting.

Svar:

De nye retningslinjene for redningstjenestens motorferdsel i utmark og i verneområder ble sendt ut 31. januar i år. Retningslinjene er et resultat av et samarbeid mellom Miljøverndepartementet, Justisdepartementet og Røde Kors. Vi har hatt en tett og

god dialog underveis i arbeidet, og er enige om at disse retningslinjene kan legges til grunn for redningstjenestens forberedende kjøring i verneområdene. Det som blir viktig fremover, er at retningslinjene følges opp i praksis ved behandling av nye søknader.

Verneområdene utgjør indrefiletten av norsk natur, og det er i disse et overordnet mål å ha så lite motorisert ferdsel som mulig. For å være i stand til å redde liv og ta vare på egen sikkerhet ved redningsoperasjoner, er likevel redningstjenesten til en viss grad avhengig av å kunne øve, og særlig bli kjent, i verneområder. Gjennom retningslinjene har vi søkt å gi klare og praktiske retningslinjer innenfor gjeldende lover og forskrifter. Retningslinjene gir rom for nødvendig øving for redningstjenesten, samtidig som de sikrer at hensynet til naturmangfold, friluftsliv og naturopplevelser ivaretas.

Det følger av verneforskriftene at redningstjenesten må søke om dispensasjon for å drive øvingskjøring og kjøring for å bli kjent i terrenget i verneområdene. Det er viktig at det skjer en konkret vurdering av omfanget av motorferdsel i verneområdene, og at denne skjer lokalt av de som kjenner området og de verdiene som skal beskyttes.

Et viktig poeng etter de nye retningslinjene, er at forvaltningsmyndigheten, når den vurderer søknadene om dispensasjon, skal legge vekt på om kjøringen er del av en overordnet øvingsplan. Hvis planen er forankret på sentralt nivå i Røde Kors eller en annen større redningsorganisasjon og i tillegg er i samsvar med vurderingene til politiet, skal redningstjenesten normalt få dispensasjon til den kjøringen som det er søkt om. Vi har altså strammet inn rommet for bruk av skjønn i disse sakene. Det er likevel et vilkår for dispensasjon at kjøringen ikke vil stride mot formålet til vernevedtaket og ikke vil påvirke verneverdiene nevneverdig.

Jeg håper og tror at de nye retningslinjene er grunnlag for et godt videre samarbeid mellom forvaltningsmyndighetene i verneområdene og de frivillige redningsorganisasjonene. Jeg er opptatt av at vi får til en god praksis på dette området, og vil derfor følge nøye med på at retningslinjene blir fulgt opp i praksis.

SPØRSMÅL NR. 813**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 18. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilke rutiner politiet har for oppbevaring av dokumenter etter avhør, og kan statsråden redegjøre for status i saken i dag?»

BEGRUNNELSE:

Dagsavisen Fremover skriver 01.02.13. at politiet i Salten har rotet bort dokumentene om den såkalte korrupsjonssaken i Jernbaneverket i Narvik. Etter det avisen har fått forklart har statsadvokaten nylig purret på politiet i Salten for å få ut dokumentene etter at saken ble vedtatt henlagt.

Svar:

Spørsmålet gjelder dels generelt oppbevaring av etterforskningsdokumenter, men også en konkret sak som er nærmere berørt i begrunnelsen for spørsmålet. Behandlingen av enkeltsaker på straffesaksområdet hører under påtalemyndigheten, som ledes av riksadvokaten. Påtalemyndigheten kan i sin behandling av enkeltsaker ikke instrueres av departementet, og det rapporteres heller ikke til departementet om behand-

lingen av enkeltsaker eller om de vurderingene som gjøres i slike. På bakgrunn av spørsmålet er det motatt uttalelser fra påtalemyndigheten og Politidirektoratet.

Dokumenter i straffesaker som er under etterforskning er unntatt fra offentlighet. Politiet skal derfor til enhver tid oppbevare dem slik de ikke kommer uvedkommende i hende. Under etterforskningen og i forbindelse med avgjørelse av påtalespørsmålet beror dokumentene hos den tjenesteperson som arbeider med straffesaken. Etter avsluttet straffesak vil dokumentene bli arkivert i politidistriktets arkiv.

Når det gjelder den konkrete saken opplyser både påtalemyndigheten og Politidirektoratet, som begge har undersøkt saksforholdet, at presseoppslaget i avisen Fremover ikke kan medføre riktighet. Det er opplyst at dokumentene verken er forsvunnet eller på noe tidspunkt har vært på avveie. Dokumentene ble 28. januar 2013,

etter begjæring, oversendt et advokatfirma som representerer Jernbaneverket til utlån og gjennomsyn. Det er ikke meldt til politiet at dokumenter mangler eller er kommet på avveie.

SPØRSMÅL NR. 814**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 18. februar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvorfor dette ikke er på plass, og når kan bøndene komme i gang med grøftingen slik at denne sesongen ikke blir spolt?»

BEGRUNNELSE:

Ved jordbruksforhandlingene i fjor ble det satt av 100 millioner kroner til tilskudd til grøfting under SMIL-ordningen. Fortsatt er ikke forskriften om bruk av disse pengene klar. Hvis en påbegynner grøfting før opplegget er klart vil en høyst sannsynlig gå glipp av tilskuddet.

Svar:

I Prop. 122 S (2011-2012) jordbruksoppgjøret 2012 ble det vedtatt å innføre et tilskudd til grøfting. For å forvalte tilskuddsordningen kreves det en forskrift som tydeliggjør kravene som stilles for å kunne søke tilskudd og hvordan tilskuddet skal forvaltes.

Dette regelverket jobber vi nå med, og jeg samarbeider med Miljøvernministeren for å få dette på plass. Forskriften vil bli sendt på høring straks de nødvendige avklaringene foreligger.

SPØRSMÅL NR. 815**Innlevert 12. februar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 21. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Jernbaneverket vil ikke svare på spørsmål om hvor mange km med jernbane som er planlagt og hvor mye som er bygget de siste årene.

Kan jeg derfor be samferdselsministeren om å få en oversikt over hvor mange km jernbaneskiner

som er planlagt og hvor mange km som er bygget/ferdigstilt hvert år?»

BEGRUNNELSE:

Det hadde vært svært ønskelig om det hadde vært mulig å få en oversikt fra årene 2000 og frem til og med 2013.

Svar:

Siden 2000 er følgende større jernbaneprosjekter ferdigstilt:

Bane	Prosjekt		Enkeltspor	Dobbeltspor	Tatt i bruk
Drammenbanen	Lysaker-Sandvika	Fra 2 til 4 spor		6,7 km	2011
Vestfoldbanen	Barkåker-Tønsberg	Fra 1 til 2 spor	2,3 km	5,4 km	2011
Nordlandsbanen	Gevingåsen	Linjeomlegging	5,8 km		2011
Drammenbanen	Lysaker stasjon	Stasjonsutvidelse		0,9 km	2009
Jærbanen	Sandnes-Stavanger	Fra 1 til 2 spor		14,0 km	2009
Drammenbanen	Sandvika-Asker	Fra 2 til 4 spor		11,6 km	2005
Vestfoldbanen	Bergsenga-Holm	Fra 1 til 2 spor		11,7 km	2001
Østfoldbanen	Såstad-Haug	Fra 1 til 2 spor		6,1 km	2000
SUM			8,1 km	56,4 km	

Følgende større prosjekter er under gjennomføring:

Bane	Prosjekt		Dobbeltspor	Planl. ibruktaking
Vestfoldbanen	Holm-Holmestrand-Nykirke	Fra 1 til 2 spor	14,3 km	2015/2016
Vestfoldbanen	Farriseidet-Porsgrunn	Fra 1 til 2 spor, større linjeomlegging	22,8 km	2018
Dovrebanen	Langset-Kleverud	Fra 1 til 2 spor	17,0 km	2015
SUM			54,1 km	

Oppgitt lengde på parsellene kan variere litt avhengig av definisjon og måling. Alle prosjekter vil f.eks. ha en strekning med tilpassing til eksisterende anlegg med mer eller mindre omfang av midlertidige anlegg og tilpassing av sporplan, f.eks. for plassering av sporveksler ved enden av dobbeltspor.

I tillegg til disse større prosjektene, vil det i perioden 2000 fram til og med 2013 bli tatt i bruk 14 nye kryssingsspor eller kryssingssporforlengelser. Dette utgjør om lag 7 km nytt spor. I 2013 planlegges det dessuten oppstart av Ulriken tunnel og dobbeltspor Hell-Værnes som til sammen utgjør om lag 11 km nytt spor. Til sammen er det i perioden 2000 til 2013 bygd, er under bygging eller er til oppstart, om lag

135 km ny jernbane. I tillegg pågår planleggingen av Follobanen som omfatter bygging av 22 km nytt dobbeltspor mellom Oslo-Ski.

Stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2014-2023 legges som kjent frem i løpet av våren. Regjeringen vil her gjøre rede hvilke nye prosjekter på jernbanen som planlegges de neste ti årene.

SPØRSMÅL NR. 816**Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Karin Yrvin****Besvart 19. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva gjør statsråden for å sikre at det er kunnskap om psykisk helse blant lærere og elever i skolen?»

BEGRUNNELSE:

Skolen er sammen med familien og barnehagen den viktigste arenaen der barn utvikler seg. Ifølge Folkehelseinstituttet er det i dag 15 til 20 prosent barn og unge i Norge som sliter psykisk. Skolemiljøet har stor betydning for elevenes trivsel og læringsresultater, men også hva barn lærer om psykisk helse i skolen er viktig.

Psykiske lidelser er forbundet med stigma og tabu. En av hovedgrunnene til dette er mangel på kunnskap som igjen fører til frykt for det ukjente. Ungdomsårene kan være en tøff tid for mange og derfor er det viktig at ungdommer har kunnskap om psykisk helse slik at man vet hvor og når en skal oppsøke hjelp.

Økt kunnskap vil også føre til at ungdommer i større grad vil kunne bruke sine nettverk til å snakke om og være åpne rundt sin psykiske helse, noe som vil kunne virke forebyggende og hindre at mindre psykiske helseproblemer utvikles til lidelser. Kunnskap gjennom gode læreplaner kan bidra til å fremme god psykisk helse.

Svar:

Barn og ungdoms fysiske og psykiske helse har stor prioritet for denne regjeringen.

Jeg er enig med representant Yrvin at det er behov for å ha enda større fokus på elevenes psykiske helse. Samtidig er det viktig for meg å fremme et helhetlig syn hvor skolen som helsefremmende arena løfter både den fysiske og psykiske helsen hos den enkelte. Skolen har et bredt samfunnsmandat som skal ivareta elevenes behov i et helhetlig perspektiv.

Ulike psykiske plager er en viktig årsaksfaktor til at mange ungdommer ikke fullfører grunnopplæringen. Mye tyder på at psykiske lidelser har klare negative konsekvenser for elevenes læringsutbytte. Opp læringsloven understreker at alle elever i grunnopplæringen har rett til et godt fysisk og psykososialt miljø som fremmer helse, trivsel og læring. Skolens systematiske arbeid mot mobbing og Utdanningsdirektoratets brede satsing, Bedre læringsmiljø, er viktige bidrag for å forebygge utviklingen av psykiske vansker blant barn og ungdom. Dette arbeidet er en

nødvendig del av skolens forebyggende og helsefremmende innsats.

Forebygging handler også om å etablere gode systemer rundt læreren. Dette kan innebære å ha rutiner for å oppdage elever som sliter, at det finnes noen som kan bistå læreren i arbeidet med å tilrettelegge for eleven, og noen som kjenner tiltakskjeden i hjelpeapparatet utenfor skolen. Det er politisk enighet om å få flere yrkesgrupper inn i skolen og at skolen trenger beredskap og kompetanse utover det pedagogiske for å imøtekomme mangfoldet av elevers forutsetninger og behov.

Psykisk helse er ivaretatt i læreplanverket, særlig i læreplan for naturfag hvor et av hovedområdene er kropp og helse. Der fremheves viktigheten av at elevene har kunnskap om og kritisk vurdering av informasjon på dette området, for bedre å kunne ta ansvar for sin egen fysiske og psykiske helse. Elevene skal blant annet kunne samtale om ulike følelsesmessige opplevelser og reaksjoner, lære om sammenhengen mellom fysisk og psykisk helse, gjøre greie for hvordan livsstil kan føre til sykdom og skader, samt hvordan slike lidelser best kan forebygges.

Skolen virker ikke i et vakuum og jeg er opptatt av godt samarbeid på tvers av departementene og etatene for å legge til rette for skolen som en helsefremmende arena. Gjennom satsingen Psykisk helse i skolen, i regi av Helsedirektoratet og Utdanningsdirektoratet, har man utviklet gode opplæringsprogrammer for skolen. Psykisk helse i skolen skal videreutvikles fra 2013 med målet om en enda sterkere forankring innenfor det ordinære skolesystemet.

Det er også viktig å nevne Skolehelsetjenestens betydning for ivaretagelsen av elevenes psykiske og fysiske helse. Skolehelsetjenesten er et viktig lavterskeltilbud. Ideelt sett skal alle barn og unge med psykiske vansker eller problemer kunne oppsøke skolehelsetjenesten tidlig i forløpet for å få hjelp. Tidlig innsats reduserer sjansen for at psykiske plager utvikler seg til diagnoser. Jeg vil også nevne at en strategi for barn og unges psykiske helse (2013-2018) er under arbeid. Strategiens overordnede mål er å fremme god psykisk helse og forebygge psykiske vansker og lidelser hos barn og unge og deres familier.

Den tverrdepartementale folkehelsemeldingen som legges fram for Stortinget denne våren, vil ha et spesielt fokus på betydningen av forebyggende arbeid blant barn og ungdom for å redusere forekomsten av psykiske og fysiske plager. I Nasjonal helse- og omsorgsplan (2011-2015) er det fastsatt mål om at

barnehager og skoler skal inkludere helsefremmende faktorer i sin virksomhet, og at andelen elever som gjennomfører videregående opplæring må økes.

Kunnskapsdepartementet har kommet til enighet med Helse- og omsorgsdepartementet om behovet for å opprette et nasjonalt senter for ernæring, fysisk

aktivitet og helse i barnehager og skoler allerede fra høsten 2013. Etableringen av et slikt senter vil kunne bidra til å styrke barnehagenes og skolenes rolle som forebyggende og helsefremmende arena for barn og ungdom.

SPØRSMÅL NR. 817

Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 21. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Finansministeren har tidligere varslet at han vil innføre krav om såkalt land for land rapportering i Norge innen 1.1.2014. Det foreligger ulike forslag til hva et slikt krav skal innebære.

Hvilke opplysningskrav vil finansministeren inkludere i en slik lovgivning og når tar finansministeren sikte på å legge fram et forslag for behandling i Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Komplekse og uoversiktlige selskapsstrukturer og bruk av skatteparadiser gjør at flernasjonale selskaper kan unndra skatt og skjule viktige opplysninger fra myndigheter og investorer. Gjennom å manipulere priser når de handler med seg selv innad i konsernstrukturen, føres gjeld i datterselskap i høyskatteland der selskapet får tilgang til avskrivninger og fradrag, mens profitt føres i land med lite innsyn og lave skatter. EU har derfor varslet innføring av et krav om land for land rapportering. Det innebærer at selskaper må oppgi skattebetalinger i landene de opererer i.

EUs forslag er imidlertid kun egnet til å vise korrupsjon i utviklingsland. Det er også umulig å kontrollere eller verifisere skattetallene, når de ikke kan relateres til andre opplysninger. Et alternativt forslag utarbeidet av Publish What You Pay Norge kalles "utvidet land for land rapportering". Forslaget er så å si kostnadsfritt å innføre fordi det baserer seg på allerede reviderte og ikke-sensitive nøkkeltall som er lett tilgjengelig i selskapenes finansregnskaper om produksjon, investeringer, inntekter, kostnader og profitt, i tillegg til skattebetalinger. En slik rapportering kan, i tillegg til å avsløre korrupsjon, også gjøre det mulig å avdekke og tette skattehull, ikke minst i utviklingsland som i dag tappes for sitt skattegrunnlag.

Det vil også gjøre det mulig for investorer å foreta informerte valg med hensyn til risiko og muligheter i ulike land.

Svar:

EU-kommisjonen la 25. oktober 2011 frem forslag til nytt konsolidert regnskapsdirektiv, som blant annet erstatter årsregnskapsdirektivet (4. selskapsdirektiv) og konsernregnskapsdirektivet (7. selskapsdirektiv). Forslaget inneholder nye regler for årsregnskap, herunder konsernregnskap, samt «relaterte rapporter» for visse foretak, bl.a. såkalt «land-for-land rapportering» («LLR»). Forslaget til LLR innebærer i korthet at store foretak og alle børsnoterte foretak innen utvinningsindustrien og skogindustrien på årlig basis må rapportere i en egen rapport om utbetalinger til myndigheter i det enkelte land hvor slik virksomhet drives, og med informasjon om utbetalingene er relatert til enkeltprosjekter.

EU-kommisjonens forslag ligger nå til behandling i Europaparlamentet og Rådet, og en av de sakene som diskuteres, er det nærmere omfanget av LLR-kravene. Plenumsbehandlingen i Europaparlamentet er nå planlagt til april 2013.

Finansdepartementet sendte EU-kommisjonens forslag til bestemmelser om LLR på høring 7. desember 2011, med høringsfrist 31. januar 2012. Høringsinstansene var i hovedsak positive til innføring av LLR, men delt i synet på det nærmere innholdet i slike bestemmelser. Norske posisjoner til nye felles EØS-regler om LLR ble formidlet til EU-siden ved mitt (likelydende) brev 3. juli 2012 til MEP Klaus Heiner Lehne (saksordfører i EP – LLR), MEP Sajjad Karim, MEP Eva Lichtenberger, MEP Arlene McCarthy, MEP Alexandra Thein, samt det kypriotiske formannskapet i Rådet ved den kypriotiske finansministeren Mr. Shiarly (Ecofinformann) og den kyprio-

tiske handelsministeren Mr. Sylikiotis. Kopi av brevet til MEP Lehne følger vedlagt.

Det endelige direktivet vil være EØS-relevant og vil bli tatt inn i EØS-avtalen når det er endelig vedtatt i EU. Kommende EØS-regler som svarer til de nye direktivreglene, må gjennomføres i norsk rett innenfor de rammer som følger av EØS-avtalen og det endelige direktivet. Det er blant annet fortsatt uvisst om direktivets krav til LLR vil bli minimums- eller fullharmoniseringsregler.

Norge har som mål å sette i kraft nasjonale krav til LLR fra 1. januar 2014, selv om ikrafttredelsen skjer på et noe senere tidspunkt i EU. Finansdepartementet nedsatte derfor i desember 2012 en arbeidsgruppe som skal utrede krav til LLR i norsk lovgivning. I sitt arbeid skal arbeidsgruppen legge til grunn at EU-kommisjonens forslag til regler om LLR i det

nye konsoliderte regnskapsdirektivet blir vedtatt og tatt inn i EØS-avtalen, og at de i tilfellet vil måtte gjennomføres i norsk rett. Dersom det blir vedtatt regler om LLR i EU i løpet av arbeidsgruppens arbeid, skal disse legges til grunn for arbeidsgruppens vurderinger. Arbeidsgruppen skal særlig omtale og begrunne forslag som går lengre enn EU-kommisjonens forslag eller eventuelle regler som vedtas i EU før arbeidsgruppen skal avgi sin rapport 1. mai 2013.

Arbeidsgruppens rapport vil bli sendt på høring. Rapporten fra arbeidsgruppen og merknadene fra høringsinstansene vil så bli vurdert i departementet før det tas endelig stilling til den nærmere utformingen av norske LLR-krav. Jeg tar sikte på å legge frem lovforslag til nasjonale bestemmelser om LLR i løpet av høsten 2013 slik at reglene kan settes i kraft 1. januar 2014.

Vedlegg til svar:

**DET KONGELIGE
FINANSDEPARTEMENT**

*Royal Ministry of Finance
The Minister of Finance*

Klaus-Heiner LEHNE
Parlement européen
Bât. Altiero Spinelli
10E205
60, rue Wiertz
B-1047 Bruxelles/Brussel

Your ref

Our ref
11/1997 ALB

Date
3 .07.2012

Commission proposal on country-by-country reporting

Dear Sir,

I refer to the proposal from the European Commission on country-by-country reporting («CBCR»), included in its proposal for a Directive on the annual financial statements, consolidated financial statements and related reports of certain types of undertakings, cf. COM (2011) 684/2. The proposal is currently being considered by the European Parliament and the Council, and I have learned that both the European Parliament and the Council are considering amendments to the Commission's proposal in order to further enhance the CBCR requirements.

CBCR is a different concept from regular financial reporting as it presents financial information for every country that a company operates in, rather than a single set of information at a global level. Reporting requirements showing what a multinational company pays to a host government, i.e. taxes, royalties and bonuses, is likely to show a company's financial impact in host countries. It is my opinion that such a transparent approach will encourage more sustainable businesses.

The Norwegian Government welcomes and generally supports the Commission's initiative on introducing reporting requirements on a country-by-country basis. The proposal is in line with the Norwegian Government's work related to increased transparency in international payment flows and the work of responsible investment practices of the Norwegian Pension Fund. I also find the proposal to be in line with the Government's efforts to enter into information agreements with so-called «tax havens», with the purpose to combat tax evasion.

The Norwegian Ministry of Finance sent the proposal from the European Commission on a public consultation earlier this winter. The stakeholders are in general positive to the proposal, but are divided on the specific content of such provisions. The Norwegian Government has assessed the answers received, and I would like to address some issues that in my opinion could help improve the proposal even further.

On a general basis the CBCR regulation should undertake a thorough assessment, where it should be clarified that the benefits of the CBCR exceed the economic costs and administrative burdens of the proposal for the concerned companies. It is pointed out that much work is done both nationally and internationally to ease the financial costs and administrative burdens that is currently imposed on businesses.

The purpose of the CBCR regulation is to enhance transparency of payments to governments made by large undertakings in extractive and logging industries. Such enhanced transparency will be helpful in the combat against corruption. In my opinion the prevention of corruption as one main purpose of the CBCR regulation could however, be further strengthened. To strengthen this purpose, the definition of «Government», as it follows from the proposal article 26, paragraph 3, should be expanded to also include *persons representing or acting as intermediaries for a «Government»*. By expanding the definition I believe one would avoid ambiguous delimitations as to which payments should be disclosed under the CBCR regulation.

I further believe that it should be clarified that one purpose of the CBCR regulation should be to prevent tax evasion, in addition to secure the tax base in countries where the undertakings in the extractive industry operate. In 2008, the Ministry of Finance appointed an expert commission to suggest possible legislative actions to combat tax evasions. In the commission's report to the Ministry of Finance, NOU 2009: 4, the commission points out that (unofficial translation):

«Related party transactions pose a particular challenge for the correct assessment of income and taxes. Such parties will have a common interest in fixing a tax motivated transaction price rather than a price that reflects the fair business value of the transaction.»

The challenges that such transactions pose for tax administrations has been recognised by the OECD in the «Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations». These guidelines have been implemented in Norwegian legislation, and transfer pricing has since been a focus area for the Norwegian tax administration. Some of the challenges associated with related party transactions in an accounting context have also explicitly been recognised by the EU through the provisions of the existing Accounting Directive, 2006/46/EC.

Recognising the challenges these kinds of transactions nevertheless pose for the tax administration even in developed economies, it is my view that EU should now take this opportunity to extend the existing disclosure requirements of the Accounting Directive relating to related party transactions, by establishing a CBCR regime that could contribute to combating tax evasion through tax motivated transfer pricing in less developed resource rich countries.

For this purpose, I would suggest that EU consider implementing a disclosure requirement in the proposal now under consideration such that on a country-by country basis information should be given in a supplementary note about transactions with related parties. For each related party transaction, a description should be given of the identity and location of the related party, together with information about the nature and amount of goods and services received from or delivered to the related party, including intellectual property rights, the price paid for those goods, services and intellectual property and the main valuation principles employed.

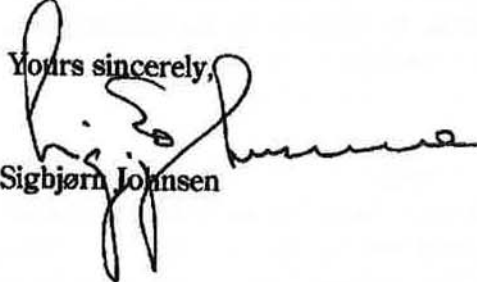
I recognise that such a disclosure requirement might entail additional administrative burdens for the reporting entities. I do, however, believe that such administrative burdens would be proportionate to the value of such information to tax administrations in resource rich jurisdictions where the OECD guidelines have not been implemented for tax control purposes, provided that a suitable materiality threshold is set for the disclosure requirement. In Norway, the materiality threshold of annual total related party transactions exceeding NOK 10 million has been considered appropriate, but we recognise that a lower materiality threshold might be considered more appropriate for the purpose of a CBCR disclosure requirement. I encourage EU to further consider this issue and invite the European Parliament and the Council to consider amendments in the proposal that safeguards that the purpose of the CBCR regulation also includes preventing tax evasion.

Further, in my opinion the CBCR regulations should to a greater extent than suggested by the Commission aim to highlight what companies contribute in exchange for the natural resources extracted from each country. CBCR will be truly meaningful if the information on payments is compared with the amount of natural resources that are removed from each country. The companies' production volumes related to each country should therefore be included in the CBCR requirements.

In article 38 paragraph 5 of the Commission proposal, there is an exemption from the reporting requirements where criminal legislation in third countries prohibits public disclosure of such information required by the CBCR regulation. As the Norwegian Government sees it, such an exemption could provide adverse incentives to corrupt governments to prohibit disclosure of information. Such an exemption should therefore be deleted from the proposal. Alternatively, the companies should make a statement on the reasons for not complying with the reporting requirements and disclose the name of the governments concerned.

It is our opinion that the CBCR regulation should be evaluated within a shorter time horizon than prescribed in the Commission proposal, preferably within three years. The evaluation should consider whether the reporting requirements should be extended also to other industries.

The Norwegian Government welcomes swift implementation of the CBCR regulation in the EU Member States. We intend to implement CBCR requirements in national legislation by 1 January 2014, and as the EU CBCR regulations, through the implementation into the EEA Agreement, will be relevant when adopting national rules, we look forward to the final outcome of the considerations between the Council and the European Parliament.

Yours sincerely,

Sigbjørn Johnsen

SPØRSMÅL NR. 818**Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 19. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Boligsparing for Ungdom er en god ordning for å stimulere flere unge til å spare til egen bolig. Enkelte ganger kommer unge med BSU-sparing i økonomiske problemer, og får beskjed fra Nav om å bruke oppsparte BSU-midler. De må da tilbakebetale skattegevinst, men mister også mulighet til å gjenoppta BSU-sparing når de har fått økonomien i orden.

Vil finansministeren endre reglene slik at BSU-sparing som avbrytes på Navs ordre senere kan gjenopptas innenfor BSU-ordningens overordnede ramme?»

Svar:

Reglene om fradrag i skatt ved boligsparing for ungdom (BSU) er regulert i skatteloven § 16-10 og forskrift til utfylling og gjennomføring mv. av skatteloven (FSFIN) § 16-10. Ordningen er strengt regulert både når det gjelder sparebeløp, bruk av sparebeløpet og skattyters alder mv. Om vilkårene for boligsparingen anses brutt, skal det gjøres et tillegg i utliknet skatt for det året vilkårene brytes dersom det tidligere er gitt skattefradrag for boligsparing.

Det fremgår av forarbeidene til BSU-ordningen at den er ment å være en engangsordning for hver enkelt skattyter. Kontrakt om BSU kan derfor normalt bare tegnes én gang, jf. skattelovforskriften § 16-10-1. Dagens BSU-regler åpner derfor ikke for fortsatt sparing på eksisterende konto eller opprettelse av ny konto, der vilkårene for boligsparing brytes ved at BSU-midler benyttes til dekning av eget livsopphold utover finansiering av egen bolig.

Reglene om stønad til livsopphold i lov om sosiale tjenester i NAV (som administreres av Arbeidsdepartementet) har som utgangspunkt at tjenestemottaker skal bruke egne midler som vedkommende rår over, eller kan gjøre tilgjengelige, til eget livsopphold. NAV kan følgelig stille som vilkår at skattyter

må benytte oppsparte BSU-midler før vedkommende innvilges stønad til livsopphold.

Jeg viser imidlertid til at det i et rundskriv fra Arbeids- og velferdsdirektoratet fra 2012 ("Hovednr. 35 - Lov om sosiale tjenester i NAV") uttales at det kan gjøres unntak for midler som allerede er bundet i samsvar med regler om skattefradrag, hvis det vil være urimelig i forhold til tjenestemottakers økonomiske situasjon, på kort eller lang sikt, å kreve at kontrakten brytes. I relasjon til BSU-ordningen nevnes det videre at hensynet til tjenestemottakers fremtidige bosituasjon og mulighet for etablering på boligmarkedet bør vektlegges, jf. pkt. 4.18.2.21 i nevnte rundskriv. Hvorvidt oppsparte BSU-midler må benyttes i slike tilfeller, vil således bero på den konkrete helhetsvurderingen som foretas av NAV i hver enkelt sak.

Jeg vil for øvrig nevne at BSU-regelverket i ethvert tilfelle tillater uttak av det årlige innbetalte sparebeløpet (maksimalt kr. 20 000), så lenge disse midlene tas ut senest 31. desember i det aktuelle inntektsåret, jf. skattelovforskriften § 16-10-5 annet ledd bokstav a). Eventuelle uttak av samme års sparebeløp (eksklusiv renter) i forbindelse med forbigående økonomiske problemer, vil således ikke få følger for adgangen til fremtidig sparing på BSU-kontoen.

Etter min oppfatning tilsier praktiske og administrative hensyn at det bør vises tilbakeholdenhet med å innføre unntaksbestemmelser fra BSU-reglene som åpner for at oppsparte midler kan benyttes til andre formål enn boligfinansiering. Som gjennomgangen over viser, åpner dessuten reglene om stønad til livsopphold for at NAV kan gjøre unntak for midler som er bundet i samsvar med regler om skattefradrag.

Etter en samlet vurdering finner jeg det derfor ikke ønskelig å innføre en slik unntaksregel i BSU-reglene som representanten Solvik-Olsen spør om.

SPØRSMÅL NR. 819**Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Marianne Marthinsen****Besvart 14. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva er fordelingseffektene av å redusere skattesatsen i formuesskatten fra 1,1 pst. til 0,5 pst., øke bunnfradraget fra 870 000 til 20-25 millioner kroner og å verdsette næringseiendom til 50 pst. og til 100 pst., for både ulike inntektsintervaller og formuessintervaller?»

Svar:

Finansdepartementet har beregnet proveny- og fordelingsvirkninger av følgende to alternative endringer i formuesskatten:

1. Satsen reduseres til 0,5 pst. og bunnfradraget økes til hhv. 20 mill. kroner for enslige og 40

mill. kroner for ektepar. Verdsettelsen på næringseiendom holdes på 50 pst.

2. Som pkt. 1, men verdsettelsen av næringseiendom økes til 100 pst. av markedsverdien.

Beregningene er gjort med utgangspunkt i skatte- reglene for 2013. Alternativ 1 gir et samlet proveny- tap på om lag 12,6 mrd. kroner, mens alternativ 2 gir et samlet provenytap på om lag 12,5 mrd. kroner.

Fordelingsvirkninger av alternativ 1

Tabell 1 viser fordelingsvirkningene ved alterna- tiv 1 etter bruttoinntekt, dvs. hvor verdsettelsen av næringseiendom holdes uendret. Tabell 2 viser til- svarende, men etter størrelsen på skattepliktig netto- formue.

Tabell 1 Endring i skatt for forskuddspliktige 17 år og eldre etter bruttoinntekt. Uendret verdsettelse av næringseiendom. Kroner og prosentpoeng

Bruttoinntekt inkl. skattefrie ytelser	Antall personer	Gjennomsnittlig bruttoinntekt	Gjennomsnittsskatt før endring	Endring i skatt. Kroner	Endring i gjennomsnittsskatt. Pst.poeng
0 - 150 000	583 200	68 600	5,9 %	-540	-0,8 %
150 000 - 200 000	319 000	176 800	7,0 %	-700	-0,4 %
200 000 - 250 000	378 400	224 800	10,7 %	-910	-0,4 %
250 000 - 300 000	362 300	274 900	15,3 %	-1 250	-0,5 %
300 000 - 350 000	358 100	325 200	18,9 %	-1 480	-0,5 %
350 000 - 400 000	365 300	375 100	21,4 %	-1 500	-0,4 %
400 000 - 450 000	348 000	424 900	23,0 %	-1 640	-0,4 %
450 000 - 500 000	303 000	474 100	24,1 %	-1 730	-0,4 %
500 000 - 600 000	433 200	544 700	25,8 %	-2 310	-0,4 %
600 000 - 750 000	309 000	664 600	28,7 %	-3 840	-0,6 %
750 000 - 1 000 000	198 700	853 000	31,9 %	-7 030	-0,8 %
1 000 000 - 2 000 000	141 200	1 285 300	36,0 %	-17 860	-1,4 %
2 000 000 - 3 000 000	14 200	2 390 500	38,8 %	-57 770	-2,4 %
3 000 000 og over	9 600	5 622 500	39,2 %	-221 850	-3,9 %
Samlet	4 123 100	413 800	24,9 %	-3 050	-0,7 %

Kilder: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet.

Tabell 2 Endring i skatt for forskuddspliktige 17 år og eldre etter skattepliktig nettoformue. Uendret verdsettelse av næringsseiendom. Kroner

Skattepliktig nettoformue i referansen	Antall personer	Gjennomsnittlig formuesskatt i dag. Kroner	Endring i formuesskatt pr person. Kroner
Negativ nettoformue	1 612 500	0	0
0 - 450 000	1 448 100	0	-30
450 000 - 1 000 000	489 800	400	-380
1 000 000 - 5 000 000	523 100	9 100	-9 130
5 000 000 - 10 000 000	31 400	60 300	-60 170
10 000 000 - 50 000 000	16 000	193 200	-184 660
50 000 000 - 100 000 000	1 300	745 700	-557 170
Over 100 mill. kroner	900	3 530 400	-2 071 880
Samlet	4 123 100	3 500	-3 050

Kilder: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet.

Fordelingsvirkninger av alternativ 2

Tabell 3 viser fordelingsvirkningene ved alternativ 2 etter bruttoinntekt, dvs. hvor verdsettelsen av næringsseiendom økes til 100 pst. Tabell 4 viser tilsvarende, men etter størrelsen på skattepliktig nettoformue.

Tabell 3 Endring i skatt for forskuddspliktige 17 år og eldre etter bruttoinntekt. 100 pst. verdsettelse av næringsseiendom. Kroner og prosentpoeng

Bruttoinntekt inkl. skattefrie ytelser	Antall personer	Gjennomsnittlig bruttoinntekt	Gjennomsnittsskatt før endring	Endring i skatt. Kroner	Endring i gjennomsnittsskatt. Pst.poeng
0 - 150 000	583 200	68 600	5,9 %	-540	-0,8 %
150 000 - 200 000	319 000	176 800	7,0 %	-690	-0,4 %
200 000 - 250 000	378 400	224 800	10,7 %	-910	-0,4 %
250 000 - 300 000	362 300	274 900	15,3 %	-1 240	-0,5 %
300 000 - 350 000	358 100	325 200	18,9 %	-1 480	-0,5 %
350 000 - 400 000	365 300	375 100	21,4 %	-1 500	-0,4 %
400 000 - 450 000	348 000	424 900	23,0 %	-1 640	-0,4 %
450 000 - 500 000	303 000	474 100	24,1 %	-1 730	-0,4 %
500 000 - 600 000	433 200	544 700	25,8 %	-2 310	-0,4 %
600 000 - 750 000	309 000	664 600	28,7 %	-3 830	-0,6 %
750 000 - 1 000 000	198 700	853 000	31,9 %	-6 930	-0,8 %
1 000 000 - 2 000 000	141 200	1 285 300	36,0 %	-17 700	-1,4 %
2 000 000 - 3 000 000	14 200	2 390 500	38,8 %	-57 370	-2,4 %
3 000 000 og over	9 600	5 622 500	39,2 %	-219 990	-3,9 %
Samlet	4 123 100	413 800	24,9 %	-3 030	-0,7 %

Kilder: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet.

Tabell 4 Endring i skatt for forskuddspliktige 17 år og eldre etter skattepliktig nettoformue. 100 pst. verdsettelse av næringseiendom. Kroner

Skattepliktig nettoformue i referansen	Antall personer	Gjennomsnittlig formuesskatt i dag. Kroner	Endring i formuesskatt pr person. Kroner
Negativ nettoformue	1 612 500	0	0
0 - 450 000	1 448 100	0	-30
450 000 - 1 000 000	489 800	400	-380
1 000 000 - 5 000 000	523 100	9 100	-9 130
5 000 000 - 10 000 000	31 400	60 300	-60 150
10 000 000 - 50 000 000	16 000	193 200	-183 330
50 000 000 - 100 000 000	1 300	745 700	-552 030
Over 100 mill. kroner	900	3 530 400	-2 029 060
Samlet	4 123 100	3 500	-3 030

Kilder: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet.

Beregningene er basert på Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt. Datagrunnlaget for modellen er et utvalg fra Statistisk sentralbyrås inntektsstatistikk for husholdninger for 2011. Denne statistikken gir informasjon om sammensetningen av inntekt og formue for hele befolkningen. Datagrunnlaget

er framskrevet til 2013. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi datagrunnlaget ikke omfatter alle skattyterne og er sjablonmessig framskrevet. Modellen tar heller ikke hensyn til mulige endringer i atferden som følge av endringer i skattereglene.

SPØRSMÅL NR. 820

Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Ida Marie Holen

Besvart 25. februar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Bør ikke den enkelte brukers behov for Inn på Tunet (IPT) tjenester være avgjørende for om tiltaket bør videreføres og ikke økonomi?»

BEGRUNNELSE:

Landbruket tilbyr et tjenestetilbud innenfor konseptet Inn på Tunet (IPT). Pr. i dag er det ca. 1100 IPT-tilbud rundt om i landet. IPT-tjenestene er innen godkjenningsordningen for gardsbruk administrert av stiftelsen Matmerk og inngår som en del av kvalitetssystemet i landbruket. IPT tilbyr tjenester innenfor bl.a. arbeidstrening for personer som av ulike årsaker er marginalisert i arbeidslivet, så som personer med rusproblem. Jeg er kjent med at vellykkede tiltak for å få personer med rusproblem tilbake til samfunnet og ordinært arbeid har blitt avsluttet. Dette fordi prosjektet manglet midler til videreføring. Jeg er

også kjent med at flere IPT-tjenestetilbydere har søkt prosjektmidler for å videreføre en tjeneste uten å vinne fram. Denne praksis vil i verste fall føre til at allerede sårbare personer kan falle tilbake til et liv i rus. Jeg håper at det blir gjort de avgjørende grep for at gode tiltak kan videreføres til beste for den enkelte bruker.

Svar:

Landbruks- og matdepartementet har gjennom flere år arbeidet med å legge til rette for at Inn på Tunet skal utvikles til å bli velferdstjenester av høy kvalitet og profesjonalitet.

I 2012 la Landbruks- og matdepartementet sammen med Kommunal- og regionaldepartementet fram en ny nasjonal strategi for Inn på Tunet. Vi har også hatt et nært samarbeid med andre departementer og med KS om dette arbeidet. Strategien skal styrke

samarbeidet mellom stat, regionalt nivå og kommunene for å utvikle samfunnsnyttige og kvalitetssikrede tjenester fra landbruket.

Kommunene er viktige kjøpere av Inn på tunet-tjenester og vi har gjennom flere år sett gode eksempler på kommuner som sammen med tilbydere arbeider målrettet og systematisk med å utvikle denne type tilbud. Jeg vil imidlertid understreke at det selvsagt må være slik at det er kommunene som fritt og på selvstendig grunnlag velger hva slags tilbud de vil tilby sine brukere. Valget gjøres ut fra brukernes behov, økonomiske vurderinger og faglige krav. Slik må det selvsagt fortsatt være.

Som landbruks- og matminister er jeg imidlertid opptatt av at Inn på tunet skal være et aktuelt og reelt alternativ, og at landbruket på denne måten kan bidra til å løse storsamfunnets behov for skreddersydde tilbud.

I vår tar Landbruks- og matdepartementet sikte på å utarbeide en egen handlingsplan for Inn på tunet. Her vil bl.a. økt kjennskap og kunnskap hos kjøpere og brukere være sentrale tema.

Jeg er sikker på at Inn på tunet-tilbudene også framover vil framstå som attraktive og som gode eksempler på hvordan landbrukets ressurser kan tas i bruk i lokalsamfunn på nye og utradisjonelle måter til storsamfunnets beste.

SPØRSMÅL NR. 821

Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 18. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Er det korrekt at det fra Politidirektoratet gis instruks om hvor mye man kan bruke av budsjettmidler på søk etter savnede personer, og er i så fall dette noe statsråden vil gjøre noe med for å endre?»

BEGRUNNELSE:

Den 16. desember 2012 ble en person fra Rygge meldt savnet av familien. Dette er en sak som har fått bred medieomtale i lokale medier. Politiet har foretatt søk i området i Aremark hvor vedkommende ble borte i tiden rett etter at vedkommende ble meldt savnet. Primært er det familie og venner som har foretatt største delen av søket så langt. Dessverre uten resultater.

Lokalmedia forteller at politiet ikke lenger vil foreta søk etter den savnede da det er budsjettmessige begrensninger. Blant annet opplyses det at man ikke kan bruke mer enn 300 000 kr for slike søk etter savnede personer, og at dette angivelig er en instruks fra sentralt.

Undertegnede finner det uforståelig at det eventuelt skal gis denne type instruks. Det må være fremdriften i etterforskningen i hver enkelt sak som må avgjøre om man skal gjenoppta søk.

Svar:

Jeg legger til grunn at spørsmålet gjelder ordningen med Søk etter personer som antas å være om-

kommet (SEAO). Denne ordningen er regulert i Rundskriv 2008/013 fra Politidirektoratet til politimestrer, sjefene for politiets særorganer, Sysselmannen, Hovedredningssentralene, Statsministerens kontor og departementene, datert 19.11.2008.

I 2013 er det bevilget 7,595 mill. kr til ordningen på kap 0440 Politidirektoratet- politi- og lensmannsetaten, post 22 Søk etter omkomne på havet, i innsjøer og vassdrag, kan overføres. Midlene er fordelt med kr 4,5 mill. kr til Rogaland politidistrikt og 2,5 mill. kr til Salten politidistrikt, mens 0,595 mill. kr er holdt tilbake i Politidirektoratet til eventuell omfordeling ved behov.

Det er satt opp retningslinjer for praktisering av ordningen. Den enkelte politimester kan iverksette søk med planlagt kostnadsramme inntil 0,3 mill. kr. Overstiger kostnadsrammen dette beløp skal dette forelegges og besluttes av politimestrene i Rogaland og Salten. Dersom søket antas å ha en kostnadsramme over 1,5 mill. kr skal Politidirektoratet varsles. Politimestrene i Salten og Rogaland uttrykker at ordningen i all vesentlighet fungerer tilfredsstillende, og at samarbeidet mellom de to SEAO-koordinatorene er godt.

Justis- og beredskapsdepartementet har i brev av 11.12.2012 bedt Politidirektoratet foreta en faglig vurdering av ordningen i løpet av 2013, herunder en vurdering av om Rundskriv 2008/013 bør revideres.

SPØRSMÅL NR. 822**Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 25. februar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Kan forskning på,- og avl av, resistent villaks være et alternativ til rotenonbehandling av lakseelver med gyrodactylus salaris?»

BEGRUNNELSE:

Gyrodactylus salaris er påvist i mer enn 46 vassdrag i Norge hvorav 35 er behandlet med rotenon. Rotenonbehandlingen har vist seg å ha begrenset effekt i mange elver. Kun 1 av de 7 største elvene som har vært rotenonbehandlet har utryddet parasitten.

En alternativ behandlingsmåte som har vært foreslått, er å avle frem gyroresistente individer. Forsøk har vist at en viss andel av villaksen har utviklet resistens mot gyrodactylus, det vil si arvelig motstandskraft mot den dødelige parasitten. Dette gjelder blant annet laks fra Drammensvassdraget.

Det antas at dette skyldes at det finnes 13 andre arter haptormarker, som er veldig like gyrodactylus salaris. Dette gjør at villaksen allerede har utviklet en viss resistens. I Sverige hvor man med sikkerhet vet at gyrodactylus har eksistert lenge, og hvor man tror smitten kommer fra, har gyroresistente laksestammer.

Svar:

Eg vil innleiingsvis vise til at lakseparasitten Gyrodactylus salaris er ein framand art i norsk natur og er introdusert av menneske. Normalt vil ein laksestamme vere utrydda få år etter infeksjon. Gyrodactylus salaris har sidan den vart introdusert ført til økonomiske tap i Noreg på totalt tre til fire milliardar kroner. Det er tidlegare vist at vandring av fisk i brakkvann er smittevegen med høgast risiko. Så langt har 26 av 48 infiserte vassdrag blitt smitta på denne måten. Regjeringa har som mål å utrydde laksepara-

sitten i infiserte vassdrag der dette blir vurdert som realistisk. Ei vesentleg årsak til dette er og ønsket om å minimere risikoen for vidare spreiding.

Spørsmålet om stammar av villaks kan bli resistente mot Gyrodactylus salaris gjennom naturleg utval eller gjennom avl har vore framme fleire gonger. Vi har i dag erfaring med infeksjon av Gyrodactylus salaris i ulike vassdrag over ein periode på nesten 40 år. I denne perioden har det vore gjennomført ei omfattande overvaking, og det er så langt ikkje registrert resistensutvikling gjennom naturleg utval i naturen.

Avl på ein eigenskap hos dyr resulterer som regel at også andre eigenskapar blir endra, særleg dersom utvalet av avlsdyr er avgrensa slik at dei berre representerer ein liten andel av den totale genetiske variasjonen i bestanden. Avl over fleire generasjonar er generelt forbunde med tap av tilpassing til naturen. Forvaltninga av viltlevande artar tar utgangspunkt i at vi skal ta vare på naturlege bestandar, og aktiv avl på bestemte eigenskapar vil bryte med denne grunnleggande forvaltningsstrategien. Ettersom slik avl på resistens og fører til at fleire infiserte lakseungar overlever, vil dette gi auka risiko for spreiding av parasitten til nye vassdrag. Dette vil vere i strid med målet om å forhindre smittespreiding.

Stadig vidareutvikling av metoden med bruk av rotenon har gitt monaleg auka sannsyn for vellykka behandlingar. Mattilsynet har til nå friskmeldt 20 elver for parasitten. I 14 elver venter vi på friskmelding etter rotenonbehandling, mens 14 elver framleis er infisert.

Eg vil halde fast på at målet er å fjerne parasitten frå alle vassdrag der det er mogeleg. Vi er allereie på god vei til å nå dette målet, og eg er optimistisk med tanke på at det kan nås, sjølv om tilbakeslag på vegen ikkje kan utelukkast.

SPØRSMÅL NR. 823**Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 27. februar 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva har nærings- og handelsdepartementet gjort for å forsikre seg om at det er iverksatt tilstrekkelige tiltak for å unngå at det oppstår problemer med Altinn ved utleggingen av selvangivelsen i 2013?»

BEGRUNNELSE:

Altinn fikk store driftsproblemer både i 2011 og 2012 i forbindelse med utleggingen av selvangivelsen. I følge Altinn skyldes problemene forskjellige årsaker som ikke kan relateres til hverandre. Riksrevisjonen har i Dok. 1 (2012-2013) opplyst at det er foretatt en teknisk gjennomgang av hendelsene og gjennomgang av beredskapsarbeidet for å unngå at liknende hendelser oppstår. Etter de siste års hendelser bør en kunne forvente at tiltakene er tilstrekkelige for å sikre at dette ikke skjer igjen.

Svar:

I etterkant av problemene Altinn fikk ved utleggelsen av selvangivelsen i 2011 og 2012 har Nærings- og handelsdepartementet gjennomført en rekke tiltak for å forebygge at en lignende hendelse skjer en gang til. Som representanten selv refererer til, hadde imidlertid problemene i 2011 og 2012 forskjellige årsaker. Hendelsen i 2012 skyldtes en feil i en standardkomponent som har vært i bruk over hele verden i mer enn 10 år. Denne feilen ville under alle omstendigheter ha vært meget vanskelig å avdekke.

Nærings- og handelsdepartementet får jevnlig informasjon om status for Altinn, herunder status for arbeidet med utleggelse av selvangivelsen. Det arbeides kontinuerlig med å gjøre Altinn mer stabil og robust. Imidlertid vil det i store og komplekse IKT-systemer som Altinn, alltid foreligge risiko for feil. Store IKT-systemer blir aldri helt feilfrie, og risikoen er til stede for at tilfeldigheter kan utløse uoppdagede feil. Den situasjonen som oppstod i Altinn i fjor, da en feil i en mye brukt internasjonal standardkomponent ble utløst ved bruk i Altinn, er et slikt eksempel.

Testmiljøene vil ikke fullstendig kunne simulere alle sider ved virkeligheten. Dette utgjør en risiko ved at feil noen ganger ikke oppdages før nye løsninger settes i produksjon. Til tross for pågående arbeid med forbedring av testene i Altinn, vil denne risikoen ikke kunne fjernes helt. Altinn benyttes av mange etater og samvirker slik med en rekke elektroniske tjenester. I dette ligger det også en viss risiko som ikke fullt ut kan elimineres.

Konsekvensene av at feil oppstår, vil alltid være størst når det er stor trafikk i Altinn, slik som ved utleggelsen av selvangivelsen. Nærings- og handelsdepartementet følger derfor tett opp forberedelsene til utleggelsen av årets selvangivelse i samarbeid med Finansdepartementet som ansvarlig for Skatteetaten og Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet som ansvarlig for Difi.

SPØRSMÅL NR. 824**Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 20. februar 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Det jobbes for tiden med implementering av EUs vannrammedirektiv. Det har vært en tradisjon i Norge at hav- og kystområdene i hovedsak har vært forvaltet av fiskeri- og kystmyndighetene, mens an-

dre deler av forvaltningen i hovedsak har forvaltet våre ferskvannsressurser.

Kan statsråden bekrefte at i den grad vannrammedirektivet får betydning for områder av havet og kysten, så vil forvaltningen av disse bli tillagt fiskerimyndighetene?»

Svar:

EUs rammedirektiv for vann (Vanndirektivet) er et miljødirektiv som er implementert i norsk forvaltning gjennom vannforskriften, hjemlet i forurensningsloven, plan- og bygningsloven og vannressursloven. Miljøverndepartementet har det nasjonale koordineringsansvaret for gjennomføringen av vanndirektivet i Norge. Vanndirektivet og vannforskriften er prosessregler som gir anvisninger for organisering av arbeidet med å kartlegge og forvalte norske vannområder i ferskvann og kystvann. Målet med direktivet er å kartlegge den økologiske tilstanden for alle norske vannforekomster og å utarbeide forvaltningsplaner og tiltaksprogram for å nå gitte miljømål. Planene vedtas regionalt og Fylkeskommunen har ansvaret for å koordinere dette arbeidet. Planene godkjennes til slutt ved kongelig resolusjon.

Vanndirektivet gjelder ut til 1 nautisk mil fra kysten. Forvaltningen av levende marine ressurser, fiskeri- og havbruksforvaltningen, fiskehelse og -velferd, sjømattrygghet og kvalitet, samt forebyggende

sjøsikkerhet og statens beredskap for akuttforurensning i norske kyst- og havområder skjer under Fiskeri- og kystdepartementets lovverk. Planene omfatter for øvrig all aktivitet i kystområdene som påvirker vannforekomstene og angår derfor en rekke myndigheter, også Fiskeridirektoratet, Kystverket og Mattilsynet. Alle myndigheter skal involveres i prosessene med å utarbeide forvaltningsplaner og tiltaksprogram, og har rett og plikt til å bidra innen sitt ansvarsområde til å utrede forslag til tiltak samt å utrede premissene for fastsettelse av miljømål.

Ansvarsfordelingen mellom sektormyndigheter, miljømyndigheter og andre blir ikke endret av vannforskriften. Vedtak skal fortsatt fattes i medhold av sektorlovverk, men vannforskriften, regionale forvaltningsplaner og tiltaksprogram skal legges til grunn for både regionale organers virksomhet og for kommunal og statlig planlegging og virksomhet i vannregionen. Fiskeri- og kystdepartementet skal gjennom sin forvaltning bidra til at målene i vannforskriften nås.

SPØRSMÅL NR. 825

Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 20. februar 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Den praktiske overvåkingen og kartleggingen av rømt oppdrettslaks langs kysten og i elvene har i mange år vært utført av eksterne aktører etter anbudskonkurranse.

Kan statsråden bekrefte at selv om arbeidet nå forsterkes så vil prinsippet om at arbeidet skal konkurranseutsettes bli videreført?»

Svar:

I samsvar med ansvarsfordelingen som er fastsatt i St.prp. nr. 79 (2001-2002) og St. prp. nr. 32 (2006-2007) har fiskerimyndighetene ansvaret for å overvåke rømmings-situasjonen og for å skaffe tilstrekkelig kunnskap om effektene av tiltak mot rømming. Fis-

keridirektoratets registrerer omfanget av rømt laks fra oppdrettsanlegg, og er ansvarlig for overvåking av forekomsten av rømt oppdrettslaks i et utvalg av elver om høsten for å få en indikasjon på sannsynlighet for genetisk påvirkning.

Overvåkingen som Fiskeridirektoratet har ansvar for har de siste tre år vært utført av NINA. Fiskeridirektoratet opplyser at denne tjenesten skal konkurranseutsettes også i 2013. Disse målingene vil bli supplert ved å måle faktisk genetisk påvirkning gjennom genetiske analyser. Det siste er fremdeles på utprøvningsstadiet, i samarbeid mellom Havforskningsinstituttet og Norsk institutt for naturforskning (NINA).

SPØRSMÅL NR. 826**Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 22. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Ser statsråden at et større prosjekt kunne gitt mer effektiv veibygging i dette tilfellet, og hvordan vil statsråden adressere situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

E134 mellom Grunge kirke og Velemoen i Telemark skal stå ferdig rustet opp våren 2015. Men selv etter ferdigstillelse vil det stå igjen noen få kilometer med vei som ikke er rustet opp mellom Grungedal og Grunge kirke. I følge et oppslag i Vest Telemark Blad 5.02.13 har entreprenøren som arbeider på strekningen anslått at det vil koste rundt 50 millioner kroner å sette i stand strekningen. Da anslår entreprenøren at den kan stå ferdig i 2015. Riggkostnader er en stor del av budsjettet til veiprosjekter, og entreprenøren anslår at det koster om lag 10 millioner kroner på den strekningen de i dag arbeider på. Et nytt arbeid må selvfølgelig ut på anbud igjen, men det hadde gitt en klar effektivitetsgevinst og innsparing dersom denne strekningen hadde vært innlemmet i det samme anbudet som strekningen som i dag bygges ut. Da kunne samme entreprenør ferdigstilt strekningen mellom Grungedal og Grung kirke. En slik løsning ville også gitt mindre forstyrrelse av trafikken.

Svar:

I Statens vegvesen handlingsprogram for perioden 2010–2013 er det forutsatt vel 50 mill. kr til prosjektet E134 Grunge kirke – Velemoen innenfor programområdet mindre utbedringer på post 30. Prosjektet som omfatter utbedring av eksisterende veg på en om lag 5 km lang strekning, er under bygging og forventes åpnet for trafikk høsten 2014. Statens vegvesen opplyser at kostnadsoverslaget er økt til om lag 130 mill. kr (ekskl. mva-kompensasjon), hvorav om lag 70 mill. kr er bevilget i perioden 2010–2013.

Det foreligger også planavklaring for den om lag 3 km lange strekningen fra Grungedal til Grunge kirke. Regjeringen har som overordnet mål å bygge ut lengre sammenhengende strekninger. Dette vil legge til rette for økt effektivitet i gjennomføringen av prioriterte prosjekter i vegsektoren. Jeg vil likevel understreke at dette må skje innenfor de økonomiske rammer som er gitt i Nasjonal transportplan og etterfølgende statsbudsjetter. Spørsmålet om en eventuell videreføring av prosjektet på E134 forutsettes derfor vurdert i arbeidet med NTP 2014–2023 og etterfølgende handlingsprogram for perioden 2014–2017. I lys av behovet for sammenheng vil Samferdselsdepartementet foreta en vurdering av saken for å se på om det er mulig å få til en optimal framdrift på prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 827**Innlevert 13. februar 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 15. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I et oppslag i Aftenposten 12.02.2013 fremkommer det opplysninger om en irakisk statsborger som skal ha vært registrert med ni ulike identiteter. I oppslaget fremkommer det at Aftenposten ikke har lykkes å få svar på hva som har skjedd med denne personen eller hvor han befinner seg.

Kan statsråden kaste lys over dette og fortelle om denne personen fortsatt befinner seg i Norge og om

vedkommende er innvilget permanent oppholdstillatelse her?»

Svar:

Politidirektoratet opplyser at vedkommende er varig utvist fra Norge og Schengen-området, og at han ble returnert til Irak 13. september 2012.

SPØRSMÅL NR. 828**Innlevert 14. februar 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 21. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Statsråden har ivrig påpekt og anslått hvor mange nye nullskatteyttere vi vil få med Høyres opplegg for formuesskatt slik det ble presentert tirsdag 12.2.. Nullskatteproblematikken er sammensatt. Gruppen består av alt fra minstepensjonister og til næringslivsfolk og andre som enten ikke tjener penger eller som bevisst tilpasser seg skatteregelverket.

Hvor mange flere nullskatteyttere har det blitt som følge av regjeringens egne økninger i bunnfradraget etter 2005?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen bruker nullskatteyterbegrepet retorisk. Det brukes uten hensyn til hva de underliggende årsakene til nullskatt er og brukes for å fremme en retorikk som åpenbart svekker det mangfoldige, private norskbaserte eierskap til fordel for enten statlig eller utenlandsk eierskap.

Høyre har foreslått å heve bunnfradragene kraftig, regjeringen har gjort det samme i noen små skritt. Vi ønsker å få innsyn i hva disse små skrittene også har ført til og se det sammen med regjeringens retorikk på dette området.

Svar:

Som representant Gundersen er inne på, la Høyre frem et forslag til endringer i formuesskatten 12. februar. Forslaget inneholder redusert skattesats fra 1,1 pst. til 0,5 pst. og økt bunnfradrag til et sted mellom 20 og 25 mill. kroner. I tillegg ble det åpnet for å øke ligningsverdiene av næringseiendom. Hvis en forutsetter et bunnfradrag på 20 mill. kroner og uendrede ligningsverdier, vil Høyres forslag innebære at om lag 27 000 personer går fra å betale formuesskatt til ikke å betale direkte skatt i det hele tatt. Provenyet fra

formuesskatten reduseres fra 14,3 til 1,8 mrd. kroner med Høyres forslag.

Regjeringen har økt bunnfradraget betydelig siden 2005, fra 151 000 kroner (både for enslige/samboere og ektepar) til 870 000 kroner for enslige/samboere og til 1,74 mill. kroner for ektepar i 2013. I tillegg er trinn 1 i formuesskatten fjernet slik at all formue utover bunnfradraget nå skattlegges med høyeste sats på 1,1 pst. Dersom en hadde gjeninnført satsstrukturen og lønnsjustert innslagspunktene fra 2005, anslås det at om lag 87 000 personer ville gått fra ikke å betale direkte skatt i 2013 til å betale formuesskatt.

Det er riktig at personer som ikke betaler inntektsskatt, er en sammensatt gruppe. Blant annet består gruppen av en del pensjonister med oppspart formue. Det henger sammen med at pensjonsbeskatningen er utformet slik at en person som kun har (litt over) minstepensjon å leve av, ikke skal betale inntektsskatt. Noen skattytere med stor aksje- eller næringsformue kan betale svært lav eller ingen skatt utenom formuesskatt i enkelte år fordi de realiserer fradragsberettigede tap. Men en varig situasjon med null skattepliktig inntekt er trolig relativt sjelden for formuende personer. Derimot forekommer det at skattepliktig inntekt er varig relativt lav i forhold til bruttoinntekt, for eksempel fordi konsum finansieres med utbytte innenfor skjermingsfradraget. Her bidrar formuesskatten sterkt til å ivareta prinsippet om skatt etter evne.

Det avgjørende for skattesystemets legitimitet og fordelingsegenskaper er ikke om en person betaler null i skatt eller et lavt, positivt beløp, men om skatten står i forhold til reell inntekt og formue eller ikke. Regjeringen mener formue i seg selv gir skatteevne. Derfor har Regjeringen vært tydelige på at den ønsker å bevare formuesskatten.

SPØRSMÅL NR. 829**Innlevert 14. februar 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 21. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Økt grense- og taxfree-handel gjør at vinmonopolene, som f.eks. i Hedmark, er redd for å måtte stenge på grunn av mindre handel.

Hvordan ser statsråden på denne utviklingen?»

Svar:

AS Vinmonopolet skriver på sin hjemmeside at "Også i 2012 viser Vinmonopolets salg, store deler av året, tegn til utflatning og stagnasjon. Utflatningen startet i 2010 og kan ha flere årsaker: Man har periodevis sett tegn til stagnasjon i varehandelen generelt og veksttakten er lav i historisk sammenheng, den laveste siden slutten av 1980-tallet. Utover dette har vi en økning i grensehandelen, og rekord i antall flypassasjerer til utlandet. Det er derfor sannsynlig at både grensehandel og taxfree-salg tar markedsandeler fra Vinmonopolet." Fra 2011 til 2012 økte Vinmonopolet det samlede salgsvolumet med 1,9 pst. til 79,9 mill. liter. Også Hedemark, som nevnes spesielt i

spørsmålet, hadde økning i det samlede volumet i 2012.

Grensehandelsutsatte varer som er belagt med særavgift omfatter i første rekke alkohol- og tobakkvarer, sjokolade- og sukkervarer og alkoholfrie drikkevarer. Foruten å skaffe staten inntekter har avgiftene som mål å begrense forbruket av helseskadelige produkter. Avgiftene er derfor satt på et relativt høyt nivå. Samtidig er det viktig å være klar over at for høye avgifter kan bidra til økt uregistrert forbruk slik som grensehandel, tax free-handel, hjemmebrenning og smugling. Jeg mener at avgiftsnivået i Norge avveier disse hensynene på en rimelig god måte.

Jeg vil for øvrig understreke at også andre faktorer enn avgiftene – som generelt kostnadsnivå, valutakurs og importvern på jordbruksprodukter - har stor betydning for størrelsen på det uregistrerte forbruket. Det er også viktig å huske at handel over landegrensene, herunder grensehandel, i utgangspunktet er positivt fordi det bidrar til økt konkurranse, bedre effektivitet og større vareutvalg som forbrukerne kan nyte godt av.

SPØRSMÅL NR. 830**Innlevert 14. februar 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 25. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«I debatt i Stortinget 12. februar nevner statsråden (ifølge midlertidig referat) Downs syndrom som et eksempel på en alvorlig sykdom som gir kvinner rett til å få utført abort mellom 12. og 18 svangerskapsuke etter abortloven § 2 c.

Mener statsråden at påvisning av Downs syndrom i seg selv gir grunnlag for abort, og at hjemmelen for det finnes i § 2 cs formulering om "alvorlig sykdom, som følge av arvelige anlegg, sykdom eller skadelige påvirkninger under svangerskapet"?»

BEGRUNNELSE:

Utdrag fra midlertidig referat 12. februar:

"La meg også kommentere Kristelig Folkepartis og Høyres forslag om å fjerne skade hos fosteret som henholdsvis indikasjon og selvstendig indikasjon for svangerskapsavbrudd etter utgangen av 12. svangerskapsuke.

I dag har kvinner rett til å få utført abort mellom 12. og 18. svangerskapsuke dersom det er stor fare for at barnet kan få alvorlig sykdom. Dette er i praksis definert til å omfatte f.eks. store misdannelser i hjertet, ryggmargsbrokk, skader fordi mor f.eks. har brukt epilepsimedisin i begynnelsen av graviditeten eller alvorlige kromosomavvik, som f.eks. Downs syndrom.

Jeg mener det er viktig å ha respekt for kvinner som har fått vite at fosteret de bærer på, har en slik al-

vorlig sykdom, og som derfor etter grundige overveielser kommer til at de ikke ønsker å fullføre svangerskapet. Jeg tror ikke det er en lett beslutning å ta - å søke om abort i disse tilfellene.

Jeg ønsker ikke å legge stein til byrden for disse kvinnene ved å tvinge dem til å måtte overbevise abortnemndene om at de er i en vanskelig livssituasjon, eller at det vil være en urimelig belastning for deres helse å føde barnet.

Dersom skade hos fosteret fjernes som selvstendig grunnlag for abort etter utgangen av 12. svangerskapsuke, mener jeg at kvinnene må gjøre nettopp det. Kvinner med alminnelig god psykisk og fysisk helse, som er i en stabil og god livssituasjon, vil etter dette forslaget ikke kunne få abort på grunn av skader hos fosteret. Jeg mener at alvorlig skade hos fosteret skal opprettholdes som et selvstendig grunnlag for å innvilge abort mellom 12. og 18. svangerskapsuke."

Lovteksten i 2c i abortloven er følgende:

"[...] dersom det er stor fare for at barnet kan få alvorlig sykdom, som følge av arvelige anlegg, sykdom eller skadelige påvirkninger under svangerskapet".

Downs faller ikke inn under dette, slik undertegnede ser det. Det er ikke en sykdom, ikke arvelig, heller ikke en konsekvens av skadelig påvirkning i svangerskapet. Dersom mor skal kunne innvilges abort må det da være ett eller flere av de andre kriteriene som gjelder.

Svar:

Jeg kan svare bekreftende på representantens spørsmål. Det er langvarig fortolkningspraksis for at Downs syndrom kan regnes som "alvorlig sykdom" etter abortloven § 2 andre ledd bokstav c. I juridisk teori omtales dette blant annet av Aslak Syse i "Abortloven, juss og verdier" fra 1993. Han skriver blant annet følgende om dette (side 102 og 103):

"Utover 1980-årene utviklet det seg en klar praksis om at visse påviste tilstander og sykdommer hos fosteret, for eksempel Downs syndrom, automatisk - dersom kvinnen begjærte abortinngrep utført - gav grunnlag for abort etter den eugeniske indikasjon."

SPØRSMÅL NR. 831

Innlevert 14. februar 2013 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 20. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hva har regjeringen gjort i forhold til Stortingets vedtak, og hvorfor har ikke Stortinget blitt orientert?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til enstemmige vedtak i Dokument 8:156 (2010-2011), Prop. 65 L (2011-2012) samt vedtak fattet i Prop. 1 S (2012-2013) vedrørende utredning av en offeromsorg samt tilbakemelding til Stortinget om hvilke vurderinger som har blitt gjort i forhold til vedtakene.

Svar:

Jeg viser til Prop. 1 S (2012-2013) der det fremgår at Justis- og beredskapsdepartementet vil gjennomgå de samlede tiltakene for voldsofre i Norge og

vurdere om det er behov for å supplere dem med ytterligere tiltak, inkludert om det er behov for en kriminalitetsoffermyndighet i tillegg til de tiltakene som allerede finnes.

Justis- og beredskapsdepartementet har gitt Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress (NKVTS) i oppdrag å kartlegge tiltak og tilbud for voldsutsatte i Norge. Målet med kartleggingen er å få en oversikt over hvilke tiltak og tilbud som eksisterer samt eventuelle mangler og udekkede behov for tilbud. NKVTS skal i sitt arbeid også se på situasjonen i Sverige, spesielt på hvilke tiltak og initiativ som er finansiert gjennom den svenske brottsofferfonden og betydningen av den svenske brottsoffermyndighetens virksomhet. Jeg vil komme tilbake til Stortinget så snart kartleggingen er sluttført og jeg har truffet mine konklusjoner.

SPØRSMÅL NR. 832**Innlevert 14. februar 2013 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 19. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Utdanningsdirektoratet har besluttet at godkjenningene til The Scandinavian School of Brussels skal trekkes tilbake og at skolen må tilbakebetale 4,8 millioner kroner. Skolens styre har meldt tilbake at de er i gang med å rette opp de manglene som ble påpekt i tilsynet. Svenske utdanningsmyndigheter har også foretatt tilsyn, men har ikke trukket tilbake skolens godkjenninger. Skolen er et viktig tilbud for norske barn hvis foreldre arbeider i Brussel.

Vil statsråden revurdere beslutningen om å trekke tilbake godkjenningene?»

Svar:

Utdanningsdirektoratet vedtok 4. februar 2013 å trekke tilbake godkjenningene til Scandinavian School of Brussels med virkning fra 19. juni 2013. Utdanningsdirektoratet vedtok samtidig å kreve tilbake 4,8 mill. kroner av utbetalt statstilskudd. Bakgrunnen for vedtaket er gjennomført tilsyn med skolen. I følge tilsynsrapporten er det avdekket brudd på en rekke bestemmelser i privatskoleloven.

Scandinavian School of Brussels har etter forvaltningsloven tre ukers klagefrist på vedtaket. Siden departementet er klageinstans, er det ikke riktig av meg å kommentere saken ytterligere på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 833**Innlevert 14. februar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 21. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I Perspektivmeldingen varsles det om at folk lever lenger, noe som en konsekvens øker de offentlige utgiftene til pensjon, helse og eldreomsorg. Regjeringen var derfor tydelig på at folk flest må stå i jobb lenger dersom velferdsstaten skal være bærekraftig. Meldingen tar opp ulike økonomiske konsekvenser av en videreføring av dagens politikk på ulike områder. En videreføring av dagens innvandring vil eksempelvis bety store netto utgifter for Norge.

Vil regjeringen som en konsekvens stramme inn innvandringspolitikken?»

BEGRUNNELSE:

Den norske befolkningen er eldre enn innvandrerbefolkningene. Blant nordmenn er 14 prosent over 67 år, blant vestlige innvandrere er tallet 5 prosent, mens for Asia og Afrika er tallene henholdsvis 4 og 1 prosent. Derfor er hele 81 prosent av trygdeutbetalinger til norske husholdninger alderspensjoner, og kun 19 prosent er mer tidsbegrensede trygder (dagpenger, sykepenger, barnetrygd, bostøtte, sosial-

hjelp). Samtidig er hele 50 prosent av innvandreres trygder relatert til tidsbegrensede trygder.

Hvis vi holder alderspensjoner utenfor regnskapet, øker derfor forskjellene mellom den norske befolkningen og innvandrerbefolkningen.

Ser en pensjon og trygd under ett, var differansen mellom innbetalt skatt og utbetalte trygder blant norske og innvandrerhusholdninger på 6 000 kroner. (Norske husholdninger hadde et positivt bidrag på 3 752 kroner, mens innvandrerhusholdninger hadde et negativt bidrag på 2 600 kroner.)

Hvis en holder pensjon utenfor, øker forskjellene mellom innvandrere og den norske befolkningen til hele 81 000 kroner.

Gjør en det samme blant ikke-vestlige husholdninger, øker forskjellene fra 28 000 kroner til 108 000 kroner. For personer med flyktning bakgrunn økte forskjellene fra 75 000 kroner til 144 000 kroner.

Ifølge SSBs siste befolkningsfremskrivning vil Norges befolkning grunnet høy innvandring øke til seks millioner allerede i 2024 (dette er høyalternativet, som er lavere enn den faktisk målte innvandringen siste årene). Dersom innvandrerbefolkningen

vokser i takt med SSBs høyalternativ, og skatte- og trygderegnskapet fortsetter som før, vil balansen i regnskapet reduseres med nærmere 48 milliarder kroner i år 2030 sammenliknet med i 2009. I år 2060 vil balansen være svekket med 117 milliarder kroner sammenliknet med år 2009.

Omfanget på innvandringen, og type innvandring, i fremtiden vil således ha svært stor effekt på den framtidige balansen i skatte- og trygderegnskapet.

Dersom innvandringen fortsetter i samme tempo som i dag (et konservativt estimat da innvandringen de siste årene har vært økende), så vil innvandringen alene ha langt større økonomiske konsekvenser for Norge enn det faktum at vi i gjennomsnitt lever noen år lenger.

Svar:

Som omtalt i avsnitt 1.3 i Perspektivmeldingen 2013 står ambisjonen om å gi alle lik tilgang til grunnleggende velferdsordninger sentralt i den norske velferdsmodellen. Fellesfinansierte offentlige tjenester og stønadsordninger innebærer overføringer både mellom mennesker og over livet. I gjennomsnitt

mottar barn, ungdom og eldre mer fra fellesskapet enn de betaler inn, mens velferdsordningene i all hovedsak finansieres av befolkningen i yrkesaktiv alder.

Nettoinnvandringen til Norge har vært høy de siste årene, i første rekke fordi flere fra andre EØS-land søker arbeid her. I middelalternativet i siste befolkningsframskriving fra Statistisk sentralbyrå legges det til grunn at nettoinnvandringen reduseres fra dagens nivå på rundt 47 000 personer per år til 15 000 personer per år rundt 2040.

Betydningen av befolkningsutviklingen for bærekraften i offentlige finanser er bl.a. omtalt i avsnitt 7.4.6 i Perspektivmeldingen 2013. Der framgår det at den høye arbeidsinnvandringen vi nå ser, gir en vedvarende tilstrømming av personer i yrkesaktiv alder. Det bidrar til å dempe økningen i forsørgelsesbyrden i referanseforløpet innenfor den tidsrammen som drøftes i meldingen.

Både hensynet til den enkelte, til bærekraften i statsfinansene og til samfunnsutviklingen mer generelt tilsier at det er svært viktig at innvandrere inkluderes godt på arbeidsmarkedet. Arbeidet for å legge til rette for høy sysselsetting har høy prioritet.

SPØRSMÅL NR. 834

Innlevert 14. februar 2013 av stortingsrepresentant Marianne Marthinsen

Besvart 21. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hvor mye koster: 1) bygging og drift av en sykehjemsplass; 2) ett liggedøgn ved norske sykehus; 3) ett hjelpepleierårsverk; 4) ett sykepleierårsverk; 5) ett politiårsverk; 6) ett lærerårsverk i grunnskolen; 7) et lærerårsverk i vgs.; 8) en barnehageplass; 9) en km. Motorvei; 10) ett år på grunnskole; 11) ett år på vgs. studieforbereidende og yrkesforberedende; 12) ett års tilskudd til lærlinger; 13) ett års studium ved universitet/høgskole?»

Svar:

Beløpene er prisomregnet til 2013-nivå dersom annet ikke er oppgitt. For årsverk finnes det ikke tilgjengelig statistikk for kostnader inklusive sosiale kostnader i helsesektoren. For hjelpepleier- og sykepleierårsverk er kostnaden derfor oppgitt som gjennomsnittlig lønn hentet fra SSBs arbeidslivsstatistikk og oppgitte minstelønnsatser fra KS. For politiårs-

verk og årsverk i undervisningssektoren inkluderer tallene lønn og sosiale kostnader.

1. Bygging og drift av en sykehjemsplass

Årlig gjennomsnittlig brutto driftsutgift per kommunal plass i institusjon var 901 704 kroner i 2011. Tilskuddsandelen til heldøgns omsorgsplasser beregnes ut i fra en maksimal anleggskostnad. For en sykehjemsplass kan det gis tilskudd på inntil 40 pst. av maksimal anleggskostnad på 1,12 mill. kroner og til en heldøgns omsorgsplass i omsorgsbolig inntil 30 pst. av 2,8 mill. kroner. Det understrekes at kostnadene ved å bygge en sykehjemsplass varierer sterkt og er avhengig av tomtepris, kvalitet, størrelse mv.

2. Ett liggedøgn ved norske sykehus

Ifølge Samdatas rapport om Spesialisthelsetjenesten 2011 var kostnaden per somatisk liggedøgn

utenom kapitalkostnader 11 865 kroner og 12 433 kroner inklusive kapitalkostnader i 2011.

3. Ett hjelpepleierårsverk

Se svar på ett sykepleierårsverk.

4. Ett sykepleierårsverk

Kostnadene til et årsverk av helsepersonell varierer etter lønnsnivå, tilgang på personell, ansiennitet og variable tillegg (skifttillegg mv.). Under følger tall for minstelønnssetter fra KS og lønnsstatistikk fra SSB.

Minstelønnssetter (årslønn) for ansatte i kommunene f.o.m. juni 2012 hentet fra KS

Stillingsgruppe	0 år ansiennitet	10 år ansiennitet
Fagarbeiderstillinger/tilsvarende fagarbeiderstillinger = <i>hjelpepleier</i>	302 700	358 800
Stillinger med krav om høyskoleutdanning = <i>sykepleier</i>	350 900	402 000

Tall for 2012 hentet fra SSB (SSB skiller ikke ut hjelpepleiere i egen gruppe)

Stillingsgruppe (begge kjønn)	Månedslønn (kroner)
Sykepleiere	39 400
Omsorgsarbeidere og hjelpepleiere	35 900

5. Ett politiårsverk

Utgifter til ett politiårsverk er 900 000 kroner.

6. Ett lærerårsverk i grunnskolen

Ett lærerårsverk i grunnskolen koster 630 000 kroner.

7. Et lærerårsverk i vgs

Ett lærerårsverk i vgo koster 670 000 kroner.

8. En barnehageplass

Gjennomsnittlig kostnad for en plass i kommunal barnehage for barn i alderen 0-2 år er 219 079 kroner og for barn i alderen 3-6 år 121 711 kroner. Offentlige utgifter per kommunal barnehageplass er 194 053 kroner for barn i alderen 0-2 år og 96 684 kroner for barn i alderen 3-6 år.

9. En kilometer motorvei

Statens vegvesen anslår kostnadsspennet for bygging av vei med veibredde 16 til 22 meter til 130 000 kroner til 210 000 kroner per løpemeter, inkl. anslått kompensasjon for opphevelse av fritaket for merverdiavgift på vei. Det understrekes at det vil være store variasjoner i kostnader fra prosjekt til prosjekt.

10. Ett år på grunnskole

Ett år på grunnskole koster 99 803 kroner (korrigerte brutto driftsutgifter per elev).

11. Ett år på vgs studieforbereende og yrkesforberedende

Ett år på vgo studieforbereende koster 118 497 kroner og ett år på vgo yrkesfaglig koster 145 059 kroner (korrigerte brutto driftsutgifter per elev).

12. Ett års tilskudd til lærlinger

Ett års tilskudd til lærlinger koster 56 365 kroner. Basistilskuddet utbetales over to år og er på 112 729 kroner i 2013.

13. Ett års studium universitet/høgskole

Ved finansiering av nye studieplasser plasseres utdanningene i seks kategorier, basert på grove gjennomsnittsvurderinger for ulike typer studier. Kategoriene spenner fra A (kliniske studium) som mottar 339 000 kroner i støtte til F (teorifag lavere grad) som mottar 85 000 kroner i støtte. Gjennomsnittskategorien D (122 000 kroner) benyttes ved beregning av utgifter som følger av nye ikke-spesifiserte studieplasser.

I tillegg kommer studiefinansiering som utgjør om lag 28 600 kroner til utdanningsstipend og rentestønning og om lag 83 300 til økte utlån via Lånekassen.

SPØRSMÅL NR. 835**Innlevert 15. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 21. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Jeg er gjort kjent med at Åsterud, et døgntilbud for 12 rusmisbrukere, skal slås sammen med et annet tilbud og lokaliseres til Blakstad. Formålet skal være at Vestre Viken Helseforetak skal spare omlag 4 millioner kroner. Konsekvensen er at denne pasientgruppen mister 7 til 8 plasser. Dersom dette er riktig, er det svært alvorlig. Tilbudet til denne gruppen må bygges opp og ikke ned.

Hvordan vil helseministeren forholde seg til dette, og hvordan vil han sikre at flere og ikke færre får tilbud om behandling?»

Svar:

Som representanten Sanner er også jeg opptatt av at rusavhengige skal få den behandling og oppfølging som de har rett til og behov for. Som kjent har Regjeringen lagt frem en egen stortingsmelding om en helhetlig rusmiddelpolitikk – Meld. S. Nr. 30 Se meg! – som skal behandles av Stortinget om kort tid. Meldingen har fått mye oppmerksomhet – og det er bra. Jeg ser frem til en god debatt om hele rusmiddelpolitikken i Stortinget.

I denne meldingen er det et eget kapittel der man gir en nærmere omtale av hvordan Regjeringen vil at de samlede tjenestene for rusavhengige skal være for fremtiden. Helt sentralt er at tjenestene i størst mulig grad skal tilpasses de rusavhengiges sammensatte lidelser, og vi legger til grunn at spesialisthelsetjenesten og kommunene i fellesskap finner frem til gode løsninger til beste for den enkelte. Mange rusavhengige trenger behandling og oppfølging over lang tid. I dette ligger også at mange vil kunne oppleve tilbakefall til aktiv rus etter en periode med rusfrihet eller bedre rusmestring/ livsmestring.

På grunnlag av representanten Sanner sitt spørsmål, er jeg orientert av Helse Sør-Øst i sakens anledning. Her fremgår det at det planlegges å slå sammen

døgntilbudet ved behandlingssinstitusjonene Åsterud og Frognerlia. Åsterud er lokalisert på Blakstad, Frognerlia ligger i et boligområde i Lier kommune. De to seksjonene har i dag til sammen 22 døgnplasser, men utnyttelsen av plassene har variert noe. Den nye seksjonen vil få ca. 15 døgnplasser og er planlagt lokalisert i et bygg på Blakstad hvor det bygningsmessig er fleksibilitet i forhold til antall plasser. Det planlegges også å etablere et utvidet poliklinisk tilbud i tilknytning til den nye seksjonen. Det vil gi mulighet for oppfølging fra det samme personalet etter utskrivelse fra døgntilbudet. Sammenslåing av de to seksjonene vil kunne gi en innsparing økonomisk, blant annet som følge av behov for færre ledere og nattevakter. Samtidig vil samling av tilbudene gi en betydelig styrking av behandlingstilbudet faglig og legge forholdene til rette for mer effektiv drift.

Det er videre opplyst fra Helse Sør-Øst at det lenge har vært en utfordring å bemanne rusbehandlingstilbudene på det nivå man bør kreve i spesialisthelsetjenesten. Ved å bygge opp noe større enheter vil rekrutteringen styrkes, fagkunnskapen utnyttes bedre, og muligheten for en mer individuelt tilrettelagt behandling vil styrkes.

Jeg har videre fått forsikring fra Helse Sør-Øst om at helseforetaket følger utviklingen i ventetider og ventelister nøye i forbindelse med omleggingen, og at man vil vurdere fortløpende behovet for eventuelle tiltak for å sikre god ivaretagelse av pasientene og tilstrekkelig kapasitet for pasientgruppen.

Avslutningsvis vil jeg nevne at i oppdragsdokumentet for 2013 er de regionale helseforetakene bedt om å foreta en gjennomgang av den samlede kapasiteten innen tverrfaglig spesialisert behandling for rusavhengige. Jeg har bedt om dette for at de skal vurdere om det er behov for en ytterligere kapasitetsøkning på feltet, særlig når det gjelder langtidsplasser drevet av ideelle organisasjoner i hver helseregion.

SPØRSMÅL NR. 836**Innlevert 15. februar 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 26. februar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Det vises til et oppslag i Teknisk Ukeblad 3. februar 2013, hvor tidligere ressursdirektør i Oljedirektoratet Rolf Wiborg mener myndighetene ikke har behandlet gigantprosjektet Aasta Hansteen etter bokas. Wiborg hevder OD ikke har utredet alternative løsninger i tråd med lover og regelverk, blant annet for utbyggingsløsning, gassinfrastruktur, kraftforsyning, ev. ilandføring, samt at prosjektet ikke har robust økonomi.

Hva er statsrådets kommentar til disse påstandene?»

Svar:

Olje- og energidepartementet har plan for utbygging og drift (PUD) av Aasta Hansteen-feltet til behandling.

Departementets behandling av denne plan følger rutine for myndighetsbehandling. Jeg har full tiltro til Oljedirektoratet sitt arbeid. Det gjelder også i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 837**Innlevert 15. februar 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 25. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Menighetsråd i Den norske kirke regnes som ideelle organisasjoner og grensen for at menighetsråd skal betale mva. er når momspliktig omsetningen overstiger kr 140.000. Denne forståelsen støttes av de fleste skattekontor, men undertegnede har fått henvendelse om at Skatt Sør ikke regner menighetsråd for å være en ideell organisasjon og opererer derfor med en grense kr 50 000.

Vil statsråden sørge for at det blir lik praksis i hele landet slik at grensen før menighetsrådene blir momspliktige settes til kr. 140 000?»

og for nevnte institusjoner er det imidlertid et vilkår at de ikke driver ordinær avgiftspliktig virksomhet. Den avgiftspliktige virksomhet må i så fall skilles ut og registreres ordinært for merverdiavgift.

Det kan forekomme at kirkelig fellesråd og menighetsrådene også omsetter avgiftspliktige tjenester. Ut fra de opplysninger Finansdepartementet har, skjer dette imidlertid i svært liten utstrekning.

Som representanten Ropstad er inne på, er det etter de alminnelige regler om registrering i merverdiavgiftsloven en særskilt registreringsgrense på 140 000 kroner for veldedige og allmenntilnyttige organisasjoner. For å anses som en veldedig og allmenntilnyttig organisasjon etter merverdiavgiftsloven legges det vekt på om organisasjonen arbeider for å ivareta mer allmenne samfunnsinteresser på tvers av særinteresser. Dette vil typisk være idrettslag, kor, korps og humanitære organisasjoner. Blant annet yrkes-, nærings- og arbeidslivsorganisasjoner, fagforeninger og politiske partier anses ikke å være omfattet.

Finansdepartementet har ved brev til Skattedirektoratet 14. desember 2007 lagt til grunn at kirkelig fellesråd ikke er å anse som en veldedig og allmenntilnyttig institusjon eller organisasjon. Skattedirektoratet har lagt til grunn at heller ikke menighetsråd kan anses som veldedige og allmenntilnyttig institusjoner el-

Svar:

Jeg vil innledningsvis kort redegjøre for den merverdiavgiftsmessige behandlingen av kirkelig fellesråd og menighetsrådene.

Kirkelig fellesråd er omfattet av den generelle kompensasjonsordningen for merverdiavgift til kommunesektoren, jf. kompensasjonsloven § 2 første ledd bokstav e. Den generelle ordningen innebærer at det gis kompensasjon for merverdiavgiften på i utgangspunktet alle varer og tjenester til bruk i virksomheten som er berettiget til det. Også menighetsrådene anses å være omfattet av den generelle kompensasjonsordningen. Både for kommunal virksomhet

ler organisasjoner. Dette er begrunnet med at menighetsrådet i flere tilfeller vil opptre som kirkelig fellesråd og tillegges forvaltningsoppgavene til den norske kirke.

På bakgrunn av representanten Ropstads spørsmål har jeg bedt Skattedirektoratet om å følge opp eventuell ulik praktisering av registreringsgrensen ved de ulike skattekontorene.

SPØRSMÅL NR. 838

Innlevert 15. februar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 22. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Det er viktig at Stortinget er i stand til å gjøre ulike beregninger vedrørende endringer i skatteregler, slik at Stortinget kan utøve sin rolle best mulig.

Vil finansministeren sikre at opposisjonen får tilgang til de samme regnekapasiteter i finansdepartementet og SSB, og med de samme tidsfrister, tilsvarende det regjeringspartiene i dag har til bruk i det løpende politiske ordskiftet?»

BEGRUNNELSE:

Høyre la onsdag frem sin modell for formueskatt. Samme dag måtte SSB og finansdepartementet beregne konsekvensene for skatteendringene for finansministeren, slik at han hadde oppdatert tallmateriale til partipolitiske debatter i TV og radio. Dette omtales blant annet i Dagens Næringsliv påfølgende dag. Da FrP samme dag ba om tilsvarende assistanse fra SSB fikk vi avslag. Beregningene som ble utført var for å fore ledende AP politikere med kvantifiserbare konsekvenser av Høyres utspill i en løpende politisk debatt. De ble ikke gjort som en del av regjeringens arbeid med å forberede en konkret sak som skal fremmes for Stortinget. I praksis brukes da departementet og SSB av regjeringspartiene i partipolitiske øyemed på en måte som opposisjonspartiene ikke får tilgang til.

Svar:

Det er lang tradisjon for at Statistisk sentralbyrå bistår regjering og Storting med uavhengige skatteberegninger basert på et felles beregningsgrunnlag. Finansdepartementet har utarbeidet retningslinjer for styringen av underliggende etater, herunder for håndteringen av kontakten mellom underliggende virksomheter og Stortinget. Retningslinjene er av gene-

rell karakter. De bygger på at Statistisk sentralbyrå står i en særstilling som faglig uavhengig institusjon med et eget styre, jf. statistikkloven. Statistisk sentralbyrå publiserer sin statistikk og sin forskning slik at den er tilgjengelig for alle til lik tid. Statistisk sentralbyrås faglige uavhengighet innebærer også at departementet ikke har noen rolle i den tekniske, faglige bistanden byrået yter i forbindelse med Stortingets budsjettbehandling, herunder beregningene på skattemodellen LOTTE.

Ifølge Statistisk sentralbyrå håndteres spørsmål om skatteberegninger på saksbehandlernivå etter hvert som de kommer inn. Statistisk sentralbyrå gjennomfører rundt 300 sett med LOTTE-beregninger i løpet av et år. Beregningene utføres så raskt som mulig etter den kapasiteten Statistisk sentralbyrå til enhver tid har. Statistisk sentralbyrå gjør ikke forskjeller i prioriteringen etter hvem som ber om beregninger og ber heller ikke om bakgrunnen for den enkelte forespørsel. Ved begrenset kapasitet og/eller mange forespørsler om beregninger samtidig, prioriteres bestillingene etter hvor mye de haster. Slike prioriteringer skjer i samråd med den enkelte oppdragsgiver, slik det ifølge Statistisk sentralbyrå også var tilfelle i den aktuelle saken.

Finansdepartementet gjør også egne beregninger på skattemodellen LOTTE. Disse blir blant annet brukt til å besvare spørsmål fra Stortinget i de årlige budsjett rundene. Gjennom denne ordningen benytter stortingspartiene den regnekapasiteten som er i departementet. Videre utfører Finansdepartementet beregninger på skattemodellen LOTTE som ledd i sin egen løpende saksbehandling. I dette inngår også bistand til statsråden, slik at vedkommende kan bidra med kunnskapsbaserte argumenter i det offentlige ordskiftet.

SPØRSMÅL NR. 839**Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 25. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere en endring av regelverket for at det kan gis sanksjoner mot elever som ikke kan oppføre seg på skolebuss og som i verste fall kan sette sikkerheten til andre elever i fare?»

BEGRUNNELSE:

Av og til vil elever som benytter seg av skolebuss oppleve at andre elever bråker, mobber og i verste fall gjennom sine handlinger kan sette sikkerheten i fare.

Fylkesmannen i Vest-Agder har tatt opp problemstillingen og sendte et spørsmål til Utdanningsdirektoratet om hvem som har ansvaret i en slik sak, om det er skolens ansvar når elevene ikke kan oppføre seg på bussen, eller om det er opp til busselskapet å nekte de å ta bussen, ut fra en sikkerhetsvurdering.

Utdanningsdirektoratet svarte at elevenes oppførsel på skolebussen kan reguleres i skolens ordensreglement, men ikke innskrenke retten til skyss. Et virkemiddel kan derfor være at kommunen sørger for reisefølge for den eller de elevene det gjelder, konkluderte Utdanningsdirektoratet.

De som skal håndtere disse problemene ute i fylkene og kommunene opplever nok at dette er vanskelig å følge opp ut ifra det svaret som nå foreligger fra Utdanningsdirektoratet.

På den enkelte skole er det mulighet for å utvise elever ved spesielt alvorlige brudd i forhold til ordensreglement. Det må kunne åpnes for tilsvarende i forhold til skoleskyss ved alvorlige episoder. Ønsker at statsråden kommer med sin vurdering av dette.

Svar:

Utdanningsdirektoratet har besvart et spørsmål fra Fylkesmannen i Vest-Agder om elever kan nektes å benytte seg av skoleskyss dersom elevene utviser urolig eller farlig oppførsel på skolebussen.

Direktoratet har svart fylkesmannen at det ikke foreligger et vilkår om at man må oppføre seg på en viss måte for å ha rett til skyss. Utdanningsdirektoratet er enig med Fylkesmannen i at oppførsel på skoleveien, herunder oppførsel på skolebussen, kan reguleres i skolens ordensreglement. Sanksjonene ved eventuelt brudd på ordensreglementet kan imidlertid ikke innskrenke retten til skyss. Direktoratet tillegger at ett virkemiddel kan være at kommunen sørger for reisefølge for den eller de elevene det gjelder.

Jeg er enig i Utdanningsdirektoratets lovtolkning. Fra min side vil jeg tillegge at det er viktig at ordensreglementet håndheves hvis det brytes, og dette gjelder også uønsket adferd på skolebussen. Aktuelle sanksjoner vil kunne variere fra nedsettelse av karakter i orden og oppførsel til bortvisning fra undervisningen. I grunnskolen kan elever på ungdomstrinnet som alvorlig eller flere ganger bryter ordensreglementet bortvises i inntil tre dager dersom de har begått et alvorlig brudd på reglementet eller har brutt det flere ganger. I videregående opplæring kan elever bortvises i inntil fem dager ved tilsvarende brudd på ordensreglementet.

Etter dagens regelverk er det altså allerede mulig å gi sanksjoner dersom ordensreglementet brytes på skolebussen. Det er derfor ikke behov for å endre opplæringsloven på dette punktet. Jeg vil til slutt understreke at det er viktig at elevenes foresatte involveres slik at det stilles klare forventninger fra både skole og hjem til elevenes oppførsel.

SPØRSMÅL NR. 840**Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 21. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I 2011 ble det kjent at en arbeidsmiljøundersøkelse dokumenterer at det var stor misnøye med arbeidsmiljøet i Nødnettprosjektet (DNK). Dårlig arbeidsmiljø kan åpenbart påvirke kvalitet og fremdrift i det viktige arbeidet med innføring av Nødnettet.

Kan statsråden bekrefte eller avkrefte om det har vært utført en ny arbeidsmiljøundersøkelse som viser at det er stor misnøye med arbeidsmiljøet i direktoratet for nødkommunikasjon og/eller de som jobber med nødnettprosjektet, og vil funnene i rapporten bli offentliggjort?»

Svar:

Det ble gjennomført en ny arbeidsmiljøundersøkelse i Direktoratet for nødkommunikasjon (DNK) i januar 2013. Arbeidsmiljøundersøkelser er et nyttig redskap for de ansatte og for ledelsen i en organisasjon. Jeg har fått opplyst av DNK at resultatet fra undersøkelsen har kommet, og at arbeidet med å gjennomgå og følge opp undersøkelsen pågår i direktoratet. Justis- og beredskapsdepartementet vil be om å bli orientert om hvordan ledelsen i direktoratet vil følge opp undersøkelsen. Den ferdig utarbeidede rapporten om arbeidsmiljøundersøkelsen vil være offentlig.

SPØRSMÅL NR. 841**Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 25. februar 2013 av kulturminister Hadia Tajik****Spørsmål:**

«Ser statsråden at det kan være vanskelig og at det kan få store konsekvenser for arrangører av festivaler landet rundt om det lages egne særregler for salg av tobakk på festivaler?»

BEGRUNNELSE:

Som konsertarrangørernes interesseorganisasjon skriver har de ikke sterke meninger for eller mot forslaget fra regjeringen om å regulere salg av tobakk. Umiddelbart synes de en slik bevillingsordning høres ut som en bra måte å regulere dette salget på, men ønsker altså ikke at det skal lages egne særregler for arrangører av festivaler.

Salget innebærer inntekter for festivalene, og de er derfor opptatt av at man kjenner konsekvensene før et slikt vedtak fattes og at det skal være likhet for loven. Det legges altså opp til strengere regler enn alkoholsalg gjennom at dette forslaget skiller seg fra muligheten til å få en ambulerende skjenkebevilling. Forskjellen fra alkoholserving er altså klart under-

streket og det er et tydelig ønske om større begrensninger i omsetningen av tobakk enn av alkohol. Det ser ut som bestemmelsen ikke i seg selv er et forbud mot salg på festivaler, men forbud mot salg fra midlertidige utsalgsteder for en anledning. Avholdes festivalen på et område hvor det ligger en kiosk e.l. kan denne kiosken ha bevilling for en lengre periode og ikke bare for selve festivalen.

Svar:

Jeg er kjent med at spørsmålet inngår i saken som omhandles i Prop. 55 (2012-2013) Endringer i tobakkskadeloven (bevillingsordning mv.) om endringer i lov 9. mars 1973 nr. 14 om vern mot tobakkskader (tobakkskadeloven). Proposisjonen ble lagt frem i statsråd av Helse- og omsorgsministeren den 14. desember 2012, og er nå til behandling i Stortinget.

Jeg finner det ikke naturlig å gå inn på realiteten i en sak som nå ligger til behandling i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 842**Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 28. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Det foregår p.t. en diskusjon ved Nordlandssykehuset om å legge den 10 rehabiliteringsplasser i Lødingen kommune. Dette tilbudet har holdt et kvalitativt høyt nivå men likevel planlegger man nå å avvikle tilbudet.

Jeg er klar over at saken skal behandles av styret i helseregionen, men vil utfordre statsråden til å gripe inn og be om en gjennomgang av saken, slik at alle sider belyses ut fra det beste for pasientene samtidig som man ivaretar den lokale kompetansen som jeg antar er viktig også for statsråden?»

Svar:

Rehabilitering som fag har endret seg betydelig de siste årene, og arbeidsdeling mellom spesialisthelsetjeneste og kommunehelsetjeneste har blitt tydeliggjort. Dette innebærer en utvikling i retning av samling av den spesialiserte rehabiliteringen i større enheter, samtidig som den mer generelle rehabiliteringen skal styrkes i kommunehelsetjenesten. Dette er i tråd med de føringer som gis med samhandlingsreformen.

Hvordan dette løses vil variere i ulike deler av Norge, og jeg er opptatt av at beslutningene skjer nærmest mulig de det gjelder. Helse Nord har ansvar for å sørge for at befolkningen i Nord-Norge har tilgang til gode spesialisthelsetjenester. Jeg har blitt orientert av Helse Nord RHF om prosessen forut for de planlagte endringene av det spesialiserte rehabiliteringstilbudet i regionen. Jeg tror ikke beslutningene blir bedre av å flytte avgjørelsene til Oslo.

Styret i Helse Nord gjorde i desember 2006 vedtak om å opprettholde driften av Lødingen rehabiliteringssenter frem til nytt sykehus i Vesterålen står ferdig. Nordlandssykehuset Vesterålen, Stokmarknes, er en del av Nordlandssykehuset HF. Styret i Nordlandssykehuset HF har i februar d.å. vedtatt at dato

for avvikling av rehabiliteringstilbudet i Lødingen skal planlegges til 31. desember 2013. Helseforetaket har underveis hatt dialog med Lødingen kommune og informert om utviklingen.

Begrunnelsen for å planlegge rehabilitering for slagpasienter inn i det nye sykehuset i Vesterålen er at pasientens skal gis et spesialisthelsetjenestetilbud med bedre kvalitet.

Ifølge Nordlandssykehuset HF kan ikke Lødingen rehabiliteringssenter innfri kravene som stilles til rehabilitering i spesialisthelsetjenesten. De seneste årene har kun halve kapasiteten vært i bruk ved Lødingen rehabiliteringssenter, og behovet ser ut til å være avtakende. Lødingen rehabiliteringssenter skal i henhold til Helse Nord HF sin rehabiliteringsplan primært ivareta pasienter med hjerneslag. Pasienter med behov for rehabilitering etter hjerneslag vil i det nye sykehuset i Vesterålen få et sammenhengende tilbud på samme sted: akuttbehandling, opphold i slagenhet, og videre rehabilitering for de som har behov for det. Pasientene vil få et bredere tilbud med flere faggrupper og bedre legedekning.

Nordlandssykehuset HF har et pågående prosjektarbeid som avklarer fremtidige rehabiliteringsfunksjoner i det nye sykehuset. Sykehuset har involvert ansatte, verneombud og tillitsvalgte i prosessen. Det arbeides også med å ivareta de ansatte i henhold til de rettigheter de har som arbeidstakere. Personalet ved Lødingen rehabiliteringssenter får tilbud om videreføring av stillinger i det nye sykehuset Vesterålen.

Lødingen kommune har i dialog med Helse Nord RHF uttrykt at de ønsker å ta initiativ overfor nabo-kommuner for å vurdere mulighetene for ny drift ved Lødingen rehabiliteringssenter i kommunal regi. Helse Nord RHF har informert meg om at Nordlandssykehuset HF vil støtte opp om et slikt initiativ i tråd med føringer i samhandlingsreformen.

SPØRSMÅL NR. 843**Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 21. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan det bes om en konkret oversikt over hva bevilgede midler til IKT-prosjekter i politiet har gått til siden 2009 og en forklaring på hvorfor ikrafttredelse av 2005-straffeloven nok en gang ser ut til å være utsatt på ubestemt tid?»

Svar:

Slik oversikt over hva «bevilgede midler til IKT-prosjekter i politiet har gått til siden 2009» foreligger ikke og det vil ikke være mulig å ta frem kvalitetssikrede tall på den tiden som er til rådighet.

Som Stortinget er kjent med har departementet nedsatt et utvalg som skal gjennomføre en politianalyse, der utgangspunktet er helheten i politiets oppgaver og ansvar. Utvalget skal vurdere ressursbruken, oppgaveportefølje, prioriteringer, kompetanse, ledelse og organisering i politiet. Utvalgets gjennomgang av ressursbruken, herunder også hvordan bevilgede midler til IKT er brukt, er den mest omfattende og

grundige kartlegging og vurdering som noensinne er gjort. I løpet av relativt kort tid vil vi få bedre kvalitetssikrede tall på bordet. Utvalgets rapport kommer 1. juni 2013, og alt underlags-materialet vil da også bli tilgjengelig.

Når det gjelder ikrafttredelse av den nye straffeloven, vises til omtale i Justis- og beredskapsdepartementets Prop. 1 S (2012-2013), s. 112-113. I 2012 er det utredet ulike konsepter for nye straffesakssystemer, som har vært underlagt ekstern kvalitetssikring (KS1). På bakgrunn av anbefalingene fra ekstern kvalitetssikrer har Regjeringen valgt det alternativet som er mest omfattende og som innebærer en gjennomgående fornying og utskifting av dagens løsninger (Nybygg-alternativet). Prosjektet vil gjennomføres i flere faser, med selvstendige leveranser og ny kvalitetssikring før en ny fase implementeres. Første fase vil omfatte løsninger som er nødvendig for at ny straffelov kan tre i kraft anslagsvis 1.1. 2017. Vi vurderer muligheten for å forsere dette.

SPØRSMÅL NR. 844**Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 20. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil regjeringen legge frem forslag til endring i våpenloven i tråd med Gjørsv-kommisjonens anbefaling, slik at Stortinget kan behandle dette i løpet av innværende stortingssesjon, dvs. at forslag fremlegges innen mai?»

BEGRUNNELSE:

Gjørsv-kommisjonen foreslo totalforbud mot halvautomatiske våpen. Til nå har inntrykket vært at Stortinget skulle få seg forelagt sak om endringer i våpenloven i løpet av innværende stortingssesjon. Spørsmålet er krevende og Høyre har hatt forståelse for at regjeringen har brukt noe tid på å områ seg,

ikke minst med tanke på at et totalforbud vil kunne ramme en rekke konkurranseskyttere på en uheldig måte, når målet er å hindre skyteepisoder og våpen på avveie.

Svar:

Nei, det ligger ikke an til at lovproposisjonen blir lagt fram tidnok til det. Loven vil følge opp Våpenlovutvalgets totale gjennomgang av gjeldende regelverk og forslag til ny våpenlov, NOU 2011:19 Ny våpenlov. 22. juli-kommisjonens anbefalinger om våpen inngår som en del av vurderingsgrunnlaget til ny våpenlov.

SPØRSMÅL NR. 845**Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 26. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I Norge er det de siste årene bygget mange kulturbygg i offentlig regi. Noe som er positivt for mange aktører. Det er kjent at etter at reglene om momskompensasjon § 4 annet ledd nr. 4 trådte i kraft i 2008 er det oppstått tvil fra flere kommuner som har eget kulturbygg. Tvilen er om kulturbygg har rett til å få tilbake momsen for byggingen samt hva som ligger i begrepet økonomisk aktivitet og kompensasjon for det. Saken har finansdepartementet hatt i fire år.

Har statsråden en avklaring i saken, og er fire år akseptabel?»

BEGRUNNELSE:

ESA vedtok i 2007 at momskompensasjon til kommunesektoren er i strid med regelverket for statsstøtte i EØS-avtalen. Fra 2008 ble norsk lov endret slik at en kommune som driver økonomisk aktivitet innen for eksempel kulturvirksomhet der denne kan være i konkurranse med andre aktører som ikke er kompensasjonsberettiget får ikke kompensasjon. Hva som egentlig blir regnet som økonomisk aktivitet og konkurranse er etter det jeg kjenner til enda ikke avklart og det ligger visst flere slike saker til avklaring i Finansdepartementet.

Svar:

Den generelle kompensasjonsordningen for merverdiavgift ble innført i 2004. Ordningens formål er å unngå at merverdiavgiften påvirker kommunenes valg mellom å produsere avgiftspliktige tjenester selv (uten avgift) eller å kjøpe tjenester fra private aktører (med avgift). Ordningen er finansiert av kommunene ved at de statlige overføringene ble redusert tilsvarende omfanget av ordningen da den ble innført. Ordningen er dermed ingen støtteordning for kommunene.

Ordningen innebærer at de subjekter som omfattes gis kompensasjon for merverdiavgift på i utgangspunktet alle varer og tjenester som anskaffes til bruk i virksomheten som er berettiget til slik kompensasjon. I loven § 4 er det imidlertid satt enkelte generelle begrensninger i retten til kompensasjon.

Som representanten Reiertsen viser til, ble det 1. januar 2008 innført en begrensning i kompensasjonsloven § 4 annet ledd nr. 4 som gjør at kommuner mv. ikke gis kompensasjon når de driver økonomisk aktivitet og denne aktiviteten kan være i konkurranse

med virksomheter som ikke er kompensasjonsberettiget.

Bakgrunnen for begrensningen var at EFTAs overvåkingsorgan (ESA) i vedtak 3. mai 2007 fant at kompensasjonsordningen kan gi opphav til forskjellsbehandling når kommunene driver økonomisk aktivitet på områder som er unntatt merverdiavgiftsplikt. Deler av ordningen rammes dermed av EØS-avtalens forbud mot offentlig støtte, se omtale i Ot.prp. nr. 1 (2007-2008) Skatte- og avgiftsopplegget 2008 – lovendringer kapittel 32. Som følge av ESAs vedtak ble det gjennomført en prosess for å få ulovlig støtte tilbakebetalt fra støttemottakerne, se St.prp. nr. 1 (2008-2009) Skatte-, avgifts- og tollvedtak, kapittel 3.2.3. De virksomhetene som ble ansett for å ha mottatt ulovlig støtte, måtte i tillegg betale renter av det mottatte beløpet. Det er således i forarbeidene på vanlig måte angitt rammene for den nye bestemmelsen, og dette er også utfyllt nærmere i Merverdiavgiftshåndboken som utgis av Skatteetaten. Det er derfor Finansdepartementets syn at dette for en stor grad forstås og praktiseres riktig av kommunene.

For å ta stilling til om den aktuelle begrensningen kommer til anvendelse på krav om kompensasjon for merverdiavgiften på kostnader ved oppføring av kulturbygg, er det avgjørende å vite om den aktuelle mottakeren av kompensasjon driver økonomisk aktivitet. Utenfor kommunens kjerneområde, som eksempelvis basis helse- og sosialtjenester og grunnutdanning, er det ikke trukket klare grenser for hva som anses som økonomisk aktivitet, heller ikke gjennom EF-domstolens praksis.

Stavanger kommune har tatt opp spørsmålet om rett til kompensasjon for merverdiavgift på kostnader knyttet til oppføringen av nytt konserthus i Stavanger med Skatteetaten. Fordi spørsmålet om rekkevidden av kompensasjonsloven § 4 annet ledd nr. 4 har betydning også for andre saker har etaten forelagt dette for Finansdepartementet.

Ettersom spørsmålet om rett til kompensasjon ved oppføring av kulturbygg er prinsipielt og svaret vil kunne ha stor betydning for en rekke kommuner, er jeg opptatt av å gi saken en grundig behandling før jeg går ut med departementets syn på rettstilstanden. Det er etter mitt syn viktig å unngå situasjoner hvor mottakerne er nødt å tilbakebetale kompensasjon, i tillegg til renter, fordi regelverket strider mot EØS-avtalen. Finansdepartementet har i sin behandling av spørsmålet derfor også kontaktet andre berørte departementer, blant annet Fornyings- og administra-

sjonsdepartementet som har ansvar for lovgivningen om offentlig støtte.

Behandlingen har tatt tid. Finansdepartementet er imidlertid i løpende dialog med de øvrige berørte de-

partementer og arbeider for å avklare av vårt syn på rettstilstanden.

SPØRSMÅL NR. 846

Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 1. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Mener statsråden at personvern er en tilfeldig størrelse som bare har verdi av og til, eller ser statsråden det prinsipielt betenkelige i departementets fremgangsmåte knyttet til forestående endringer i krefregisterforskriften?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til artikkel på aftenposten.no 15. februar d.å. vedr. departementets forslag om endring i krefregisterforskriften, samt Datatilsynet og Personvernemndas reaksjon på dette.

18. desember 2012 ga Personvernemnda Datatilsynet medhold i at alle kvinner skal gi et eksplisitt ja for at informasjon kan lagres i Krefregisteret. Dette gjelder kvinner som får negativt svar (ikke-kreft) på prøven. Allerede 20. desember 2012 sendte imidlertid departementet en endring i krefregisterforskriften på høring, som omgjør vedtaket til Datatilsynet og Personvernemnda. Der foreslår departementet at i stedet for samtykke, holder det med reservasjonsrett. Endelig foreslås det at forskriften skal få tilbakevirkende kraft, noe som må betegnes som svært uvanlig.

Både Personvernemnda og Datatilsynet mener uavhengigheten deres krenkes når departementet foreslår å oppheve vedtaket som er gjort om Krefregisteret. «Personvernemndas uavhengighet utfordres dersom et departement på denne måten overstyrer rettsvirkningene av nemndas vedtak», har Personvernemnda uttalt, mens Datatilsynets direktør siteres på følgende i nevnte artikkel: «Datatilsynet og Personvernemnda er uavhengige organer, og den uavhengigheten er det viktig å respektere. Det å endre noe tilbake i tid vitner om at man ikke aksepterer det to uavhengige organer har gjort».

Statsrådets statssekretær uttaler på sin side følgende i artikkelen: «Jeg har respekt for Datatilsynet og Personvernemnda, men vi har en annen rolle. For

oss er det avgjørende å sikre en god og trygg kreftbehandling».

Undertegnede mener at det er viktig at man utnytter mulighetene forskningen gir for å sikre et bedre behandlingstilbud for kreftpasienter, men samtidig er det avgjørende viktig at dette balanseres mot personvernensyn. Etter undertegneds syn vitner sitatet fra statsrådets statssekretær, referert over, om en lite bevisst holdning til denne balansen. Videre vil undertegnede understreke betydningen av at Datatilsynet og Personvernemnda reelt fungerer som uavhengige organer, og at deres vurderinger avgitt som fagorgan tas tilstrekkelig på alvor.

Svar:

La meg først svare direkte på representantens innledende spørsmål: Jeg mener ikke at personvern er en tilfeldig størrelse. Jeg mener ikke at personvern har verdi av og til, jeg mener personvern er en viktig verdi i alle sammenhenger. Og jeg står inne for prinsipielt, politisk og praktisk de forestående endringene i krefregisterforskriften.

Datatilsynets og Personvernemndas uavhengighet

Jeg har stor respekt for Datatilsynet og Personvernemnda som uavhengige forvaltningsorganer. Datatilsynet skal kontrollere at de til enhver tid gjeldende lover og forskrifter for behandling av personopplysninger blir fulgt, og at feil eller mangler blir rettet. Personvernemnda avgjør klager over Datatilsynets avgjørelser. Dette er viktige oppgaver.

Etter min vurdering er forslaget til endring av krefregisterforskriften ingen instruks om eller omgjøring av disse etatenes utøving av myndighet i et enkelttilfelle. Det at etatene er uavhengige er ikke til hinder for at det kan fastsettes generelle regler i lov eller forskrift som regulerer hvordan personopplysninger skal behandles. Datatilsynets og andres hø-

ringsinstansers synspunkter vil bli nøye vurdert slik at endringene i forskriften skjer på en riktig måte.

Lovavdelingens vurdering av spørsmålet om tilbakevirkende kraft

Da Helse- og omsorgsdepartementet i 2010 så at det var et behov for å endre kreftregisterforskriften, ble Lovavdelingen i Justisdepartementet bedt om å vurdere hvorvidt endringene kunne gis anvendelse på allerede registrerte opplysninger. Lovavdelingens konklusjon var at det ikke kunne være tvil om at den påtenkte forskriftsendringen ikke ville rammes av grunnlovens forbud mot å gi lover tilbakevirkende kraft. En viktig forutsetning var ifølge Lovavdelingen at den enkelte skulle ha rett til å få opplysninger om seg selv slettet.

Sikring av alle data er nødvendig for å nå formålet med Kreftregisteret

I arbeidet med forslaget har jeg lagt stor vekt på både behovet for å lagre opplysninger om personer som har deltatt i kreftscreening og de screenedes rett til å bestemme over behandling av egne opplysninger.

Det er bred enighet om at det er viktig at dataene som allerede er samlet inn sikres. Sletting av registrerte opplysninger vil innebære at data som er verdifulle både for forskning og kvalitetssikring vil gå tapt. For å nå formålet med Kreftregisteret er det nødvendig at registeret kan kvalitetssikre og evaluere egen virksomhet. Tilgang til personopplysninger om negative funn i screeningprogrammene er en forutsetning for slik evaluering og sikring. For å gjennomføre og vurdere effekten av screeningprogrammene er det derfor nødvendig å ha opplysninger om alle screenede. Uten informasjon om negative funn vil det mangle oversikt over hvem som er undersøkt og når undersøkelsen fant sted. De innsamlede dataene

er en forutsetning for å se de enkelte undersøkelsene som en del av den undersøktes screeningshistorikk, og ikke bare som en enkelthendelse uten sammenheng.

Det er derfor særlig viktig at opplysningene lagres for å kunne gi kvinner en forsvarlig kreftomsorg i fremtiden.

Personvernet er et grunnleggende premiss for alle helseregistre

Forbedring av personvernet er, i likhet med bedring av tjenestetilbudet, kontinuerlige prosesser i helse- og omsorgssektoren. Jeg mener at personvern i denne sammenheng er en forutsetning for et godt kreftregister med tillit i befolkningen.

Forskriftsendringene som jeg har foreslått vil innebære at personopplysninger (i denne sammenheng navn og fødselsnummer, adresse, bostedskommune og sivilstand) ved negative funn (normale funn) i kreftscreeningprogrammene kan behandles ut over seks måneder i Kreftregisteret. Dette skal gjelde med mindre de registrerte reserverer seg mot dette, og jeg vil understreke at dette er en rett den enkelte kvinne fullt ut har.

Reservasjonsretten vil sikre at de registrertes ønske respekteres, samtidig som det sikres at det foreligger rettslig grunnlag for registrering av opplysninger om personer som ikke har reservert seg.

I helse- og omsorgssektoren er det lagt særlig vekt på konfidensialitetsaspektet ved personvern. Jeg tillegger dette stor vekt og ser det i sammenheng med den sterke taushetsplikten som gjelder for helsepersonell. Vi har strenge regler som skal hindre uautorisert bruk. Det vil jeg hegne om.

Personvern er mer enn hensynet til konfidensialitet. En hensikt med personvernlovgivningen er også å sikre at personopplysninger er korrekte og blir brukt på rett måte.

SPØRSMÅL NR. 847**Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 26. februar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Er statsråden enig i at bistand fra Forsvaret til politiet krever eksplisitt lovhjemmel, og vil regjeringen i så fall fremme et lovforslag til Stortinget som sikrer at slik bistand for fremtiden kan gjennomføres i tråd med Grunnloven?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende 15.02.2013 peker flere jurister ved Universitetet i Bergen på at Forsvarets terrorbistand til politiet mangler lovhjemmel, og dermed er i strid med Grunnloven § 99. Dette synet får støtte av Heimevernet og Generaladvokaten.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 19. februar 2013 med spørsmål fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande vedrørende lovhjemmel for Forsvarets bistand til politiet.

Grunnlovens § 99 annet ledd forbyr bruk av militær makt overfor borgerne uten hjemmel i lov. Det er lang og fast praksis for at dagens former for bistand, slik disse er regulert i Instruks om Forsvarets bistand til politiet, faller utenfor det alminnelige grunnlovsforbudet. Lovhjemmel er derfor ikke påkrevet. Det er likevel ønskelig å regulere en så viktig oppgave som Forsvarets bistand til politiet i formell lov. På denne bakgrunn har Forsvarsdepartementet ledet et lovarbeid i nært samarbeid med Justis- og beredskapsdepartementet. Stortinget er informert om arbeidet, jf. Prop. 1 S (2012-2013) om forsvarsbudsjettet for 2013. Det vises også til statsministerens redegjørelse i Stortinget i august i fjor om oppfølgingen av 22. juli-kommisjonens rapport, der saken ble omtalt. Vi tar sikte på å fremme en lovproposisjon til Stortinget så snart som mulig. Lovforslaget vil bestå av to deler – én del som regulerer Forsvarets selvstendige ansvar for å håndtere luftbårne terroranslag, og én del som regulerer Forsvarets bistand til politiet.

SPØRSMÅL NR. 848**Innlevert 18. februar 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 26. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Mener statsråden at det offentlige her går foran med et godt eksempel når det gjelder å legge til rette for at en meddommer skal få utføre et verv vedkommende er valgt til ved å foreslå sykmelding fordi Nav ikke klarer å skaffe til veie en skrivetolk og at det begrunnes med at det blir dyrt og arbeidskrevende å hente tolk utenfor fylket, og at det dermed er et problem som meddommeren må sitte igjen med, og hva har statsråden tenkt å gjøre med slike situasjoner i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidene 18. februar kunne vi lese om en meddommer i Bergen Tingrett og som har behov for skrivetolk. Ettersom Nav Hordaland ikke klarte å skaffe skrivetolker fra eget fylke måtte de hente tol-

ker fra hhv Aust-Agder og Oppland, noe som ble dyrt.

Dette førte til at meddommeren fikk beskjed om å sykmelde seg eller trekke seg fra sitt verv som meddommer fra to tingrettsdommere i saker hun skulle være meddommer i. Begrunnelsen var at det medførte store kostnader å måtte bruke skrivetolker og at det var "uvariant" og "uforholdsmessig arbeidskrevende" i en liten sak. I dette tilfellet virker det både diskriminerende og nedverdiggende at det offentlige, som bør gå foran med et godt eksempel, ikke klarer å løse denne oppgaven på en mer tilfredsstillende måte. Å bruke en nedsatt funksjonsevne mot et menneske som i tillegg vil gjøre sin samfunnsplikt er for meg ikke akseptabelt. Jeg viser til at det blir brukt tolker i rettsaker der utenlandske borgere er tiltalt, og at det i disse sakene også nødvendigvis måtte koste penger å bruke tolk, uten sammenlikning for øvrig.

Svar:

Jeg mener det er viktig at utvalget av lekdommere har en allsidig sammensetning slik at de best mulig representerer alle deler av befolkningen. Dette er også lovfestet i domstolloven § 67.

I medhold av folketrygdloven kan det ytes stønad til bedring av funksjonsevnen i arbeidslivet, herunder tolkehjelp for hørselshemmede. Jeg har fått opplyst fra Arbeidsdepartementet at Arbeids- og velferdsetaten har ansvaret for å tilby døvetolk. Tolketjenesten er en nasjonal tjeneste, selv om den formidles gjennom hjelpemiddelsentralen i det enkelte fylket. I hovedsak vil tolkene formidles fra den nærmeste tolke-

tjenesten, men dersom det ikke er ledig kapasitet, vil tolk kunne tilbys fra annet sted.

Jeg gjør oppmerksom på at utgifter til meddommere dekkes over særskilte budsjettposter og påvirker ikke domstolenes driftsbudsjett.

Av hensyn til domstolenes uavhengighet ønsker jeg ikke å kommentere den konkrete saken. Det er Domstoladministrasjonen, som er organisert som en uavhengig statlig virksomhet, som har det administrative ansvaret for domstolene. Justis- og beredskapsdepartementet har ingen alminnelig instruksjonsmyndighet over domstolene eller Domstoladministrasjonen.

SPØRSMÅL NR. 849

Innlevert 19. februar 2013 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 27. februar 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Mange brukere er nå bekymret for at produksjonsplattformen for Altinn II ikke vil være tilstrekkelig stabil for å håndtere den oppgavebelastningen som kommer i de nærmeste ukene. Da vil vi kunne få en gjentakelse av skandalene i tidligere år.

Har statsråden vurdert alternative løsninger for å spre belastningen på Alt-inn II plattformen slik at det ikke bryter sammen, eller er han helt sikker på at det vil virke tilfredsstillende, trass i urommeldingene bl.a. fra Skattedirektoratet?»

Svar:

Den 19. mars gjøres selvangivelsen for 2012 tilgjengelig i Altinn for de skatteyterne som innen 1. mars 2013 har registrert seg som e-brukere. Ifølge tall fra Skatteetaten har om lag 600 000 skatteytere registrert seg som e-brukere per dags dato. De øvrige skatteyterne får tilgang til selvangivelsen via Altinn den 2. april. Ved å gi e-brukere tidligere tilgang vil belastningen i Altinn fordeles over tid. Slik reduseres trafikken i løsningen på åpningsdagen sammenlignet med foregående år. I dagens løsning er det ikke teknisk mulig å styre for eksempel regional tilgang på ulike tidspunkter i forbindelse med utleggelsen av selvangivelsen i Altinn.

Ytterligere spredning av utleggelse av selvangivelsen kan videre være uheldig med hensyn til likebehandling av skatteyterne. Felles utleggelsestids-

punkt og innleveringstidspunkt bidrar også til enklere behandling av selvangivelsen for innbyggerne.

Nærings- og handelsdepartementet får jevnlig informasjon om status for Altinn, herunder status for arbeidet med utleggelse av selvangivelsen. Det arbeides kontinuerlig med å gjøre Altinn mer stabil og robust. Imidlertid vil det i store og komplekse IKT-systemer som Altinn, alltid foreligge risiko for feil. Store IKT-systemer blir aldri helt feilfrie, og risikoen er til stede for at tilfeldigheter kan utløse uoppdagede feil. Den situasjonen som oppstod i Altinn i fjor, da en feil i en mye brukt internasjonal standardkomponent ble utløst ved bruk i Altinn, er et slikt eksempel.

Testmiljøene vil ikke fullstendig kunne simulere alle sider ved virkeligheten. Dette utgjør en risiko ved at feil noen ganger ikke oppdages før nye løsninger settes i produksjon. Til tross for pågående arbeid med forbedring av testene i Altinn, vil denne risikoen ikke kunne fjernes helt. Altinn benyttes av mange etater og samvirker slik med en rekke elektroniske tjenester. I dette ligger det også en viss risiko som ikke fullt ut kan elimineres.

Konsekvensene av at feil oppstår, vil alltid være størst når det er stor trafikk i Altinn, slik som ved utleggelsen av selvangivelsen. Nærings- og handelsdepartementet følger derfor tett opp forberedelsene til utleggelsen av årets selvangivelse i samarbeid med Finansdepartementet som ansvarlig for Skatteetaten og Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet som ansvarlig for Difi.

SPØRSMÅL NR. 850**Innlevert 19. februar 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 28. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvor langt har man kommet i arbeidet med de faglige retningslinjene for kompliserte nakkelidelser, som departementet ba direktoratet i 2004 om å utarbeide, og dermed sikre at alle nakkeskader kan få en adekvat diagnose ut fra ICD-10- diagnosesystemet og følgelig den oppfølgingen denne pasientgruppen behøver?»

BEGRUNNELSE:

26. februar 2004 sendte Helsedepartementet et oppdragsbrev til spesialisthelsetjenesten i Sosial- og helsedirektoratet der Departementet ønsket at SHdir utarbeidet "faglige retningslinjer for behandling av kompliserte nakkeskader i Norge". Oppdragsbrevet munnet ut i rapporten "Nakkeslengassosierte nakkeskader" som ble fremlagt i 2005, og arbeidsgruppen ble ledet av avdelingsdirektør i spesialisthelsetjenesten, Hans Petter Aarseth.

Det er nå gått åtte år siden direktoratet avsluttet arbeidet med nakkeslengskadene, men fortsatt oppleves retningslinjene og prosedyrene som mangelfulle for den aktuelle pasientgruppen. Landsforeningen for Nakkeskader mener at det viktigste er å få på plass et diagnostisk tilbud som kan skille mellom forstuede leddbånd (nakkeslengskader av grad I og II) og delvis eller helt avrevne leddbånd, som kan medføre instabilitet, og som hører til skadegrad IV.

Svar:

Dette er et spørsmål av medisinsk faglig karakter. Regjeringens fremste faginstans i denne type spørsmål er Helsedirektoratet, og jeg har derfor forelagt dem spørsmålet.

Helsedirektoratet opplyser at den internasjonale klassifikasjonen av sykdommer og helseproblemer (ICD-10) er godkjent av WHO og har vært i bruk i somatisk spesialist-helsetjeneste i Norge fra 1999. ICD-koding har stor betydning for rett statistikk og finansiering av spesialisthelsetjenesten. ICD-10 angir ikke retningslinjer for diagnostikk og behandling.

Gjennom statistikk for årene 2008 – 2011 fra Norsk pasientregister kan man se at det årlig er ca. 11000 pasienter som kodes for skader og symptomer fra nakken. Hyppigst forekommende er ICD-10 koden "Smerte i nakken", som alene står for over halvparten av de kodete tilfellene.

Norsk pasientregister har utarbeidet en veileder for helsepersonell om koding i ICD-10 systemet. Denne revideres jevnlig.

Helsedirektoratet opplyser at nakkesmerter er vanlige i befolkningen. Mellom 27 og 47 prosent av den yrkesaktive befolkningen opplever dette i løpet av et år. Nakkesmerter graderes fra 1 til 4 etter alvorlighetsgrad, der 4 innebærer symptomer på alvorlig patologi. Inndelingen etter alvorlighetsgrad sammenfaller godt med de såkalte WAD-kriteriene ("Whiplash Associated Disorders"), som også refereres i begrunnelsen for spørsmålet fra representanten Hjemdal.

Det fremheves fra Helsedirektoratet at det er sparsom dokumentasjon for at det er sammenheng mellom kliniske symptomer ved nakkelidelser og funn ved bildediagnostikk. Diskusjon internt i fagmiljøet og mellom pasientorganisasjoner og myndigheter har de siste 10 årene bl.a. handlet om muligheten for å diagnostisere instabilitet i nakken ved objektive undersøkelser. Det har vært interesse for å avklare om man ved visse typer MR-undersøkelser ("funksjonell MR") kan avdekke leddbåndskader i nakken. Helsedirektoratets vurdering er i dag at det ikke foreligger vitenskapelig dokumentasjon for bruk av funksjonell MR for å påvise eventuelle båndskader og instabilitet i nakken. På basis av vurderinger fra en arbeidsgruppe som spesielt har utredet bruk av bildediagnostikk ved muskel- og skjelettlidelser, finner direktoratet at vanlig MR av nakken bør vurderes hos pasienter med store og vedvarende smerter og der det er mistanke om at nerverøtter er affisert, jf. Helsedirektoratet 2013, IS-1899 Bildediagnostikk ved at-traumatiske muskel- og skjelettlidelser.

SPØRSMÅL NR. 851**Innlevert 19. februar 2013 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 27. februar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvor mange som trenger arbeidsrettet rehabilitering i Østfold, hvor mange som får tilbud om hjelp og behandling, samt hvilket tilbud disse får?»

BEGRUNNELSE:

Henvendelsene er mange innenfor dette området.

Særlig er spørsmålstillingene konsentrert rundt at man gjerne skulle vært tilbake i arbeide og at omfanget av tilbud ikke omfatter dem.

Videre er det enkelte henvendelser som også gir uttrykk for at det kan være greit en stund å "gå ledig", men det stilles spørsmål om at det vel ikke var det som var meningen.

Videre er det henvendelser om at det er ledig kapasitet som ikke tilbys de som har behov.

Og at mennesker med arbeidsrettet rehabilitering er ulike med sammensatte utfordringer.

Imidlertid er ønske der om å gjenvinne helse og kunne delta i aktivitet, samfunn og arbeidsliv.

For meg er det også interessant å vite om behovet er større enn tilbudet og hvilke tiltak som iverksettes. Nødvendigheten av forutsigbarhet over tid for tilbudsaktører innen dette området er avgjørende for å sikre kompetanse og mangfold.

Svar:

Arbeidsrettet rehabilitering er et av flere virkemidler til å få syke tilbake til arbeidslivet. Helse- og omsorgsdepartementet har ansvaret for det ordinære rehabiliteringstilbudet i helsetjenesten, herunder arbeidsrettet rehabilitering. Rehabilitering foregår både i kommunene og i spesialisthelsetjenesten. I spesialisthelsetjenesten foregår rehabilitering i sykehus og i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner. Ambulante tjenester, lærings- og mestringscentre er også viktige i rehabiliteringssammenheng.

Ved siden av det ordinære tilbudet ble ordningen med tilskudd til helse- og rehabiliteringstjenester for sykmeldte ("raskere tilbake") etablert i 2007. Formålet med ordningen er å redusere sykefraværet. Siden oppstarten i 2007 er det bevilget nærmere 700 mill. kroner årlig til ordningen. Om lag 2/3 av midlene til "raskere tilbake" er fordelt til de regionale helseforetakene, og om lag 1/3 av midlene er fordelt til Arbeids- og velferdsetaten.

De regionale helseforetakene har innen "raskere tilbake" inngått avtaler med private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner i tillegg til å etablere rehabiliteringstilbud i sykehus. Tilbudene er dag - eller døgnbehandling, poliklinikk og ambulante tjenester. Ifølge opplysninger fra Helse- og omsorgsdepartementet utgjør arbeidsrettede rehabiliteringstilbud en betydelig andel av midlene innenfor "raskere tilbake" i Helse Sør-Øst. Helse Sør-Øst har inngått avtale med 12 private rehabiliteringsinstitusjoner tilsvarende i overkant av 60 mill. kroner, og disse avtalene er prolongert for 2013. Det har ikke vært mulig å framskaffe opplysninger om helsetjenestens tilbud innen arbeidsrettet rehabilitering for Østfold spesielt. Helse- og omsorgsdepartementet opplyser at særskilt behov for arbeidsrettet rehabilitering ikke registreres innenfor helsetjenesten.

Arbeids- og velferdsetaten tilbyr fire typer tjenester innen sin del av ordningen "raskere tilbake": Avklaring, oppfølging, arbeidsrettet rehabilitering og behandlingstilbud for personer med lettere og sammensatte psykiske lidelser. I 2013 er det bevilget 201,735 mill. kroner til kjøp av disse tjenestene. Arbeids- og velferdsdirektoratet fordeler midler og aktivitetsrammer for arbeidsrettede tiltak til fylkene. Bruk og prioritering av midlene gjøres lokalt, ut fra arbeidsmarkedets og brukernes behov.

Arbeidsdepartementet har kontaktet Arbeids- og velferdsdirektoratet som har innhentet opplysninger fra NAV Østfold. Fra 1. juli 2012 har NAV Østfold inngått avtaler med to leverandører for arbeidsrettet rehabilitering dagtjeneste:

- Frisk Fysioterapi dekker kommunene Sarpsborg, Fredrikstad, Hvaler, Halden, Rakkestad og Aremark.
- Fokus På Din Helse dekker kommunene Moss, Rygge, Råde, Våler, Askim, Skiptvet, Spydeberg, Trøgstad, Eidsberg, Marker, Rømskog og Hobøl.

Ifølge Arbeids- og velferdsdirektoratet deltok 32 personer på arbeidsrettet rehabilitering dagtjeneste i Østfold i januar 2013.

Jeg ser på arbeidsrettet rehabilitering som et viktig virkemiddel for å få flere i arbeid. Samtidig er dette et sammensatt område med mange ulike tilbud og aktører der vi kontinuerlig søker mer kunnskap knyttet til hvilke av tilbudene som gir best resultater.

SPØRSMÅL NR. 852**Innlevert 19. februar 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 26. februar 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«I Aftenposten 19. februar 2013 fremkommer det urovekkende informasjon om at det er et stort flertall av kandidatene til prøven som statsautorisert tolk som stryker på tolkeprøven. Det fremkommer også at bruken av barn som tolker fortsatt er utbredt, selv om det fra regjeringshold sies at dette ikke skal gjøres.

Hva vil statsråden gjøre for å skape et fungerende marked for tolketjenester, slik at seriøse entreprenører kan konkurrere i et mest mulig oversiktlig marked fra hvilke offentlig sektor kan kjøpe tolketjenester?»

BEGRUNNELSE:

Spørderen viser til oppslag i Aftenposten 19. februar 2013 der det fremkommer 85 prosent av kandidatene til prøven som statsautorisert tolk, strøk på denne prøven. Det fremkommer også i oppslaget at det er et stort behov for flere tolker, og at barn også brukes som tolk, selv om dette ikke skal forekomme.

Spørderen ønsker å gripe fatt i omfanget av bruken av offentlig bekostede tolketjenester. Denne rettigheten brukes planmessig og i stor utstrekning i hel-sevesenet, skolen og den offentlige forvaltningen. Omfanget av bruken av tolketjenester er stort, men kostnaden i stat og kommune kan ikke spørderen se at er tallmessig fastslått, og spørderen etterspør hvor store disse kostnadene er fordelt på stat og kommune.

Spørderen er av den oppfatning at det markedet som finnes for tolketjenester bør kunne stimuleres på en bedre måte, blant annet gjennom konkurranseutsetting, slik at man får et oversiktlig marked med seriøse tolkeentreprenører, siden det er enklest for det offentlige å forholde seg til færrest mulige aktører.

Spørderen tolker også det store tolkebehovet som en bekreftelse på at det er et sterkt behov for å kvalitetssikre at personer som gjennomgår introduksjonsordningen lærer seg bedre norsk, slik at behovet dempes.

Svar:

Regjeringen legger stor vekt på at alle som skal bo i Norge, lærer seg norsk. Forutsetningene for å lære språk avhenger blant annet av faktorer som alder, utdanning, språkmiljø og livssituasjon. Selv med et godt system for norskopplæring, vil det imidlertid alltid finnes personer i Norge som vil ha behov for

språklig tilrettelegging i sin kontakt med offentlige myndigheter.

Mitt departement har det overordnede ansvaret for tolking i offentlig sektor. En rekke tiltak er iverksatt for å heve tolkens kompetanse og for å øke tilgangen på kvalifiserte tolker. Kvalifisering av tolker skjer gjennom en statsautorisasjonsordning og en tolkeutdanning. Autorisasjonsordningen ble etablert i 1997. En permanent utdanning ble etablert ved Høgskolen i Oslo og Akershus i 2007.

For å øke tilgangen til tolker med autorisasjon og utdanning ble et nasjonalt tolkeregister etablert i 2005. Registeret skal legge til rette for at de som bestiller tolk, bruker kvalifiserte tolker. Det er ingen konsesjonsplikt for å drive formidling av tolketjenester i Norge i dag, og det finnes både kommunale og private formidlere på markedet. I dag er mer enn 1 200 tolker i 55 språk registrert i Nasjonalt tolkeregister. Av disse har 58 prosent statsautorisasjon og/eller tolkeutdanning. Praktiserende tolker som ikke har fullført utdanning eller som ikke har statsautorisasjon, må ta en språkprøve og gjennomføre et kurs i tolkens ansvar. Det er i dag mulig å kvalifisere seg til registeret i 73 språk.

Undersøkelser viser at barn benyttes som tolk for foreldre i flere deler av offentlig sektor. Mitt departement er i ferd med å vurdere virkemidler for å unngå at barn blir brukt som tolk.

Det finnes ingen samlet oversikt over hvor mye penger som brukes på tolk årlig, verken i stat eller kommune. En rapport fra Riksrevisjonen viser at Politiet i 2009 brukte ca. 64 millioner kroner på tolketjenester, men at 60 prosent av de benyttede tolkene ikke hadde dokumenterte kvalifikasjoner. Rapporten viser også at domstolene brukte ca. 69 millioner kroner på tolketjenester i 2009, og påpeker at domstolene i stor grad brukte tolker på laveste kvalifikasjonsnivå i Nasjonalt tolkeregister eller tolker uten registrerte kvalifikasjoner.

Det er viktig at offentlige myndigheters bruk av tolk bidrar til at rettigheter og plikter ivaretas. Gjør vi ikke det, kan det påføre samfunnet merkostnader i form av dårlig kvalitet på offentlige tjenester, feilbehandling, erstatningskrav og lang saksbehandlingstid. Regjeringen har i melding til Stortinget 6 (2012-2013) En helhetlig integreringspolitikk varslet at vi vil gjennomgå hvordan tolketjenesten bør organiseres.

SPØRSMÅL NR. 853**Innlevert 19. februar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 28. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I rapport fra Statens Havarikommisjon om dødsulykken i Hyvingstunnelen på E16 26.9.2011 slås det fast at friksjonen i den våte veibanen var svært dårlig da føreren av vogntoget mistet kontrollen og kom over i feil kjørebane. Betong-dekket var dårlig vedlikeholdt. En måned før skjedde lignende ulykke i tunnelen. Dette understreker at E16 Bergen-Voss er blitt en farlig vei. Jeg viser til svar på spm. 617 om Veitilsynet.

Vil Veitilsynet også prioritere fysisk befaringskontroll med spesielt ulykkesutsatte veistreknings?»

Svar:

Det er Statens vegvesen som har ansvar for å inspisere riksvegnettet. Vegtilsynets oppgave er å føre tilsyn med om Statens vegvesen har gode nok rutiner,

og om disse blir fulgt i praksis. Dersom det etter tilsyn er mistanke om at inspeksjonene ikke blir utført med god nok kvalitet, vil Vegtilsynet kunne ta stikkprøver for å få bekreftet eller avkreftet det.

Vegtilsynet er risikobasert, og velger ut tema, saker og regioner etter en vurdering av ulykkeshistorikk og risiko for ulykker. Tilsynsystema og tilsynssaker som kan knyttes til ulykkesutsatte strekninger vil bli prioritert.

I forbindelse med Statens havarikommisjon (SHT) sin rapport om ulykken i Hyvingstunnelen på E16 har Vegtilsynet kommet med en uttalelse til Samferdselsdepartementet om hvordan deres tilsynsprogram for 2013 relaterer seg til Statens vegvesens oppfølging av sikkerhetstilrådingene fremmet av SHT. Resultatet av tilsynssaken blir ferdig i løpet av våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 854**Innlevert 19. februar 2013 av stortingsrepresentant Morten Stordalen****Besvart 28. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for å bidra til at helseforetakene stopper nedbyggingen av viktige rehabiliteringstilbud, og mener statsråden det er fornuftig å legge ned slike tilbud uten at erstatningsplasser er bygd opp?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med samhandlingsreformen sa et samlet Storting at rehabilitering skulle være et viktig satsingsområde. Til tross for dette legger Nordre Vestfold DPS ned sitt dagsenter tilbud. I følge klinikkjefen har omleggingen sammenheng med at spesialisthelsetjenestene innen psykisk helse og rusbehandling for kommunene Sande og Svelvik skal overføres fra Vestfold til Vestre Viken HF. Dette medfører at klinikkens budsjett blir redusert og må tilpasse sitt behandlingstilbud i forhold til de pengene

de får. Tilbudet må derfor ifølge klinikken skaleres ned.

Brukerrådet har uttalt at de forstår at klinikken må redusere og endre på tilbudet når budsjettet reduseres med ca. 45 mill. kr fra 2014. De har samtidig gitt klart uttrykk for at de synes det er feil at overføringen av Sande og Svelvik fører til at behandlingstilbudet i øvrige deler av Vestfold må reduseres mer enn det bortfallet av befolkningen i de to kommunene representerer. Dette grunnet Helse Sør-Øst sin budsjettmodell.

Med bakgrunn i manglende økonomiske rammer blir altså et av satsingsområdene i reformen aktivt bygget ned. Dette fordi det her legges ned et tilbud før noe annet på lik linje står klart. Jeg kan ikke begripe at statsråden vil sitte stille å se på en slik utvikling.

Svar:

Mennesker med psykiske lidelser har de samme behov som andre mennesker, dvs. et hjem, en meningsfull hverdag, et sosialt liv og materielle forhold som gir mulighet for et verdig liv. I tillegg er det nødvendig med lett tilgjengelige og gode helsetjenester når det trengs. Gjennom samhandlingsreformen og i forlengelsen av opptrappingsplanen for psykisk helse søker vi å legge til rette for dette. Et godt resultat er imidlertid avhengig av en grundig gjennomgang av arbeidsmåter og ressursbruk, noe som innebærer at ressurser må flyttes fra døgnavdelinger til poliklinikk og ambulante tjenester og fra sykehus til DPS. Jeg er glad for at det er bred politisk enighet om betydningen av at slik omstilling gjennomføres.

Nødvendigheten av et nært samarbeid eller samhandling mellom spesialisthelsetjenesten og kommunene overfor pasienter med langvarige og sammensatte lidelser, var et sentralt argument for gjennomføringen av samhandlingsreformen. Vi har nå fått på plass kommunal medfinansiering innen somatikken og ser at det virker etter intensjonen. Jeg tar derfor sikte på å få på plass en tilsvarende kommunal medfinansiering for psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert behandling for rusavhengige (TSB), så snart det lar seg gjøre.

Jeg har i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2013 satt som et overordnet mål at omstillingen i det psykiske helsevernet skal fullføres. Dette fordi DPS skal bli i stand til å ivareta alle allmennpsykiatriske funksjoner, herunder akuttfunksjoner gjennom døgnnet. Sykehusene i det psykiske helsevernet skal bare ivareta oppgaver som kan utføres på sykehusnivå, dvs. sikkerhetsavdelinger, lukkede akuttavdelinger og enkelte avgrensede spesialfunksjoner, slik det også fremgår av oppdragsdokumentet for 2013.

Jeg understreker disse forholdene fordi noe av det viktigste vi kan gjøre for mennesker med psykiske lidelser er å legge til rette for å mestre eget liv. Derfor er egen bolig med god oppfølging i samarbeid mellom kommunen og spesialisthelsetjenesten nødvendig. Vi har mange eksempler på god samhandling mellom kommunene og spesialisthelsetjenesten der pasientene har god tilgang på tjenestene fra begge nivåer – ofte under mottoet ”sammen om oppgaven”.

På grunnlag av representanten Stordalen sitt spørsmål med begrunnelse, er jeg orientert av Helse Sør-Øst i sakens anledning. Her fremgår det at kom-

munene Sande og Svelvik har ønsket å være tilknyttet Vestre Viken HF sitt opptaksområde. Blant annet på dette grunnlaget pågår det nå et arbeid - på oppdrag fra det regionale helseforetaket - om å vurdere en slik tilpasning. Denne vurderingen har også sin bakgrunn i at Sykehuset i Vestfold HF v/Klinikk psykisk helse og rusbehandling (tidligere Psykiatrien i Vestfold HF) startet i juni 2012 arbeidet med tilpasning til ny mulig endring i økonomisk ramme fra 2014. Det presiseres samtidig at det ikke er besluttet at opptaksområdene skal endres, og dette vil bli underkastet en grundig vurdering og styrebehandling etter at en arbeidsgruppe har kommet med sin tilråding.

Helse Sør-Øst sier videre at prosessen som nå pågår har bred deltakelse og involvering fra ansattes representanter, fagråd og brukerråd. Et av de foreslåtte tiltakene er omstilling av dagenheten ved Nordre Vestfold DPS, som i dag gir behandling og omsorgsoppgaver, hvor det siste faller utenfor dagens ansvar og oppgaver for spesialisthelsetjenesten. Tilbudet skal derfor endres, spisses og tilpasses Nordre Vestfold DPS sin totale tjenesteprofil og rammebetingelser fra 2014.

Helse Sør-Øst sier videre at sentralt i den omstillingen som nå pågår er å sikre forsvarlig pasientbehandling og forutsigbar drift under og etter omstillingsperioden. Dette betyr at ingen av behandlingstilbudene som er under omstilling vil bli avvirket/ overført uten at det foreligger gode løsninger for de pasienter som til enhver tid er innskrevet i, og mottar spesialisthelsetjenester fra Sykehuset i Vestfold HF v/ Klinikk psykisk helse og rusbehandling.

Det vises videre til at det nåværende dagsentertilbudet i Nordre Vestfold DPS planlegges omstilt internt bl.a. for å etablere et dagbehandlingsteam knyttet til døgnnet. Dette gjøres for å sørge for kontinuitet i overgangen mellom døgn og poliklinikk, og samtidig kunne gi et tilbud til de som har behov for noe mer enn poliklinisk behandling. Utforming av dette er under utarbeidelse.

Avslutningsvis pekes det på at det vil bli en styrking av akuttambulante team for å kunne øke det fleksible og ambulante tilbudet i form av oppsøkende virksomhet i samarbeid med det tilbudet kommunene gir. Dette er også viktig for å forhindre unødvendige innleggelses på sykehusnivå, der annet behandlingstilbud er et alternativ.

SPØRSMÅL NR. 855**Innlevert 19. februar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 26. februar 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Det vises til artikkel i Finansavisen 19.februar 2013 under overskriften "Hemmeligholder Altinn-strategi".

Kan statsråden redegjøre for hvorfor denne strategien er hemmeligholdt samt når kan Stortinget forvente å få innsyn i denne?»

BEGRUNNELSE:

De siste årene har det fremkommet flere uheldige situasjoner vedrørende Altinn II med hensyn til nedetid grunnet underkapasitet i forhold til pågang. I forbindelse med utlegging av selvangivelsen i 2012 opplevde man også situasjoner hvor personopplysninger ble liggende åpent tilgjengelig for andre enn brukerne.

Riksrevisjonen påpekte svakheter ved Altinn-løsningen i Riksrevisjonens rapport om den årlige revisjon og kontroll for budsjettåret 2011, Dokument 1 (2012-2013)

På bakgrunn av bestilling fra NHD, leverte Det Norske Veritas (DNV) en teknisk rapport om vurderingen av Altinn II-plattformen våren 2012.

På bakgrunn av disse rapportene ble det i forbindelse med statsbudsjettet for 2013 bevilget 258,5 mill. kroner til forvaltning av Altinn-løsningen, hvorav 100 mill. kroner skal gå til arbeidet med ytterligere stabilisering av Altinn-plattformen.

Svar:

Rapporten "Ny strategi for Altinn" ble utarbeidet av en tverrdepartemental arbeidsgruppe høsten 2012.

Rapporten er i utgangspunktet et internt arbeidsdokument. Hvorvidt slike dokumenter offentliggjøres, beror på en konkret meroffentlighetsvurdering i det enkelte tilfellet. I denne vurderingen har Nærings- og handelsdepartementet også vært i kontakt med andre berørte departementer. Det har ikke vært på tale å hemmeligholde arbeidsgruppens rapport.

Arbeidsgruppens rapport er lagt ut på Nærings- og handelsdepartementets nettside: <http://www.regjeringen.no/nb/dep/nhd/aktuelt/nyheter/nyheter-2013/videre-arbeid-med-altinn.html?id=714778>.

SPØRSMÅL NR. 856**Innlevert 19. februar 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 28. februar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Vil statsråden instruere Mattilsynet til å opptre mer handlingsdyktig og ta dyrehelse og -velferd på alvor og iverksetter aktivitetsnekt der dyrevelferden ikke er i henhold til gjeldende regelverk?»

BEGRUNNELSE:

VG Nett 16.02.2013 var det en artikkel under overskriften "Lot sauer sulte ihjel - får beholde resten av flokken".

Ifølge artikkelen fant Mattilsynet mange grove avvik. Dyreholdet på den aktuelle gården var ikke i henhold til bestemmelser og krav til god dyrevelferd.

Når en bonde driver vanskjøtsel av dyr og i ytterste konsekvens lar dyr sulte ihjel, er det på tide at Mattilsynet griper inn og umiddelbart stopper videre dyrelidelser.

Når Mattilsynet mottar bekymringsmeldinger må man kunne forvente at dyrevelferden går foran bondens mulighet til fortsatt næringsvirksomhet.

Svar:

Tilsyn med dyrevelferd er en av Mattilsynets prioriterte oppgaver, og det ble i 2012 utført ca. 17 000 tilsyn der inspektørene var innom dyrehold. Inspeksjonene skjer både etter bekymringsmeldinger og etter en systematisk tilnærming til risikodyrehold.

Mattilsynet fikk i 2012 ca. 8600 bekymringsmeldinger vedrørende dyrevelferd. Slike meldinger følges alltid opp. Det er imidlertid ofte et sprik i hvordan Mattilsynet faglig vurderer tilstanden i dyreholdene, sammenlignet med publikums oppfatning av de enkelte sakene.

Mattilsynet skal legge vekt på å utnytte de virkemidlene den nye loven om dyrevelferd gir. Mattilsynet har et vidt spekter av virkemidler for å ivareta god dyrevelferd. Nå er det også på høring et forslag om at Mattilsynet kan ilegge overtredelsesgebyr ved brudd på dyrevelferdsloven.

Jeg finner det ikke riktig av meg å vurdere og kommentere oppfølging og virkemiddelbruk i enkelt saker. Mine føringer til Mattilsynet gis gjennom den generelle styringsdialogen som departementet har med Mattilsynet.

Jeg har imidlertid bedt Mattilsynet om en redegjørelse om status og oppfølging av den konkrete saken som representanten viser til i begrunnelsen for spørsmålet. Mattilsynet opplyser at status per nå er at dyrene på gården har tilfredsstillende forhold. Dette er sjekket opp ved ytterligere uanmeldt besøk på går-

den, senest tirsdag 19. februar 2013. Mattilsynet er i en prosess med å vurdere hvordan dyreholdet skal følges opp videre og hva Mattilsynets reaksjon i saken skal være. Dette arbeidet er ikke avsluttet.

Mattilsynet understreker også at det arbeides med videre oppfølging av Mattilsynets egen håndtering av saken for å ta lærdom for ettertiden. Mattilsynet ser at de i denne saken burde ha fulgt opp egne vedtak på en bedre måte og også sjekket om påleggene var gjennomført ved oppfølgende inspeksjon.

Mattilsynet jobber også generelt med å styrke arbeidet for å forebygge dyretragedier. Dette gjøres i samarbeid med Bondelaget, Småbrukarlaget, Landbrukets HMS tjeneste og Den norske veterinærforening. På et møte denne uken ble det enighet om en rekke tiltak. Dette inkluderer også kontakt mot helsevesenet.

En sak der dyreeier ikke makter å sørge for forsvarlig dyrehold har både dyrevelferdshensyn, og juridiske og menneskelige elementer som må ivaretas. Mattilsynets forvaltning tilstreber å ivareta alle disse hensyn på en forsvarlig måte.

SPØRSMÅL NR. 857

Innlevert 19. februar 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 28. februar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvilke bemanningskrav som gjelder for pelsdyrnæringen i forhold til antall dyr, og vil statsråden innarbeide retningslinjer slik at dyrevelferden på pelsdyrfarmene kan garanteres?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er gjennom media gjort kjent med at på de største pelsdyrfarmene i Rogaland og Telemark har tre til åtte arbeidere ansvaret for rundt pelsdyr.

I henhold til pelsdyrforskriften er det i dag et krav om tilsyn to ganger daglig per dyr.

Det er viktig at Mattilsynet kan føre en effektiv og god kontroll på at det er tilstrekkelig bemanning på gårdene slik at en god dyrevelferd kan opprettholdes.

Hvis ikke dette oppfylles, må Mattilsynet iverksette aktivitetsnekt frem til bemanningsgraden er tilfredsstillende.

Svar:

Forskriften som regulerer hold av pelsdyr inneholder ingen bestemmelser som angir hvor mange dyr en person maksimalt kan føre tilsyn med. Slike begrensninger finnes heller ikke i velferdsforskrifter for andre dyreslag. Bakgrunn er blant annet at det er flere forhold som bestemmer arbeidsmengden pr dyr.

Selv om det neppe er hensiktsmessig med spesifikke bemanningskrav, er det viktig at Mattilsynet som tilsynsmyndighet, foretar en konkret vurdering av tilsyn og stell av dyrene basert på dyreholdets journalføring og forholdene på stedet. Dersom journalføringen og forholdene på stedet tilsier at tilsynet er for dårlig, blir dette påpekt. Avvik kan skyldes både manglende bemanning eller manglende kompetanse hos de som utfører jobben. Det kan også skyldes sviktende rutiner eller mangel på etterlevelse av eksisterende rutiner. Et vedtak om pålegg skal rette seg mot de forhold som er årsak til avviket.

Dersom avviket skyldes manglende bemanning, vil Mattilsynet vurdere om det er aktuelt å redusere dyreholdet til det dyretall som anses akseptabelt i forhold til eksisterende bemanning. Mattilsynet har også mulighet for å benytte tvangsmulkt dersom dette er mer formålstjenlig. Dersom forholdene på stedet for øvrig tilsier at det mest sannsynlig vil oppstå framtidig brudd på dyrevelferdsregelverket, kan forbud som regulerer framtidig dyrehold være aktuelt.

Bruk av virkemidler skal være opptrappende og ikke mer inngripende enn det som til enhver tid er

nødvendig for å sikre regelverksetterlevelse. På denne måten ivaretas både dyrevelferden for dyrene og rettssikkerheten til dyreholder. Vedtak om forbud mot aktiviteter blir regnet som et svært inngripende virkemiddel som skal benyttes med forsiktighet.

Aktivitetsforbud vil normalt være uforholdsmessig inngripende dersom andre og mindre inngripende virkemidler er egnet til å oppnå tilfredsstillende resultat.

SPØRSMÅL NR. 858

Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 26. februar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre tilstrekkelig styrkeproduksjon og opprettholde kompetanse innen baseforsvar og hundetjeneste i perioden for flytting fra Rygge Militære Flystasjon til Ørlandet?»

BEGRUNNELSE:

Ansatte på Rygge militære flyplass er orientert om utkastet til gjennomføringsplanen med hensyn til nedleggelsen av Rygge militære flyplass. Og at deler av virksomheten skal forseres avviklet.

Ansatte er informert om at de skal overføres til ny kampflybase på Ørlandet innen 01. august 2014.

Tidligere informasjon har angitt tidspunkt til i løpet av 2016.

Avdelingene som Baseforsvarsstridsgruppen-NIs (BFSG) (tidligere Basesett II) BFSG med ca. 30 ansatte og 120 soldater skal i praksis midlertidig nedlegges fra neste sommer.

Det er videre informert om at det ikke skal tas inn soldater i perioden i de fleste troppene i perioden 2014-2016.

Det er allerede nå signalisert at mange ansatte sliter med motivasjon for videre og ny virksomhet på Ørlandet.

Spørsmål som; "Skal vi sendes til Ørlandet 2 år før tiden og da ikke ha noe å gjøre der oppe" er tydelig formulert i henvendelser jeg har mottatt.

I hundetroppen oppgis det at det ikke skal tas inn hundeførere fra neste år? 10-15 tjenestehunder på Rygge vil være uten førere i 2 år. Det er så vidt heller ikke kjent om det på Ørlandet vil være godkjente kennelplasser.

Det virker foruroligende at Forvaret planlegger for hunder i Forsvaret uten førere.

Den andre store underavdelingen i Baseforsvarsskvadron - Baseforsvarstaktisk skole(BFTS) er planen å flytte allerede sommeren 2014 og ikke i løpet 2016.

Det varsles at skolen ikke skal legges ned midlertidig, men flyttes og utdanne med fullt trykk hele tiden.

Det er nok et foruroligende element da sjansene for å miste personell/kompetanse ved stor grad av manglende systematikk og forutsigbar planlegging med tilhørende forutsigbar informasjon preger deler av miljøet nå.

BFTS utdanner 5-600 elever på forskjellige kurs hvert år med sine ca. 20 instruktører. Plutselig forsering på denne måten kan resultere i at mange søker nytt arbeide og kompetanse forsvinner.

Min uro er at verdifull kompetanse kan gå tapt og virksomhet ikke tilfredsstillende ivarettatt.

Svar:

Etableringen av en ny basestruktur for Luftforsvaret er langtidsplanens mest omfattende og kompliserte grep, og henger uløselig sammen med anskaffelsen av nye kampfly – forsvarssektorens største materiellinvestering noensinne. Det er avgjørende å sikre at infrastruktur, organisasjon og kompetanse, understøttet av et tilstrekkelig økonomisk grunnlag, er på plass på rett sted til rett tid.

Forsvarsdepartementet har i iverksettelsesbrevet til forsvarssektoren for langtidsperioden 2013 – 2016 gitt oppdrag til forsvarssjefen om å avvikle Rygge

som militær flystasjon innen utgangen av 2014. Baseforsvarstaktisk skole og operativt baseforsvar på Rygge skal være organisatorisk overført til Ørland innen utgangen av 2016.

Som angitt i mitt svar av 24. januar 2013 på spørsmål nr. 662 fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, gir forsvarssjefen i sin virksomhetsplan oppdrag til undergitte sjefer om videre oppfølging av omstillingen knyttet til langtidsplanen. Generalinspektøren for Luftforsvaret (GIL) har det videre ansvaret for konkret planlegging og implementering av tiltakene innenfor Luftforsvaret. GIL arbeider fortsatt med å ferdigstille en helhetlig plan for innfasingen av det nye og fremtidsrettede luftforsvaret. For å lykkes i dette arbeidet må mange ulike satsinger, endringstiltak og prioriteringer som den nye langtidsplanen inneholder, og som henger nært sammen med hverandre, ses innenfor en helhet.

Forsvaret opplyser at det planlegges med en både forutsigbar og kostnadseffektiv flytting. Dette vil medføre noe reduserte leveranser fra baseforsvaret på Rygge i tiden 2014-2016. En slik planmessig styrt reduksjon og flytting vil, ifølge Forsvaret, blant annet sikre nødvendig kompetanseoppbygging og prioritert styrkeproduksjon på Ørland. I tillegg opplyser Forsvaret at tiltaket vil redusere kostnadene ved flytting av baseforsvaret til Ørland og legge til rette for tidligere gevinstrealisering på Rygge. Forsvaret presiserer samtidig at alt berørt personell vil få tilbud om relevante oppgaver på Ørland.

For meg er det viktig at Luftforsvarets omstilling er kostnadseffektiv og mest mulig forutsigbar for personellet. Jeg har tiltro til at forsvarssjefen innenfor gitte rammer og føringer ivaretar dette på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 859

Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 27. februar 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Nedleggelse truer i treforedlingsindustrien i Norge, noe som igjen truer sysselsettingen i norsk skogindustri. En situasjon som kan ramme flere tusen arbeidsplasser.

Vil statsråden ta initiativ til at det nedsettes en hurtigarbeidende ekspertgruppe som vurderer rammevilkårene for denne næringen med tanke på økt konkurransekraft og omstillingsevne, særlig sammenlignet med rammevilkårene i Sverige og at resultatet blir et element i en vurdering av situasjonen for næringen i forbindelse med RNB 2013?»

Svar:

Norsk treforedlingsindustri har i lengre tid stått overfor betydelige økonomiske utfordringer. Treforedlingsindustrien har lenge slitt med lav lønnsomhet, og har opplevd flere nedleggelse og permitteringer de siste årene. Dette må ses i lys av at mange av treforedlingsbedriftene har store markedsutfordringer på grunn av sviktende etterspørsel og overkapasitet innenfor deler av industrien. Disse utfordringene henger bl.a. sammen med internasjonale økonomiske forhold som myndighetene vanskelig kan gjøre noe med.

På bakgrunn av situasjonen i næringen etablerte regjeringen i begynnelsen av 2012 en arbeidsgruppe for treforedlingsindustrien. Arbeidsgruppen gjennomgikk utviklingen i næringen og vurderte tiltak av positiv betydning for verdiskaping i treforedlingsindustrien. Regjeringen la i forbindelse med revidert statsbudsjett 2012 fram en tiltakspakke på 100 mill. kroner til treforedlingsindustrien, fordelt på 50 mill. kroner over Næringsdepartementets budsjett og 50 mill. kroner over Landbruksdepartementets budsjett. Stortinget ga sin tilslutning til tiltakspakken, som har til hensikt å øke forsknings- og utviklingsaktiviteten og bedre råstofftilgangen i treforedlingsindustrien. Tiltakene fordeles mellom Innovasjon Norge, SIVA, Norges forskningsråd og Landbruksdepartementet.

Regjeringen gjennomfører også tiltak på kraft- og klimaområdet som er viktige for treforedlingsindustrien.

Regjeringens oppmerksomhet om treforedlingsindustrien ble ikke avsluttet gjennom tiltakspakken som ble lagt fram i fjor. Regjeringen følger løpende utviklingen i treforedlingsindustrien og hele verdikjeden for skog og tre. Jeg har blant annet nettopp hatt samråd med skog- og trenæringen i Innlandet, og har nylig besøkt Södra Cell Tofte.

SPØRSMÅL NR. 860**Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos****Besvart 1. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Forebygging av kreft med HPV-vaksine er et hovedtema under livmorhals-kreftuken over hele Europa. I Norge er det kun 12 år gamle jenter som får tilbud om HPV-vaksine. I Sverige får jenter opp til 18 år gratis vaksine og i Danmark opp til 26 år. I Sverige er det distribuert over 1 million vaksinedoser, mens Norge i samme periode har distribuert knapt 240 000 doser. Også gutter kan rammes av denne kreftformen.

Hvorfor får ikke flere norske jenter og gutter mulighet til å beskytte seg mot denne kreftformen?»

BEGRUNNELSE:

HPV-infeksjon er et folkehelseproblem. Rundt 70 % av seksuelt aktive mennesker blir smittet av viruset i løpet av livet. Denne virusinfeksjonen kan føre til celleforandringer, ulike kreftformer og kjønnsvorter både hos menn og kvinner. Hvert år får 250-300 kvinner i Norge livmorhalskreft som følge av HPV-infeksjon. Ca. en tredjedel av dem dør. I tillegg opereres ca. 3000 kvinner for forstadier til kreft hvert år, noe som fører til økt risiko for senaborter og tidlig fødsel. Videre oppgir ca. 10 % av norske kvinner at de har kjønnsvorter. I Norge i dag er det kun 12 år gamle jenter som får tilbud om HPV-vaksine for å beskytte seg mot livmorhalskreft og kjønnsvorter. Dette på tross av at en ekspertgruppe konkluderte med at vaksinen burde tilbys jenter opp til 16 år da den ble innført i 2009. Studier viser at vaksinen har effekt hos kvinner helt opp til 45 år. Kreftforsker og professor Claes Goran Tropé uttalte i juni 2012 i Dagens Medisin at man gjennom HPV-vaksinering har muligheten til å utrydde denne kreftformen i Norge i løpet av 20 år. Tidligere har helse- og omsorgsministeren hevdet at en stram budsjettssituasjon gjør at kun ett årskull kan vaksineres.

Ministrene i våre naboland ser dette annerledes. De har kommet frem til at vaksinering sparer liv - og mennesker for sykdom og lidelse - samtidig som det sparer samfunnet for betydelige kostnader knyttet til

kreftbehandling, behandling av forstadier til kreft samt behandling av kjønnsvorter nå og i fremtiden.

Svar:

HPV-vaksine ble innført i det norske barnevaksinasjonsprogrammet i 2009. Ved innføring av HPV-vaksinen hadde man dokumentasjon på sikkerhet og effekt hos kvinner, men slik dokumentasjon forelå ikke hos menn. På bakgrunn av ny dokumentasjon arbeider Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten nå med en ny kunnskapsoppsummering om HPV-vaksinens effekt og nasjonal kostnad-nytteevaluering av ulike vaksinasjonsstrategier. Resultater fra dette arbeidet vil foreligge i løpet av 2013 og danner grunnlag for videre vurdering av det norske HPV-vaksinasjonsprogrammet og omfanget av dette fremover.

I Norge ble HPV-vaksinen innført kun som tilbud til jenter i 7. klasse. Fra høsten 2013 vil HPV-vaksinen tilbys femte kullet med jenter i 7. klasse, og det første kullet vil i løpet av skoleåret 2013/14 fylle 17/18 år.

Infeksjon med høy-risiko HPV-typer er assosiert med risiko for utvikling av kreft i en rekke organsystemer i tillegg til kvinnelige kjønnsorganer. Siden innføringen av vaksinen er det kommet økende dokumentasjon på effekt av HPV-vaksinen for en rekke av disse tilstandene, hos både kvinner og menn.

På denne bakgrunn ba Folkehelseinstituttet i november 2011 Kunnskapssenteret om en oppsummering av eksisterende kunnskap om HPV-vaksinens effekt på ulike tilstander, og kostnad-nytteaspekter knyttet til ulike strategier for vaksinasjon. Kunnskapssenteret har startet dette arbeidet.

Arbeidet inkluderer vurdering av ulike vaksinasjonsstrategier, deriblant utvidelse til flere årskull jenter/kvinner og inklusjon av gutter/menn. Den første delrapporten fra arbeidet med oppsummering av ny kunnskap om vaksinens effekt forventes sommeren 2013, mens en nasjonal kostnad-nytteevaluering er forventet ferdigstilt mot slutten av året.

SPØRSMÅL NR. 861**Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Roald Aga Haug****Besvart 27. februar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Jeg er gjort kjent med at departementet har sak om godkjenning av reguleringsplan for veg til Mågelitopp i Odda kommune til behandling.

Vil statsråden avgjøre bygging av veg i henhold til kommunalt vedtatt reguleringsplan, og når vil avgjørelsen komme?»

BEGRUNNELSE:

Saken dreier seg om manglende adkomst til hytter etter stenging av Statkrafts "Trallebane," og om en hytteforening får bygge veg basert på reguleringsplan kommunen har vedtatt. Alternativt må det lages ny reguleringsplan etter Plan og bygningsloven av 27.juni 2008. Prosessen med adkomst til Mågelitopp har tatt lang tid. Fra Fylkeskonservatoren i Hordalands krav om utsettelse av regulering i 2002 og Riksantikvarens innsigelse i 2003, jf. hensyn til Trallebane. Senere (2012) signaliserer Riksantikvaren aksept for bygging av veg. Men opprettholder innsigelse begrunnet i at det er lenge siden saken var oppe til behandling og at veg derfor må bygges etter Plan og Bygningsloven av 27. juni 2008. Motsatt hevdes det at reguleringsplanen kan behandles etter over-

gangsreglene. Ved at reguleringsplaner kan ferdigbehandles etter de reglene som gjaldt da de ble lagt ut. Tidsperspektiver og praktiske hensyn gjør det viktig for hytteeierne å få avklaring i saken.

Svar:

Saken det her vises til er en innsigelsessak fra Odda kommune, som gjelder reguleringsplan for ny veg til Mågelitopp som erstatning for en trallebane som ikke lenger er i drift. Hytteeierne på Mågelitopp fremmet planforslag om veg i 2001, og planprosessen ble av ulike årsaker stående i ro mellom 2002 og 2010. Riksantikvaren fremmet innsigelse til den opprinnelige planen, begrunnet med at vegen vil komme i konflikt med trallebanen som inngår i det viktige kulturmiljøet og kulturlandskapet rundt det fredete Tyssedal kraftverk.

Miljøverndepartementet har nå saken til behandling, etter at saken ble befart i juni 2012. Det vil ikke være riktig å kommentere realitetene i saken mens den er under behandling. Men jeg kan opplyse om at saken er i slutfasen og en avgjørelse vil foreligge om kort tid.

SPØRSMÅL NR. 862**Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Lars Egeland****Besvart 5. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren ta initiativ for at barn under 16 år kan få periodebillett på toget på linje med skoleelever og studenter over 16 år?»

BEGRUNNELSE:

NSB opererer med 50 % rabatt på enkeltreiser for barn. Studenter og skoleelever over 16 år får 25 % rabatt på enkeltreiser, men de kan kjøpe rabatterte periodebillett. Barn som reiser ofte med toget aleine må kjøpe voksen periodebillett. En slik billett koster ek-

sempelvis på strekningen Tønsberg-Oslo kr 3085 mot 1851 for studenter.

Det er trolig ikke mange barn som har behov for periodebillett, men for dem som har det virker det urimelig at de ikke får rabatt.

Svar:

Trafikkavtalen mellom Samferdselsdepartementet og NSB AS inneholder bestemmelser om takster, herunder sosiale rabatter og medfølgende rabattsatser. I henhold til avtalen skal NSB tilby kundegruppene barn og honnør, rabatt på 50 % av ordinære en-

keltbilletter, og studenter 40 % rabatt av ordinære priser på periodebillett.

Skole- og studentrabattordningen og barnerabattordningen har noe ulike målgrupper med hensyn til reisemønster. Målgruppen for de som benytter seg av barnerabattordningen, er tradisjonelt ikke personer med behov for daglige egenbetalte reiser. Disse har til gjengjeld rabatt på enkeltbillett. Dette er bakgrunnen for at innretningen av de to rabattordningene er

ulike. Periodebilletter for barn utstedes derfor ikke per i dag av NSB. Som følge av takstsam-arbeidet gjelder periodebillett for barn på NSB sine tog i de områdene denne typen billett tilbys lokalt (Ruter i Oslo/Akershus, Skyss i Hordaland, AtB i Sør-Trøndelag og Kolombus i Rogaland). Samferdselsdepartementet har registrert at behovet for periodebillett til barn virker å være svært begrenset og legger derfor ikke opp til å foreta omlegginger i de omtalte rabattordningene.

SPØRSMÅL NR. 863

Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 26. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Antall kollisjoner med elg i trafikken er økende. Nærmest daglig rapporteres det om ulykker hvor kjøretøy kolliderer med elg som oppholder seg på eller som krysser offentlig vei. I mange tilfeller er skadeomfanget omfattende og alvorlig. Fra flere hold hevdet det at den dramatiske økningen i påkjørsler av elg har nær sammenheng med økt elgbestand.

Hvilke tiltak planlegger regjeringen å iverksette for å redusere denne type ulykker og skader?»

Svar:

Årlig blir om lag 1200 elg drept av bil og antallet er relativt stabilt. En rekke faktorer påvirker antall drepte elg på vegene og det er vanskelig å peke på en enkeltfaktor som er avgjørende for utviklingen. Stor tetthet av elg og moderate til store trafikkmengder, øker muligheten for påkjørsel av elg.

Påkjørsler fører til både lidelse og død for dyrene og materielle skader på kjøretøy. Enkelte ganger er sammenstøt mellom kjøretøy og elg så kraftig at det fører til alvorlig personskade og død. Statens vegvesen arbeider derfor systematisk med å redusere påkjørsler av elg og hjortevilt generelt. Det er imidlertid en krevende oppgave å hindre elg å krysse vegen samtidig som elgen skal kunne bevege seg mest mulig fritt etter gamle trekk mønstre.

Statens vegvesen gjennomfører en rekke tiltak for å redusere antall elgpåkjørsler på veg. Ved bygging av nye 4-feltsveger settes det nå som hovedregel

opp viltgjerd for å hindre at dyrene trekker ut i veggbanen. Dette suppleres med over- og underganger for viltet. Andre tiltak er skogrydding langs veg for at bilfører lettere skal kunne observere elgen. Foring er lite aktuelt da det kan ha negative viltbiologiske effekter.

Det er imidlertid ingen enkle løsninger på kort sikt og mulighetene for å oppnå gode resultater forutsetter et godt samarbeid mellom flere interessenter. Det er viktig at alle bidrar slik at dette i sum gir færre drepte elg på vegene. Her kan eksempelvis nevnes utvidet jakttid som Hedmark fylkeskommune har fastsatt for flere kommuner i Hedmark. For Løten og deler av Elverum er jakttiden utvidet til 31. januar begrunnet nettopp i beite/trekkproblematikk.

Departementet har i brev av 7. januar i år bedt Statens vegvesen og Jernbaneverket om å vurdere etableringen av et tverrsektorielt råd med bred deltakelse som en løsning for å gi det forebyggende arbeidet en bedre forankring. Svaret fra etatene vil foreligge om kort tid og dette vil bli benyttet som grunnlag for drøftinger om videre fremdrift mellom etatene og departementet.

Myndighetene legger ned en betydelig innsats for å redusere antall påkjørsler av vilt, både gjennom konkrete tiltak og ved å øke kunnskapen. For at arbeidet skal lykkes må imidlertid den enkelte trafikant selv også bidra, f.eks. ved å senke farten i områder med mye vilt.

SPØRSMÅL NR. 864**Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 4. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I Mosjøen, i Vefsn kommune i Nordland, har man en tid jobbet med planene om et multijustisbygg. Et bygg som kan inneholde en fengselsdel, en politidel og en domstol. Poenget er å få testet dette ut som konsept og se hvilke besparelser dette kan gi.

Kan tenke seg å støtte et slikt tiltak, og samtidig være med på å legge føringer for bygget, og hvilke besparende effekter man bør søke å oppnå?»

BEGRUNNELSE:

Transport, mangel på varetekt- og soningsplasser samt kø i domstolene er et gjennomgående problem i Norge. I så måte er dette et mulig tiltak som kan bidra til å redusere noen av ulempene med dagens organisering. Jeg ser derfor frem til å få statsrådets svar.

Svar:

Jeg har fått opplyst at det i en tid, lokalt i Mosjøen, er diskutert muligheten for etablering av en felles bygning for politi, domstol og kriminalomsorg. Etter det jeg er gjort kjent med foreligger det foreløpig ingen analyser på effektene av en eventuell sammenlåing. Jeg vil avvente et eventuelt innspill basert på grundige analyser før Justis- og beredskapsdepartementet tar nærmere stilling til spørsmålet om felles justisbygg.

Jeg er for øvrig opptatt av at justissektoren må bli stadig mer effektiv. Av effektiviserende tiltak vil jeg nevne videokonferanser som nå kan brukes både i sivile saker og i straffesaker. Blant annet kan domstolene bruke videokonferanse i saker om fengslingsforlengelse, noe som medfører mindre transportutgifter.

SPØRSMÅL NR. 865**Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 28. februar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere at Tine SA sine planer for eksportvekst ikke medfører dyrere priser på melk og meieriprodukter for norske forbrukere?»

BEGRUNNELSE:

Artikkel i Finansavisen 20.februar 2013 under overskriften "Fikk tollvern, vil vokse ute".

Ifølge artikkelen har Tine SA planer om økt vekst i eksporten av meieriprodukter.

Tine SA skal ivareta to roller; for det første som markedsregulator, herunder spesielt mottakspunkt og forsyningsplikt innen melkesektoren. Det siste året har vi opplevd mangel på melk og lavt fettinnhold noe som har medført mangel på innenlands produsert smør.

For det andre er Tine SA en markedsaktør med en betydelig markedsandel innen meierivaremarkedet. Produksjons- og eksportøkningen som skisseres i artikkelen, faller inn under denne kategorien.

Eksporten av ost får støtte gjennom myndighetenes verktøy for meierieksport, prisutjevningsordningen, med omtrent 170 mill. kroner.

Det stilles også spørsmålsteget om disse ordningene er i strid med statsstøttereglene generelt, og spesielt om de er i strid med WTO med hensyn til eksportsubsidier, dvs. rød støtte.

Svar:

Representanten Nesvik viser til en artikkel i Finansavisen 20. februar 2013 hvor Tine har uttalt at de har som mål at en stadig større andel av Tines omsetning skal komme fra meierivirksomhet og salg av spesialoster utenfor Norge.

Tines konsernsjef er også sitert på at selskapets ambisjon ikke er å øke eksporten fra Norge. Dette skyldes på den ene siden norske WTO-forpliktelser for tillatt eksportstøtte, og på den andre siden at bl.a. USA har kvoter som legger begrensninger på mulig import av ost, her under fra Norge.

I følge Tines årsrapport for 2012 eksporterte selskapet 11 922 tonn ost fra Norge i 2012. Totalt solgte de 43 946 tonn ost i utlandet under merkevarer som Tine eier. Kun 27 % av osten de solgte utenlands var altså produsert i Norge.

Totale driftsinntekter for den internasjonale virksomheten utgjorde i 2012 ca. 10 % av konsernets omsetning og bidro med et positivt driftsresultat på 35 mill. kroner. Den internasjonale virksomheten er bl.a. basert på at Tine driver lisensproduksjon av Jarlsberg både i Irland og USA.

At Tine har konkurransedyktig virksomhet i andre land bør være positivt for deres eiere og jeg kan

vanskelig se at dette skulle gi grunn til bekymring på vegne av norske forbrukere.

Merkevareeksporten av norsk ost til USA, Canada, Australia og andre land, er for øvrig en stabil eksport av ost av høy kvalitet som oppnår høye priser i disse markedene. Norge følger internasjonale handelsavtaler og regelverket i WTO og kan eksportere 16 207,5 tonn ost til en maksimal subsidie på 245,8 mill. kroner.

Eksportstøtten til ost finansieres i dag gjennom prisutjevningsordningen for melk. Det bevilges ikke midler til prisutjevningsordningen over statsbudsjettet.

SPØRSMÅL NR. 866

Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 1. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre at Ofotbanen holder god nok standard for den ventede og ønskede trafikkveksten for Norge, Sverige og Finland, og vil hun vurdere offentlig-privat samarbeid eller muligheten til å la økt kjøreveisavgift og lån finansiere den nødvendige oppgraderingen?»

BEGRUNNELSE:

Narvik er i dag Nord-Norges ledende logistikk-knutepunkt. Godsmengdene og trafikkbevegelsene for bane, sjø og bil dokumenterer dette. Skal Narvik være i stand til å ivareta og utvikle denne posisjon må nødvendig infrastruktur på plass. Dette gjelder både jernbane og havnefasiliteter. Ofotbanen er en høykvalitets enkeltsporet bane og må videreutvikles til en dobbeltsporet bane for å ivareta de volumer som spesielt Sverige og Finland har meddelt oss vil komme.

Deretter må våre havnefasiliteter utvikles i samme takt som ovennevnte.

Jernbaneverket anslår en kostnad på vel 5 mrd. kroner for utbygging av dobbeltspor på Ofotbanen. Ulike instanser har beregnet at denne utbyggingen kan finansieres via kjøreveisavgift.

Øker en dagens kjøreveisavgift, 2,84 øre, til 5 øre vil dette sammen med de meldte volumøkninger bety årlige innbetalinger på 164,3 mill. kroner i 2020. I tillegg til dette kommer de meldte finske volumer, de har meldt opp mot 70 mill. tonn, hvorav hoveddelen

må skipes over Narvik. Etableres det f.eks. et nytt statlig selskap så kan dette generere store overskudd dersom ønskelig.

Drift og vedlikehold for Jernbaneverket i dag er ca. 120 mill. kroner årlig. Rett prising i forhold til økte volumer vil kunne gi betydelig betalingsoverskudd over flere år ved utvikling av Ofotbanen til en dobbeltsporet bane med tilnærmet ubegrenset kapasitet i kommende år. Dermed kan også Finland med sine store volumer også ønskes velkommen til bruk av en isfri og dyp havn i Norge. En havn som har gitt betydelige positive effekter for både utvikling av Nord-Sverige og kyst-Norge i tillegg til vår del av Nord-Norge.

Svar:

Trafikverket i Sverige og Jernbaneverket i Norge har innledet et samarbeid om kapasitetsbehov på Ofotbanen/Malmbanan. Det er bl.a. gjennomført en såkalt "Åtgjærdsanalys" i regi av Trafikverket og en dobbeltsporutredning i regi av Jernbaneverket er nå i slutfasen. Malmaktørene har planer om vesentlig økning av malmtransportene på Ofotbanen, både på kort og noe lengre sikt. Planene til LKAB om å kjøre flere 750 m lange tog tilsier at alle kryssingsspor mellom Kiruna og Narvik må forlenges innen 2015. Det pågår for tiden forhandlinger om forlenging av Bjørnfjell og Rombak kryssingsspor mellom staten v/Jernbaneverket og LKAB for å få til dette på norsk side.

Samferdselsdepartementet tok høsten 2012 initiativ til samarbeid med det svenske Näringsdepartementet til en felles prosess med hensyn til ytterligere kapasitetsutvikling på Ofofbanen/Malmbanan. I samarbeid med Trafikverket har Jernbaneverket fått i oppdrag å vurdere de framtidige kapasitetsutfordringene. Det åpnes bl.a. for å se på ulike finansieringsløsninger der kapasitetsøkende tiltak gjennomføres og finansieres etter en omforent plan og arbeidsde-

ling mellom Norge og Sverige. I denne forbindelse skal også prinsipper for kjørevegsavgifter og brukerbetaling gjennomgås. Videre er det aktuelt å ta opp problemstillinger knyttet til bedre samordning av drift, tekniske løsninger og regelverk på begge sider av grensen.

Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til denne saken i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 867

Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 28. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Er Helse Nord's anbudsprosess og manglende hensyntagen til den ideelle institusjonen Finnmarkskollektivet i tråd med samarbeidsavtalen mellom regjeringen og frivillighets-Norge, og de styringssignaler som statsråden har gitt helseforetakene om dialog, forutsigbarhet og langsiktige avtaler mellom staten og ideell sektor, og hvilke tiltak vil statsråden eventuelt iverksette for å sikre at Helse Nord ivaretar de ideelle rusinstitusjonene i tråd med regjeringens målsetting?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringa inngikk i oktober 2012 en avtale med de frivillige organisasjonene om forutsigbarhet og langsiktighet i samarbeid mellom staten og ideelle institusjoner. Avtalen anerkjenner ideell sektor som en viktig samarbeidspartner for offentlig sektor i produksjonen av helse- og sosialtjenester til befolkningen, og skal bidra til et bedre samarbeid mellom staten og ideell sektor. Langsiktighet og forutsigbarhet ble nedfelt som et viktig prinsipp i samarbeidsavtalen. I foretaksmøte 30. januar 2013 mellom Helseminister Jonas Gahr Støre og Helse Nord, er signalet fra regjeringa til helseforetaket angående ideell sektor tydelig. Foretaksmøtet ba de regionale helseforetakene tilstrebe mer langsiktighet i avtalene med ideell sektor om kjøp av helsetjenester.

I Stortingets spørretime i november 2012 svarte Helseminister Gahr Støre på spørsmål vedrørende anbudssystemet og ideelle institusjoner at:

”Vi har tatt fatt i hvordan man inngår avtaler med de ideelle og frivillige, for dette er en annen type avtalepartner enn et hvilket som helst annet anbud...”

I februar 2013, tildeler Helse Nord 42 av 66 plasser innen rusbehandling til en kommersiell aktør, Sigma Nord i Troms. De øvrige 24 plassene blir tildelt tre institusjoner på Østlandet. Finnmarkskollektivet, Nord-Norges eneste ideelle institusjon innen rusbehandling, fikk ikke fornyet sin årelange kontrakt med Helse Nord, og må legge ned etter 25 års drift. Landsdelen mister dermed sin eneste ideelle institusjon på rusområdet. Begrunnelsen fra Helse Nord var at klinikken ikke har hatt god nok kvalitet og sammenheng mellom bomiljø, helsefag og det sosialfaglige. Finnmarkskollektivet har ikke mottatt noen signaler på at Helse Nord ikke har vært fornøyd med tjenestene som leveres, og ved tildeling av anbud for 4 år siden, fikk Finnmarkskollektivet høyest poengsum på kvalitet. Helse Nord møtte heller ikke opp til siste evalueringsmøte før nytt anbud. Institusjonen oppfyller alle krav til kvalitet og kompetanse som er satt i siste anbudsrunde.

Helse Nord lyste anbudet ut som en åpen konkurranse i oktober 2012, uten å ta særlige hensyn til den ideelle institusjonen eller gå i direkte dialog. Fagrådet protesterte på dette med begrunnelse i at ideell sektor er en annen type avtalepartner enn kommersielle, uten å bli hørt.

Svar:

Regjeringen er opptatt av å sikre et godt samarbeid mellom det offentlige og ideelle organisasjoner. Dette har vi vært tydelig på både i vår styringsdialog med de regionale helseforetakene, og gjennom den særskilte samarbeidsavtalen som er inngått mellom Regjeringen og Hovedorganisasjonen Virke, Frivillighet Norge, Ideelt Nettverk og KS Bedrift.

Samarbeidsavtalen fastsetter prinsippene for et overordnet strategisk samarbeid mellom staten og ideell sektor knyttet til ideell sektors leveranser av tjenester på helse- og sosialområdet. Samarbeidsavtalen anerkjenner, styrker og synliggjør den viktige rollen som ideelle aktører spiller i den norske velferdsstaten, og slår fast at samarbeidet skal være basert på blant annet forutsigbare rammebetingelser og klare krav til kvalitet. Partenes overordnede målsetting med avtalen er å ivareta pasientenes og brukernes behov i helse- og sosialsektoren, og er derfor ingen garanti for at alle ideelle virksomheter verken skal få eller videreføre sine avtaler om tjenestekjøp med staten.

Statlige virksomheter som kjøper helse- og sosialtjenester skal gjennom sine anskaffelser sikre best mulig tjenester for brukere og pasienter innenfor sine budsjettammer. Dette fremgår av samarbeidsavtalens prinsipp om god bruk av offentlige midler.

Helse Nord RHF har i forbindelse med sin nylig gjennomførte anskaffelse på rusområdet tildelt nye avtaler om tjenestekjøp. De ideelle institusjonene Finnmarkskollektivet og Langørjan gård falt ut i konkurranse med de øvrige institusjonene, da de samlet sett ikke scoret like høyt på tildelingskriteriene. Ifølge Helse Nord RHF har disse to aktuelle institusjonene ikke like høy faglig standard som de institusjonene som er valgt. Helse Nord RHF mener at de med den tildelingen som nå er gjort vil ha et kvalitativt bedre tilbud til befolkningen i Nord-Norge. Regionen har også hatt en kapasitetsmessig økning siden forrige anskaffelse, gjennom en utvidelse av kapasiteten i egen virksomhet. Det er forøvrig grunn til å merke seg at en gjennom den foreliggende tildelingen har økt antall plasser fra 19 til 24 plasser hos ideelle institusjoner.

SPØRSMÅL NR. 868

Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 1. mars 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Vil statsråden stille krav om at Skrugard og Havis-utbyggingen i Barentshavet skal forsynes med kraft fra land, og hva vil i tilfelle statsråden foreta seg for å sikre at nødvendig infrastruktur kommer på plass innen oppstart i 2018?»

BEGRUNNELSE:

12. februar offentliggjorde Statoil og partnerne konseptvalg for utbygging av Skrugard-feltet i Barentshavet. Konseptet omfatter flytende produksjonshuset med rør til land og anlegg for mottak av olje fra Skrugard på Veidnes utenfor Honningsvåg i Finnmark. Feltet skal etter planen starte opp i 2018.

Ifølge Statoil planlegges Skrugard- og Havisfunnene bygget ut med en felles infrastruktur. Produksjon fra Skrugard og Havis skal knyttes opp mot en halvt nedsenkbar flytende installasjon via et undervannsproduksjonssystem lokalisert på et havdyp på cirka 380 meter. Daglig produksjon er estimert til nærmere 200.000 fat oljeekvivalenter.

Oljen føres deretter gjennom et om lag 280 kilometer langt rør fra Skrugard til Veidnes utenfor Honningsvåg. Der vil oljen bli ført i rør direkte inn til et

oljelager. Oljen blir lagret i to fjellkaverner og transportert videre i rør til kaien for transport. Det er foreløpig anslått at det vil kunne komme 50-100 råoljetankere per år til terminalen.

Avstanden til land for Skrugard og Havis er omtrent den samme som for feltene på Utsirahøgden, hvor det nå arbeides konkret med planer for elektrifisering med kraft fra land. Korteste avstand til land fra Skrugard er 200 km til Ingøya i Måsøy kommune i Finnmark, og 210 km fra Bjørnøya.

Statnett planlegger å bygge nye kraftlinjer til Finnmark. Goliat-utbyggingen ble godkjent under forutsetning at den blir fullt elektrifisert fra det tidspunktet nye kraftlinjer er på plass.

Snøhvit tog 2 skulle vært elektrifisert via de nye linjene, men er som kjent lagt på is.

Svar:

Regjeringen har som mål å øke bruken av kraft fra land. Det er en forutsetning at tilknytning av nytt forbruk ikke går på bekostning av forsyningssikkerheten i kraftsystemet regionalt eller nasjonalt. Kraft fra land vil i mange tilfeller utgjøre et betydelig forbruk og kan derfor kreve utbygging av kraftproduk-

sjon eller overføringsnett. Samtidig må naturmangfoldet og hensynet til tiltakskostnader ivaretas.

Departementet har ikke mottatt plan for utbygging og drift (PUD) for Skrugard/Havis. Denne plan legges innsendt fra rettighetshaverne i 2014. Spørsmålet om kraft fra land vil være omhandlet i utbyggingsplanen, i tråd med etablert praksis. Myndighetsbehandling vil baseres på den utbyggingsplan som blir levert inn.

Det er i dag begrenset overføringskapasitet i sentralnettet fra Ofoten og nordover til Troms og Finnmark. Statnett har fått konsesjon av NVE til å bygge en ny 420 kV strømlinje fra Ofoten til Balsfjord, og videre fra Balsfjord til Hammerfest. Begrunnelsen for konsesjonssøknaden er å bedre forsyningssikker-

heten i Nord-Norge, tilrettelegge for fornybar kraftproduksjon og gi mulighet for økt kraftforbruk fra blant annet petroleumssektoren. Konsesjonene er nå til klagebehandling hos Olje- og energidepartementet.

Framtidig kraftetterspørsel fra petroleumsvirksomhet i Barentshavet, vil ha betydning for hvilke nettinvesteringer som vil være nødvendige i regionen. Statnett og de regionale nettselskapene har plikt til å gjøre nødvendige tiltak i sine nett for å tilknytte nytt forbruk, og må ta hensyn til planlagte forbruksøkninger i den langsiktige nettplanleggingen og i vurderingen av hvilke ledninger som skal konsesjonssøkes.

SPØRSMÅL NR. 869

Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 4. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Ingen av politidistriktene i Nord-Norge er i nærheten av å overholde fristene for avhør av overgrepssatte barn. Nå slår både førstestatsadvokat Lars Fause og Barneombud Anne Lindboe alarm om situasjonen, og det er i strid med loven når overgrepssatte barn må vente opptil tre måneder på å bli avhørt.

Hvilke konkrete tiltak vil statsråden iverksette for at politiet skal overholde tidsfristen for avhør av overgrepssatte barn, og for å unngå at disse barna utsettes for nye overgrep mens de venter på å bli avhørt?»

Svar:

Saker om overgrep mot barn er krevende å etterforske og påtaleavgjøre, og må behandles effektivt og med særlig grundighet. Det er viktig at dommeravhør gjennomføres raskt, både ut fra hensynet til barna og deres pårørende og av hensyn til etterforskningen av straffesaken. Dommeravhør er en priori-

tert oppgave. Når ikke fristene for gjennomføring av avhør overholdes, er dette en alvorlig situasjon.

Det er den enkelte politimesters ansvar å sørge for nødvendige ressurser til prioriterte oppgaver. Eksempelvis iverksatte politimesteren i Oslo høsten 2012 strakstiltak for å få ned politiets tidsbruk i disse sakene.

Fristbruddet skyldes ofte mangel på erfarne avhørere. For å avhjelpe denne situasjonen har Politihøgskolen økt sin utdanning av dommeravhørere fra 15 i 2010 til 48 i 2012. Videre vil Politidirektoratet tilrettelegge for et årlig fagseminar for dommeravhørere og vurderer virke-midler for å rekruttere, kvalifisere og beholde avhørere.

Jeg er som justis- og beredskapsminister særlig opptatt av å ivareta barns rettssikkerhet, og vil i min etatstyring av politiet påse at målet om rask framdrift og kvalitet i etterforskningen av saker vedrørende overgrep mot barn nås.

SPØRSMÅL NR. 870**Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 27. februar 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden det skal være opp til den enkelte kommune å sikre barn utsatt for, og kontrollert av, internasjonal kriminalitet å inngå bilaterale avtaler som ivaretar barna?»

BEGRUNNELSE:

Byrådet i Oslo har jobbet mye de siste årene med mindreårige som man mistenker å være utsatt for menneskehandel. Dette er svært krevende saker, både å oppdage, men også bevise. Enkelte barn eksponeres i bymiljøet i rus- og prostitusjonsmiljøet, mens andre holdes på slavekontrakter i private hjem, restaurantbransjen og annet.

Når det avdekkes, er det viktig at barna ivaretas på en god måte og at deres rettsikkerhet ivaretas. Mange av barna skal og bør reise hjem til sine hjemland, til sine familier og nettverk. I dag foreligger det ingen bilaterale avtaler mellom Norge og andre land som sikrer barna en trygg repatriering (tilbakeføring). Det betyr at det i praksis er opp til den enkelte norske kommune å inngå egen avtaler med de respektive land.

Svar:

Det er verken ønskelig, rimelig eller hensiktsmessig at de enkelte kommuner inngår overordnede bilaterale avtaler med andre land. Det er Justis- og beredskapsdepartementet som har hovedansvaret for å inngå returavtaler med ulike land der siktemålet er å returnere migranter til deres hjemland. Det foreligger per i dag returavtaler med 29 land.

Utnyttelse av barn til menneskehandel krenker menneskerettighetene på det groveste, og er en alvorlig form for internasjonal kriminalitet. For regjeringen er bekjempelse av menneskehandel et prioritert område. I desember 2010 la regjeringen frem handlingsplanen Sammen mot menneskehandel (2011-2014). Handlingsplanen har et tydelig barneperspektiv. Barn er særlig sårbare, og har et spesielt behov for beskyttelse, bistand og tilrettelagt oppfølging. Derfor omtales barn i et eget kapittel i handlingsplanen.

Både politiet, barnevernet og utlendingsmyndighetene har et ansvar for å sikre mulige mindreårige ofre tilrettelagt oppfølging. Barnevernets hovedoppgave er å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. Barnevernet skal

videre bidra til at barn og unge får trygge oppvekstvilkår. Barnevernet har derfor et helt sentralt ansvar for å beskytte barn mot menneskehandel og andre former for alvorlige overgrep.

Stortinget har nylig vedtatt nye bestemmelser i barnevernloven §§ 4-29 og 4-30 om beskyttelse av barn utsatt for menneskehandel. De nye bestemmelsene åpner for plassering i institusjon uten barnas samtykke i inntil seks måneder. For å ivareta barnas rettssikkerhet settes det samtidig klare og strenge vilkår for tiltakene. Det ble i statsbudsjettet for 2012 bevilget 17 mill. kroner til Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) og Oslo kommune for å bygge opp et særskilte og tilrettelagte tilbud til denne gruppen utsatte barn. Disse midlene har konkret gått til økte personalressurser, kompetansebygging og utvikling av sikkerhetssystemer knyttet til de tilrettelagte tilbudene.

Formålet med de nye lovhjemlene er å beskytte barnet mot menneskehandel ved å sørge for at barnet tas ut av en eventuell menneskehandelssituasjon. Barnet skal få god og forsvarlig omsorg tilpasset sitt særlige behov. Et viktig mål er at barnet i perioden det er under barnevernets omsorg skal opparbeide tilfitt til hjelpeapparatet, og motiveres til selv å bidra til å komme seg ut av menneskehandelssituasjonen.

Det er utarbeidet et eget rundskriv om beskyttelse av barn utsatt for menneskehandel. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet arbeider nå med å revidere og oppdatere dette rundskrivet på bakgrunn av de nye bestemmelsene i barnevernloven. Kommunikasjon og samarbeid mellom berørte myndigheter er en sentral del av dette arbeidet.

Det forutsettes at alle berørte myndigheter arbeider aktivt under hele plasseringsperioden for å avklare barnets situasjon og for å finne frem til en løsning for videre ivaretagelse av barnet. Dette innebærer blant annet at barneverntjenesten må kontakte Utlendingsdirektoratet (UDI) og få klarlagt barnets utlendingsrettslige stilling.

Hvorvidt barn utsatt for menneskehandel får bli i Norge eller skal returnere til sitt opprinnelige hjemland, avhenger av om barnet får oppholdstillatelse i Norge. Det er utlendingsmyndighetene som avgjør spørsmålet om oppholdstillatelse. UDI vil kunne vurdere spørsmålet om å gi oppholdstillatelse på grunnlag av behov for beskyttelse (asyl) eller opphold på humanitært grunnlag.

I vurderingen av om det skal gis opphold på humanitært grunnlag kan det blant annet legges vekt på

om barnet har vært offer for menneskehandel og om barnet er enslig mindreårig uten forsvarlig omsorg ved retur.

Barn kan ikke returneres dersom ikke foreldre eller andre omsorgspersoner tar i mot barnet i hjemlandet eller et tredje land og er i stand til å gi barnet forsvarlig omsorg.

Frivillig retur av mindreårige kan skje gjennom International Organization for Migration (IOM) sitt program for sårbare grupper. Ofre for menneskehandel omfattes av dette programmet.

Avslutningsvis vil jeg nevne at Norge arbeider med å ratifisere Haagkonvensjonen av 19. oktober 1996 om jurisdiksjon, lovvalg, anerkjennelse, fullbyrding og samarbeid når det gjelder foreldreansvar og tiltak for beskyttelse av barn. Denne konvensjonen regulerer blant annet samarbeid mellom stater i saker som gjelder beskyttelse av barn med tilknytning til flere land. Konvensjonen vil kunne få anvendelse for barn utsatt for menneskehandel og tilrettelegge for bedre samarbeid mellom relevante myndigheter i ulike land i barnevernssaker.

SPØRSMÅL NR. 871

Innlevert 20. februar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 1. mars 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å få opphevet forbudet mot blyhagl?»

BEGRUNNELSE:

I flere år har det vært forbud mot bruk av blyhagl. I ettertid ser man at det generelle totalforbud mot bruk av blyhagl manglet en faglig forankret begrunnelse. Det er derfor gledelig at stadig flere partier og organisasjoner nå tar til ordet å oppheve forbudet. Bl.a. har Norges Jeger og fiskerforbund lagt frem mye faglig argumentasjon for at forbudet kan oppheves.

Blyforbudet framgår av Forskrift om begrensning i bruk av helse- og miljøfarlige kjemikalier og andre produkter (produktforskriften).

I forskriftens § 2 – 5 Bly- og blyforbindelser heter det:

”Det er forbudt å bruke blyhagl på skytebaner. Fra 1. januar 2005 er det forbudt å produsere, importere, eksportere, omsette og bruke blyhagl.”

Siden dette forbudet er nedfelt i forskrift er dette noe regjeringen har myndighet til å oppheve.

Svar:

Jeg viser i denne sammenhengen til at bly er et giftig tungmetall som har akutte og kroniske helse- og miljøeffekter. Bly virker giftig for planter og dyr allerede i små konsentrasjoner og kan gi kroniske giftvirkninger i mange organismer. Stoffet brytes ikke ned i naturen og hopper seg opp i næringskjeden.

På grunn av disse egenskapene er bly blant myndighetenes prioriterte miljøgifter og omfattet av det nasjonale målet om at utslipp skal stanses innen 2020.

I Norge har vi hatt totalforbud mot blyhagl siden 2005. Forbudet mot blyhagl er en viktig del av det nasjonale arbeidet mot spredningen av bly. Før forbudet trådte i kraft, utgjorde bly fra blyhagl 72 prosent av det samlede utslippet av bly fra kjente kilder på land i Norge. Etter at blyhagl ble ulovlig er utslippene fra slik ammunisjon nærmest borte.

På grunn av de sterkt toksiske effektene til bly, utgjør blyhagl en betydelig fare for dyr og fugler som får det i seg. Fugler kan få i seg blyhagl ved at de inntar blyhagl istedenfor småstein til kråsen, der de blir liggende og forgifte fuglen.

Flere studier viser sammenhengen mellom blyhagl og blyforgiftning av ender og gjess i gruntvannsområder. I Norge ble det i 1991 innført et forbud mot blyhagl til jakt på ender, gjess og vadere unntatt rugde. I konsekvensutredningen i forbindelse med totalforbudet mot blyhagl i Norge, ble det imidlertid påpekt at blyhagl til jakt fremdeles utgjorde et problem for bevaring av fredede ender og svaner, ti år etter innføringen av det begrensede blyhaglforbudet.

Til grunn for forbudet mot blyhagl ligger også en vurdering av at bruk av blyhagl utgjør et miljøproblem også utenfor våtmarksområder. Det er for eksempel påvist blyhagl i gulpeboller til norske rovfugler, og at blyhagl kan utgjøre et problem for bevaring av truede norske rovfugler slik som kongeørn. I utlandet er det dokumentert tilfeller av blyforgiftning i hornugler og ørner, og dette antas å skyldes at disse

er toppredatorer i sine områder, der mindre byttedyr har akkumulert bly som flyttes oppover i næringskjeden. Internasjonale studier viser også at landlevende fugler på samme måte som våtmarksfugler, spiser blyhagl istedenfor småstein til kråsen.

Det finnes i dag flere alternative haglematerialer til bly som har like høy drepeevne, og som ikke er giftige.

Jeg mener det er gode og veldokumenterte argumenter for et totalforbud mot blyhagl slik det er i dag.

SPØRSMÅL NR. 872

Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 4. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvilke tiltak er iverksatt for å bedre informasjonssikkerheten i politi- og lensmannsetaten i påvente av ny ikt-infrastruktur og nye staffesakssystemer?»

BEGRUNNELSE:

Riksrevisjonen er i Dokument 1 (2012-2013) kritisk til at det fortsatt er store svakheter ved informasjonssikkerheten i politiet og straffesakskjeden. Ofte hører vi om lekkasjer og påstander om lekkasjer i politiet. Det er kjent at dagens utdaterte ikt-systemer setter begrensninger for informasjonssikkerheten. Selv om det er viktig å prioritere ny infrastruktur og nye straffesakssystemer har også de som i dag blir re-

gistrert i de nåværende systemene krav på at informasjonen lagres og behandles på en betryggende måte.

Svar:

Politidirektoratet har en rekke tiltak og aktiviteter for å styrke informasjonssikkerheten i politiet, ut over å etablere ny IKT-infrastruktur og nye straffesakssystemer. En av hovedaktivitetene er å utvikle en styringsmodell for informasjonssikkerhet i etaten, basert på ISO-standard. Styringsmodellen skal tilrettelegge for at all behandling av informasjon i etaten er organisert på en hensiktsmessig måte, at det dekker både behov for skjerming, ivaretagelse av integritet og tilgjengelighet. Styringsmodellen skal også sikre kontinuerlige evalueringer og forbedringer av arbeids-, utviklings- og forvaltningsprosesser og –verktøy.

SPØRSMÅL NR. 873

Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 28. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvordan vil Kunnskapsdepartementet sikre at SAK-midlene blir brukt som forutsatt?»

BEGRUNNELSE:

Kunnskapsdepartementet har for 2013 satt av 50 millioner kroner til SAK-midler som skal knytte høy-

skolene tettere sammen gjennom administrativt samarbeid, arbeidsdeling og faglig konsentrasjon. Riksrevisjonen har tidligere vært kritisk til bruken av midlene fordi midlene i stor grad har blitt brukt til å opprette nye studier i stedet for å knytte høyskolene tettere sammen slik som forutsatt.

Svar:

SAK-strategien omfatter tiltak og prosesser med flere ulike elementer som skal gi høyere kvalitet i utdanning og forskning gjennom mer profilerte institusjoner og mer robuste fagmiljø, men med utgangspunkt i frivillige prosesser.

Departementet vil peke på at universitetene og høyskolene gjennom lovverket er gitt stor grad av faglig selvstendighet. Det er et siktemål for departementet at institusjonene har robuste og sterke fagmiljø, og at studentgruppene er så store at de gir grunnlag for et godt læringsmiljø. Dette er utgangspunktet når departementet finner det riktig å støtte SAK-prosessene særskilt. Under disse forutsetningene blir departementets rolle ”å legge til rette for, stimulere og bidra til” utvikling og kvalitetshevning i sektoren. Dette har departementet gjort på en rekke forskjellige måter, men felles for tiltakene er at det legges vekt på frivillighet og lokalt eierskap til prosessene, slik at departementet i denne sammenheng følgelig ser seg i en pådriverrolle og ikke i en ren styringsrolle. Jeg vil understreke at det er styrets ansvar som det øverste styringsorgan ved den enkelte institusjon, å fastsette bruken og oppfølgingen av SAK-bevilgningene ved institusjonen. Når det er sagt, vil jeg understreke at mål- og resultatstyring danner grunnlaget for departementets oppfølging og gjennomføring av SAK-strategien i universitets- og høyskolesektoren. For den enkelte samarbeidskonstellasjon blir målet derfor å gjennomføre prosesser som fører frem til høyere kvalitet i utdanning og forskning og til mer profilerte institusjoner og fagmiljø.

Tildelingsbrevet er Kunnskapsdepartementets årlige styringsdokument til de statlige universitetene og høyskolene, og er hovedkanalen for formidling av forventninger for budsjettåret. I tildelingsbrevet følger derfor departementet opp Stortingets budsjettvedtak og forutsetninger, samt de forutsetninger og krav som departementet utleder av dette. Likeledes danner dokumentet Rapport og planer fra den enkelte institusjon sammen med tilstandsrapporten for sektoren et viktig grunnlag for departementets arbeid overfor sektoren som helhet og for styringsdialogen med den enkelte institusjon. I tildelingsbrevet for 2013 har departementet bedt om at styret i Rapport og planer (2012-2013) gir en helhetlig vurdering av SAK-arbeidet ved institusjonen, hvor det skal gjøres rede for de resultater institusjonen har oppnådd når det gjelder formålet om tydeligere samarbeid og arbeidsdeling og økt konsentrasjon. Vi har også bedt om at styret gjør rede for de utfordringer den enkelte institusjon har møtt i arbeidet for å oppnå målene med SAK-arbeidet.

Departementet har for 2013 fastsatt fem sektormål og nasjonale styringsparametre under hvert sektormål. I tillegg til rapportering om mål, resultater og måloppnåelse har departementet lagt opp til en særskilt rapportering om SAK i ingeniørutdanningen.

Under sektormål 4 som fastsetter at universitetene og høyskolene skal ha en effektiv forvaltning av virksomheten, kompetansen og ressursene i samsvar med sin samfunnsrolle, har departementet fastsatt en nasjonal styringsparameter ”Robuste fagmiljøer” som blant annet skal indikere resultatene av SAK-arbeidet ved institusjonen. Departementet ønsker at institusjonene skal rapportere om ambisjonsnivået for den enkelte styringsparameter for det året planen gjelder for og mer langsiktig knyttet til institusjonsspesifikke strategiplaner og handlingsplaner. Når det konkret gjelder SAK-området, har departementet bedt institusjonene rapportere hvordan de vurderer fagmiljøenes robusthet og hvilke SAK-tiltak eller initiativ institusjonen har satt i verk.

Som følge av NOKUTs evaluering som viser at det er mange små og sårbare fagmiljø i ingeniørutdanningen, har departementet allerede i 2011 bedt Nasjonalt råd for teknologisk utdanning under Universitets- og høgskolerådet om å koordinere nasjonale og regionale prosesser for å bidra til samarbeid, arbeidsdeling og konsentrasjon i ingeniørutdanningen. I denne forbindelse har departementet bedt den enkelte institusjon gjøre grundige strategiske vurderinger og gjennomgå studieportefølje og profilering av sin ingeniørutdanning ut fra fremtidige regionale og nasjonale behov i lys av samarbeid med andre institusjoner for å oppnå en god samlet ressursutnyttelse.

Rapportene fra den enkelte institusjon danner sammen med sektoranalysen som departementet utarbeider hver vår, utgangspunktet for styringsdialogen med institusjonene i universitets- og høyskolesektoren. Når jeg sammenholder føringene departementet har tatt inn i tildelingsbrevet for 2013, den nasjonale styringsparameteren under sektormål 4 og kravene til rapportering i dokumentet Rapport og planer 2012-2013, mener jeg at det er resultatene i sektoren som helhet som må ligge til grunn når SAK skal vurderes. De forsterkede rapporteringskravene som er lagt til grunn i tildelingene i 2013 vil bidra til en bedre dokumentasjon av resultatskapingen, men de målinger vi allerede har gjort i dokumentet Tilstandsrapport for høyere utdanningsinstitusjoner 2011 og det som har fremkommet i styringsdialogen med den enkelte institusjon dokumenterer at SAK er et egnet og virkningsfullt tiltak for kvalitetshevning som har gitt gode resultater. Jeg viser også til den redegjørelse vi har gitt i budsjettproposisjonen for 2013 og mener at de resultatene vi har oppnådd så langt både organisatorisk og ikke minst på det faglige plan, viser at institusjonene i sektoren arbeider samvittighetsfullt med å gjennomføre SAK-strategien i tråd med intensjonene. Jeg viser i denne forbindelse likeledes til at initiativet om en fusjon mellom Universitetet i Tromsø og Høgskolen i Finnmark har ført til at de to insti-

tusjonene går sammen i Universitetet i Tromsø – Norges arktiske universitet fra 1. august 2013.

Etter min mening har SAK-initiativet og støtten samlet sett bidratt til en betydelig aktivitet som har ført til en sektor som på en helt annen måte enn tidligere preges av nytenkning og vilje til omstilling. De-

partementet vil med de tiltakene som er nevnt ovenfor, etter min mening sikre at tildelingen av SAK-midler prioriterer de større organisatoriske og faglige prosessene og at oppfølgingen av om midlene anvendes i henhold til formålet styrkes gjennom et forsterket rapporteringsregime.

SPØRSMÅL NR. 874

Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 27. februar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Det vises til Telemark Avis den 20.02.2013, hvor det fremkommer at Nav Skien avsto søknad til livsopphold for en person som er utvist fra Schengenområdet og oppholder seg ulovlig i Norge. Fylkesmannen i Telemark har nå opphevet vedtaket, og mener personen har rett til stønad og bolig.

Vil statsråden endre dagens forskrift slik at personer som oppholder seg ulovlig i Norge ikke gis rett til sosialhjelp, og bolig?»

BEGRUNNELSE:

1. januar 2012 trådte en forskrift som gir personer uten bopel i Norge, både personer med og uten lovlig opphold, rett til økonomisk stønad hvis de ikke kan sørge for sitt livsopphold selv. Dette gir dem rettigheter etter Lov om sosiale tjenester i Nav, f.eks. kan de søke om hjelp til dekning av utgifter til tannlege og bolig. Vi vet at det finnes norske borgere som ikke har råd til tannlegehjelp.

Jeg vil anta at statsråden ikke kan forsvare at kriminelle utledninger, som ikke har lovlig opphold i Norge, skal ha rett til sosialhjelp, bolig og tannbehandling i Norge.

Svar:

Hovedregelen etter forskrift om sosiale tjenester for personer uten fast bopel i Norge er klar: for å ha rett til andre sosiale tjenester enn opplysning, råd og veiledning må man både ha lovlig opphold og bopel i Norge.

Det er så en særskilt bestemmelse i § 4, som gjør unntak fra dette i noen særlige tilfeller. Dersom en person som oppholder seg ulovlig i Norge ikke kan sørge for sitt livsopphold og heller ikke kan få statlig innkvartering, kan vedkommende være i en nødssituasjon, og ha rett til økonomisk stønad og hjelp til å

finne et midlertidig botilbud. Slik hjelp gis inntil vedkommende i praksis kunne forlatt landet.

Det dreier i disse tilfellene om stønad til mat og tak over hodet i en vanligvis kort periode. I begrunnelsen for spørsmålet skriver stortingsrepresentant Eriksson at det kan søkes om stønad til for eksempel tannlege og bolig. Personer i denne gruppen vil ikke få dekket utgifter til for eksempel tannbehandling. Botilbudet det gis stønad til vil vanligvis være av enkel standard, tilpasset den korte tiden det dreier seg om. Etter at det må kunne forventes at personen har forlatt landet, altså når vedkommende har hatt mulighet til å reise, kan NAV-kontoret avslå søknader om økonomisk stønad og midlertidig botilbud.

Bestemmelsen forskriftsfester det man tidligere kalte "ulovfestet nødrett", og var således en videreføring av gjeldende praksis da den ble fastsatt. Formålet med forskriften er å balansere hensynet til at det offentlige ikke skal finansiere ulovlige opphold i Norge med den plikten vi har til å hindre at personer som faktisk oppholder seg her, fryser eller sulter i hjel mens de venter på første mulighet til transport til hjemlandet.

I normalt tilfellene varer ikke dette hjelpebehovet i mer enn et par dager, men i enkelte tilfeller kan det ta noe mer tid å ordne nødvendige reisedokumenter. Det kan kreves at vedkommende selv bidrar til å fremskaffe slike dokumenter, for eksempel gjennom samarbeid med hjemlandets ambassade.

På bakgrunn av det som er kommet frem i enkelt-saken som er bakgrunnen for spørsmålet, har jeg bedt om en gjennomgang av de deler av saken som ikke er taushetsbelagt fra fylkesmannen i Telemark.

Jeg har bedt om å få flere fakta på bordet om denne unntaksbestemmelsen som her er benyttet. Dersom dagens nødhjelpsbestemmelse har urimelige utslag, vil jeg vurdere å endre den. Jeg vil være sikker på at den ikke blir misbrukt av personer som er utvist fra landet.

SPØRSMÅL NR. 875

Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg
Besvart 1. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva vil statsråden foreta seg for at viktige tilbud ved Skjervøy sykestue opprettholdes i tråd med intensjonene i samhandlingsreformen med behandling på beste mulige omsorgsnivå?»

BEGRUNNELSE:

Skjervøy sykestue har hatt avtale med Universitetssykehuset i Nord Norge som har delfinansiert 3 sengeplasser ved sykestuen fordi disse plassene har bidratt til å gi et tilbud som gjør at pasientene må fraktes over større avstander for å få behandling ved sykehus. Dette har naturlig nok også avlastet kapasiteten ved sykehusene. Nå har UNN valgt å trekke tilbake sin del av finansieringen fordi det er kommunenes oppgave å ivareta disse pasientene. Overføringen som kommunen får til å dekke slike kostnader er naturligvis betydelig mindre enn UNN sitt bidrag har vært frem til i dag.

Konsekvensen av dette kan være at tilbudet ved Skjervøy sykestue må bygges ned, med alle kostnader det har. Pasientene må reise lenger, presset på sykehusene i regionen øker og kostnaden for helseforetaket og kommunen vil samlet bli større. Alle disse faktorene er etter min oppfatning i strid med selve intensjonen i samhandlingsreformen.

Svar:

Sykestuene er gode eksempler på tilbud denne regjeringen ser som en naturlig del av samhandlingsreformen. Å legge til rette for helsetjenester utenfor sykehus der den enkelte bor, er bra både for den enkelte og for samfunnet. Det er dette samhandlingsreformen handler om.

Sykestuene har en sentral plass i det samlede tjenestetilbudet, og jeg har forståelse for kommunenes ønske om en finansieringsløsning som muliggjør videreføring av tilbudet.

Jeg har fått opplyst fra Helse Nord at Skjervøy kommune får vel 1,3 mill. kroner årlig fra Helse Nord til sykestuedriften. Denne avtalen er sagt opp fra 1. mars 2013. Helse Nord arbeider med en ny varig finansieringsordning for sykestuene i Nord-Troms.

Jeg mener at vi i et langstrakt land som Norge er best tjent med at beslutninger om lokale tilbud tas nærmest mulig de det gjelder. Helse Nord og Skjervøy kommune er i dette tilfelle bedre skikket enn departementet lokalisert i hovedstaden til å avgjøre hvordan helsetjenestene i dette området skal utvikles videre. Kostnadsdelingen mellom kommunen og Helse Nord for å ivareta sykestuedriften må ses i sammenheng med midler som tilføres Skjervøy kommune fra Helse Nord i samhandlingsreformen. Skjervøy kommune vil få tilført om lag 0,7 mill. kroner til etablering og drift av døgnopphold for øyeblikkelig hjelp som kommunene kan tilby fra 2012, og som blir lovpålagt fra 2016.

SPØRSMÅL NR. 876**Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 1. mars 2013 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I et oppslag i Bergens Tidende 20. februar 2013 fremkommer det at regjeringen i forbindelse med sin lenge bebudede boligmelding kommer til å åpne for at kommunene skal få råderett over tomter der det ikke bygges ut boliger.

Hvordan mener statsråden dette harmonerer med Senterpartiets syn på å sikre eiendomsretten og medfører dette at statsråden har abdisert dette prinsippet?»

BEGRUNNELSE:

Spørderen viser til nyhetsoppslag i Bergens Tidende 20. februar 2013 der det fremkommer at regjeringen i sin lenge bebudede boligmelding, vil gi kommunene råderett over tomter som ikke blir bygd ut til boligformål. I oppslaget forteller statsråd Liv Signe Navarsete (Sp) at man i regjeringen i sin melding, vil overføre privat eiendom til det offentlige, eller ekspropriere tomter til kommunen, om ikke tomtene bygges ut i henhold til vedtatte reguleringsplaner.

Statsråden uttaler at: - Vi i Senterpartiet liker ikke ordet ekspropriasjon, men vi er nøydde til å sjå korleis vi kan få fart i budstadbygginga. Då kan dette vere eitt tiltak.

Også spørderen er bekymret over at det ikke bygges tilstrekkelig antall boliger i Norge, og at boligprisene har økt langt mer enn andre priser. Jeg regner med at statsråden vil være enig i at det er mange årsaker til at boligproduksjonen ikke er god nok, herunder et rigid og komplisert lovverk, lang saksbehandling i saker, stadig strengere byggekrav, båndlegging av areal mv.

Spørderen undrer seg over om statsråden mener at målet helliger middelet, og finner det derfor svært umusikalsk, med tanke på at statsrådets eget parti skriver dette om eiendomsretten i sitt stortingsvalgsprogram:

"Senterpartiet ser den private eiendomsretten som grunnleggende for en fornuftig ressursforvaltning og en sunn samfunnsutvikling. Eiendomsretten skal være et gode for de mange og ikke en eksklusiv rett for de få. Eiendomsretten øker enkeltmenneskets frihet og ansvarsfølelse"

"Grunneiers eiendomsrett og forvalteransvar skal ligge fast."

"Den offentlige forvaltningen skal være så åpen som mulig og innsyn skal være hovedregelen. Dette gjelder ikke minst i vernet av personlig frihet og privat eiendomsrett, særlig når disse rettighetene blir utfordret av storsamfunnets behov og ekspansjon".

Spørderen undrer på om Senterpartiet i regjering har gått mot disse prinsippene, og imøteser derfor en avklaring fra statsråden om hun har abdisert i forhold til sitt eget partis prinsipper.

Svar:

Jeg kan berolige spørsmålsstilleren med at Senterpartiets forhold til privat eiendomsrett er og blir både prinsipielt og lidenskapelig. Eiendomsretten er grunnleggende for individ og samfunn. Inngrep i eiendomsretten må avgrenses i størst mulig grad, og ekspropriasjon kan bare benyttes ved særlig tunge samfunnsmessige hensyn. Det ligger til grunn for ekspropriasjonsreglene i plan- og bygningsloven at grunneier selv skal ha mulighet til å bygge ut i tråd med reguleringsplanen innenfor en frist. Hvis hun eller han ikke gjør det kan kommunene ekspropriere, mot full erstatning.

Ekspropriasjon bør ikke benyttes i stort omfang, men bruken av dette potensielle virkemidlet bør tilpasses de sentrale utfordringene samfunnet til enhver tid står overfor. Ekspropriasjon benyttes i dag svært lite til boligformål, mens det tidligere ble brukt i større omfang for å sikre areal til dette formålet. Der det vurderes aktuelt vil det for alle parter være gunstig at reglene er enklere enn de er i dag.

Det er behov for økt boligbygging i pressområdene. Det kan være mange ulike grunner til at boligbyggingen ikke er så høy som ønsket, og regjeringen ser på en rekke virkemidler for å legge til rette for boligbygging. En årsak til manglende boligbygging kan være at grunneiere vil vente med å bygge på tomtene sine, på grunn av forventet prisstigning. En annen grunn kan være at bygging i tettbygde områder involverer mange grunneiere, naboer med mer, og at de har ulike ønsker og behov. Det kan gjøre at store byggeprosjekter sentralt i byene ikke blir gjennomført.

Kommunene trenger virkemidler for å kunne stimulere til at viktige boligprosjekter blir gjennomført. Jeg mener at avgrenset bruk av ekspropriasjon i enkelte tilfeller kan være et virkemiddel kommunene kan vurdere. Da må det være et godt og enkelt virkemiddel i de sakene det er aktuelt.

SPØRSMÅL NR. 877**Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 4. mars 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«I et oppslag i Telemarksavisen 19.februar 2013, fremkommer det at et negativt vedtak om søknad om stønad for livsopphold for en person som er utvist fra Schengen-området og oppholder seg ulovlig i Norge, er blitt omgjort av Fylkesmannen i Telemark. Fylkesmannen hevder at NAV Skien ikke har hjemmel til å gi politiet opplysninger om personer som oppholder seg ulovlig i Norge, til tross for at Stortinget i 2012 ga, blant annet NAV, unntak fra taushetsplikt.

Anser statsråden at Fylkesmannen tolker denne saken riktig?»

BEGRUNNELSE:

Spørderen viser til et nyhetsoppslag i Telemarksavisen 19.februar 2013 om en person som er blitt utvist fra Norge og Schengen-området og oppholder seg ulovlig i Norge. Til tross for at han har plikt til å forlate landet, velger han fortsatt å oppholde seg her, og har søkt til NAV Skien om stønad for livsopphold, en søknad vedkommende instans avslo.

Nå viser det seg at Fylkesmannen i Telemark har opphevet vedtaket, og mener personen har rett til stønad og bolig. Fylkesmannen begrunner i sitt vedtak om å oppheve vedtaket til NAV Skien at personen befant seg i en nødssituasjon da han oppsøkte NAV, da han angivelig ikke skal ha hatt andre muligheter for å sørge for eget livsopphold og ikke har rett til å bo på asylmottak. På denne bakgrunn anfører Fylkesmannen at han har rett til økonomisk stønad og midlertidig botilbud inntil han i praksis kunne forlatt landet.

Fylkesmannen anfører videre at man begrunner opphevelsen av NAV Skiens vedtak med at på grunn av 3-4 måneders saksbehandlingstid hos IOM ikke ville kunne returnere til hjemlandet. Fylkesmannen anfører videre at NAV ikke har hjemmel til å gi politiet opplysninger om personer som oppholder seg i Norge uten oppholdstillatelse.

Spørderen viser til at Stortinget i 2012 behandlet og vedtok lovendringer i utlendingsloven, ref. Prop. 95 L (2011-2012), jf. Innst. 359 L (2011-2012). I henhold til de lovendringene som ble vedtatt, jf. § 84 Opplysningsplikt og unntak for taushetsplikt for offentlige organer, fremkommer det at et organ som behandler en sak etter loven, uten hinder av taushetsplikt, pålegge organer (som er nevnt i lovteksten) å utlevere opplysninger om utlendinger eller andre loven gjelder for.

Spørderen vil derfor bringe klarhet i om Fylkesmannen i Telemark her tolker loven riktig, og at personer som oppholder seg ulovlig i Norge har rett til offentlige ytelser, samtidig som de vegrer å forlate landet, i henhold til vedtak i utlendingsforvaltningen.

Svar:

Slik jeg leser stortingsrepresentant Johansens spørsmål og begrunnelse, ønskes primært svar på om Fylkesmannens tolkning av taushetsplikten er riktig, ikke Fylkesmannens tolkning og vurdering av om søker har rett til sosiale tjenester.

I utgangspunktet har personer som utfører tjeneste eller arbeid for kommunen etter lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen taushetsplikt etter forvaltningsloven §§ 13 til 13 e. Det er presisert i loven at taushetsplikten også gjelder opplysninger om fødested, fødselsdato, personnummer, statsborgerforhold, sivilstand, yrke, bopel og arbeidssted.

Bakgrunnen for sosialtjenestens strenge taushetsplikt er at personer som er i en vanskelig situasjon ikke skal la være å oppsøke sosialtjenesten av frykt for at klientforholdet eller enkeltopplysninger skal viderefremmes til andre. Det er likevel gjort unntak fra taushetsplikten, for tilfeller der andre hensyn er funnet mer tungtveiende.

Et slikt unntak finnes i utlendingsloven § 84. Av denne fremgår at dersom et organ som behandler en sak etter utlendingsloven anser det som nødvendig for opplysning av saken, kan dette organet uten hinder av taushetsplikt, pålegge bl.a. arbeids- og velferdsforvaltningen å utlevere opplysninger om utlendinger eller andre som loven gjelder for.

Det er gitt forskrifter som presiserer § 84. Av utlendingsforskriften § 17-7d fremgår at arbeids- og velferdsforvaltningen etter anmodning skal gi opplysninger til politiet om utlendingens identitet og kontaktinformasjon i forbindelse med iverksetting av vedtak etter utlendingslovens § 90, uten hinder av taushetsplikten etter lov om arbeids- og velferdsforvaltningen § 7 og lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen § 44.

Utlendingsloven § 90 gjelder bl.a. iverksetting av vedtak om utvisning. Bestemmelsen innebærer altså at Nav-kontoret skal gi politiet opplysninger om en tjenestemottakers identitet, oppholdsadresse og telefonnummer dersom politiet ber om dette i forbindelse med en utvisningssak.

Arbeids- og velferdsforvaltningen har imidlertid ikke en plikt til å utlevere informasjon av eget tiltak, altså uten at utlendingsmyndighetene har bedt om konkrete opplysninger.

Med hjemmel i lov om sosiale tjenester § 43 kan Nav-kontoret også kreve opplysninger fra andre offentlige organer, for eksempel fra UDI hvis det er tvil om en persons oppholdsstatus. En slik innhenting av informasjon vil samtidig innebære at det gis informa-

sjon om den aktuelle personen til organet det innhentes opplysninger fra.

Jeg har satt i gang et arbeid med å vurdere om, og i tilfelle hvilke endringer som bør gjøres i regelverk om taushetsplikt, opplysningsplikt og opplysningsrett mellom de sosiale tjenestene ved Nav-kontoret og utlendingsforvaltningen. Stortinget vil bli orientert på egnert

SPØRSMÅL NR. 878

Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 1. mars 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Forsvaret har gjennomført "Afghanistanundersøkelsen 2012" Bakgrunnen for undersøkelsen er beskrevet på side 10 i rapporten. Oppdraget var å "videreføre etterundersøkelsen av soldater fra Libanon, Irak, Balkan, Somalia og Afghanistan".

Er Statsråden tilfreds med at Kontor for Stressmestring har valgt å se bort fra dette oppdraget, men heller begrenset det til kun å gjelde personell som har tjenestegjort i Afghanistan med de begrensninger dette vil gi av erfaringsgrunnlag?»

BEGRUNNELSE:

I oppdragsbrev av 6. juli 2010 fra Forsvarsstaben og iverksettelsesbrev av 16. juni 2011, bes Forsvarets Sanitet ved Kontor for Psykiatri og Stressmestring (KPS) om å "videreføre etterundersøkelsen av soldater fra Libanon, Irak, Balkan, Somalia og Afghanistan". Det sies videre at "undersøkelsen har til hensikt å beskrive omfang og alvorlighetsgrad av psykiske plager/skader hos personell etter deltakelse i utenlandsoperasjoner".

Spørsmålsstiller er forundret over at den gjennomførte undersøkelse på denne bakgrunn er begrenset til kun å gjelde personell som har tjenestegjort i Afghanistan. Spørsmålsstiller ser store utfordringer i denne begrensningen. De langtidsvirkninger som ofte er nevnt i tilsvarende undersøkelser fra andre land, viser at det ofte er en tiltakning av utfordringer

en tid etter at de tjenestegjørende har avsluttet sin tjeneste i Forsvaret. Den gjennomførte begrensningen i oppdraget medfører at grunnlaget for undersøkelsen blir snevert med tanke på langtidsvirkninger av tjeneste i internasjonale oppdrag og gir et dårlig bilde av de ulike erfaringer de forskjellige oppdragene har hatt på de deltakende soldatene.

Svar:

Forsvarsdepartementet har gitt Forsvaret oppdrag om å gjennomføre forskningsprosjekter knyttet til veteraners helse. Disse prosjektene vil gi oss mer kunnskap, som igjen vil være grunnlag for å utvikle gode og målrettede tiltak.

Et av forskningsprosjektene som er igangsatt, har som mål å undersøke veteranenes psykiske helse etter hjemkomst. Dette er et omfattende oppdrag som Forsvaret har valgt å gjennomføre som flere delprosjekter. Forsvarets opplyser at siden elektronisk informasjon om personellet var tilgjengelig for Afghanistan-veteranene, ble spørreundersøkelsen gjennomført i denne gruppen først. Når slik informasjon foreligger for de andre kontingentene, vil spørreundersøkelsen gjennomføres på tilsvarende måte blant disse.

Forskningsprosjektene vil bidra til å gi Forsvaret økt kunnskap om veteranenes livssituasjon og utfordringer. Slik kunnskap vil være nyttig i planlegging av tjenesten og utforming av oppfølgingstiltak.

SPØRSMÅL NR. 879**Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Roald Aga Haug****Besvart 5. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Kva syn har Statsråden på kartleggingsverktøyet Brukarplan sine funn, der tradisjonelle industrikommunar og mindre kommunar med nedgang i folketalet har størst rusprevalens, og koreis kan Statsråden sjå at desse funna kan koplast til større satsingar tiltaks og forskingsmessig i belasta kommunar som Sauda og Odda, frå myndighetene og helseføretaka si side?»

GRUNNGJEVING:

Industrisamfunna Sauda og Odda har gjennom dei siste åra gjort gode satsingar på rusfeltet. Vidare har nye tiltak og fleire tilsette medført historiske positive forbetringar i arbeidet med rusproblematikken lokalt. Særleg i 2012 etter målretta satsing ser ein klar nedgang i antall registrerte med rusproblematikk i Brukarplan. Kommunane ligg likevel på toppen av statistikken knytt til omfang av rusproblematikk. Større byar ligg langt lågare. Kartlegginga er rekna å vera representativ. Dersom rusproblematikk er eitt storbyproblem slik det tidvis vert hevda, må det dermed vera eitt problem som ikkje er kjent i dei kommunale tenestene. Og ikkje dokumentert i kartlegginga. Brukarplanverktøyet vert nytta av 49 kommunar i Noreg. Verktøyet er tilgjengeleg for alle landets kommunar. På brukarplankonferansen på Gardermoen i 2012 opplyste representanten frå Helsedirektoratet at Brukarplan var det beste verktøyet for måling av rusførekost vi har. I Helse Fonna er ei rekke kommunar med i kartleggingane. Kommunane Odda og Sauda har over fleire år hatt klart høgast rusprevalens i registreringane. T.d. hadde Odda dobbel så høg prevalens som Haugesund kommune i 2011 (2,39 % mot 1,20 %). Stavanger, Sandnes og Bydel Østensjø med klart lågare prevalens enn Haugesund. I 2012 ligg framleis Odda på topp (2,03 %) sjølv om mykje positivt har skjedd. Kommunane har nytt godt av "Rusløftet." Blitt tilkjent prosjektstillingar frå Helsedirektoratet 2009-2012 (Odda) og no implementert stillingar og arbeid i kommunal drift. Rusproblematikken for personane i statistikken er like tung og alvorleg i små kommunar som store bykommunar. Tradisjonelle industrisamfunn som Sauda og Odda burde fagleg sett vera interessante å forska nærare på i ljøs av desse tala. Samt frå spesialisthelsetenesta prøva ut vesentlege tiltak for å handtera dei ekstraordinære resultatene i Brukarplan. Sauda fekk i 2006 stor merksemd for å scora høgast på prevalens i brukarplanstatistikken. Odda fekk stor mediamerksemd i 2009

over å ha klart størst rusproblematikk i høve folketal. Samt at kommunane hadde svært tung problematikk og nyttegjorde seg lite av tiltak i spesialisthelsetenesta. Sidan 2009 har store ressursar blitt brukt på å bygga opp kommunale tiltak i Odda. Tiltak i spesialisthelsetenesta som t.d. LAR er no langt meir brukt. Samt at kommunen har auka aktivitetstiltak, bustadssosial oppfølging og heilskapleg oppfølging vesentleg. Samstundes er innsatsen frå Helseføretaket og spesialisthelsetenesta redusert i Odda i same periode. Blant anna ved at 7 døgnspost er redusert til 5 døgnspost og nedgang i antall tilsette i Odda. Reiseavstand er alternativt til Haugesund, 2 timar med bil. Samstundes er antall statlege stillingar i NAV redusert sterkt same perioden. No står også reduksjonar ved Valen Sjukehus i fare for å skapa ei langt dårlegare dekning av Hardanger og Odda innan rus og psykiatri. Med bakgrunn i funna kunne det vera fagleg interessant, så vel som av helseomsyn, og gjennomføra ei særleg satsing på bearbeiding og vidare forskning i dei spesifikke rusmiddel-funna i samfunna Sauda og Odda. Gjerne gjennom eigne spesifikke prosjekt eller fellesprosjekt i desse industrisamfunna. Som på grunn av statusen bør kunna gje ny kunnskap på rusfeltet. Samt overføringsverdi nasjonalt sett. Då båe samfunna mellom anna er prega av stor gjennomslagskraft vil det truleg vera lettare enn dei fleste stader, å forska heilskapleg på rusproblematikk der. Ved å fokusera på nye tiltak i dei samfunna som nasjonalt har størst rusproblematikk i høve folketal, bør ein ha dei beste føresetnader for finna tiltak som virkar og som har overføringsverdi nasjonalt.

Svar:

Representanten viser til funn frå kartleggingsverktøyet Brukarplan som viser at rusprevalens er størst i tradisjonelle industrikommunar og i mindre kommunar med nedgang i folketalet. Dette er funn som utfordrar førestillinga om at rusproblem er størst i dei store byane. Samtidig må vi erkjenne at storbyane har særskilde utfordringar knytta til rusproblem, medrekna opne russcener, som i mindre grad er synleg i mindre kommunar.

Brukarplan er utviklet av Helse Fonna, IRIS og KORFOR og er et verktøy for kommunar som ønskjer å kartlegge omfang og karakteren av rusmiddel-misbruk i kommunen. Erfaringane frå kommunane i Helse Fonna og andre kommunar som har brukt Brukarplan er svært positive. Funna viser mellom anna at

kommunane gjennom kartlegging i større grad klarer å målrette innsatsen sin overfor personar med rusproblem. At kommunane nyttar seg av Brukarplan er også svært nyttig for spesialisthelsetenesta i arbeidet med kvalitetssikring.

Representanten spør om funna kan koplast til større satsingar og forskning i belasta kommunar som Sauda og Odda, frå styremaktene og helseføretaka si side.

Fyst, vil eg si at det er kommunane og helseføretaka si oppgåve å sørgje for at innbyggjarane har tilgang til nødvendige tenester i regionen sin. Eg som helse- og omsorgsminister kan ikkje avgjere nasjonalt at til dømes Odda kommune skal følgje opp resultat av kartleggingar på ein viss måte. Det er kommunane som veit kvar skoen trykkjer. Regjeringa si rolle vil vere å støtte kommunen sitt arbeid gjennom nasjonalt regelverk og kunnskapsstøtte gjennom tilskot eller rettleiingsmateriale.

Nasjonale statistikkilder som KOSTRA og IPLOS gir i dag svært lite informasjon om dei ulike tenestene som vert ytt til personar med rusproblem. Det vert arbeida med fleire tiltak for å betre rapporteringa. I tillegg veit vi at få norske kommunar har gjennomført kartleggingar av omfang av rusproblem. Samstundes veit vi at god oversikt over rusmiddelsituasjonen og tenestebehova er avgjerande for å kunne utvikle og dimensjonere tenestetilbodet. Kartleg-

gingsverktøy som Brukarplan kan hjelpe til med å finne ut kva folk i den einskilde kommune treng og bidra til å dimensjonere tenestene rett.

Regjeringa vil støtte kommunen sitt arbeid på området, og har bedt Helsedirektoratet om å sørge for at alle kommunar skal få tilbod om å kartlegge med Brukarplan i 2013.

Helsedirektoratet har inngått ei treårig kontrakt med Helse Stavanger HF om Brukarplan. Avtalen inneber at alle kommunar skal få tilbod om å kartlegge med Brukarplan i løpet av 2013. Det same tilbodet får kommunane i 2014 og 2015. I løpet av denne perioden reknar ein med at dei fleste kommunane vil ha kartlagt rusmiddelproblemet sitt ved hjelp av Brukarplan.

Eg vil ha auka merksemd på kvalitet og konsentrere innsatsen om det som vi veit verkar. Då treng vi meir forskning, og eg ser med velvilje på studier som tek utgangspunkt i rusproblem i område med høg prevalens. Stortinget løyver kvart år midlar til helse- og omsorgsforskning gjennom statsbudsjettet. Dette vert gjort både gjennom øyremerking av forskningsmidlar til dei regionale helseføretaka, og gjennom Norsk forskingsråd. I statsbudsjettet for 2013 blir det øyremerkd vel 30 mill. kroner til rusmiddelforskning gjennom Forskningsrådet. I denne samanheng er det viktig å understreke at eg ikkje skal eller kan påverke kva konkrete prosjekt som skal tildelast midlar.

SPØRSMÅL NR. 880

Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 5. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Advokater som blir straffedømt vil vanligvis også i tillegg bli dømt til rettighetstap ved at de ikke lenger kan arbeide som advokat. Dermed mister de sitt levebrød, ikke kun for en periode, men resten av yrkeslivet. Spørsmålet er om det er rimelig at dette skal gjelde også etter at vedkommende har gjennomført sin straff og gjort opp for seg.

Er statsråden enig i at advokater som mister sin advokatbevilling på grunn av straffbartforhold får en betydelig tilleggsstraff får en betydelig tilleggsstraff?»

BEGRUNNELSE:

Det er i mange forhold vanlig at f.eks. næringsdrivende må igjennom en viss karantenetid dersom de blir dømt for straffbare forhold. Typisk er at man ikke kan drive forretningsvirksomhet i 5 år etter dommen, men deretter kan man igjen starte opp på nytt i samme bransje. Advokater mister imidlertid retten til å drive som advokat resten av livet. Her kan man se at det er en betydelig forskjellsbehandling mellom forskjellige yrker. Dette oppfattes som urimelig og man blir også ut av stand til å gjøre opp for seg med samfunnet fordi man får store problemer med å skaffe seg inntekt.

Svar:

Advokater er sentrale aktører i rettspleien og spiller en viktig rolle for at innbyggerne skal kunne ivareta sine rettigheter. Det er derfor viktig med et regelverk som sikrer den nødvendige tilliten til advokatstanden. Regler om tap av advokatbevilling har som formål å sikre tilliten til advokaten ved utøvelsen av sitt yrke.

Det er Advokatbevillingsnemnden – etter forslag fra Tilsynsrådet for Advokatvirksomhet og Disiplinernemnden – som treffer vedtak om tilbakekall av advokatbevilling. Advokaten som har blitt fratatt sin bevilling står fritt til å søke om bevilling på nytt. Det

vil da bli foretatt en ny vurdering av om vilkårene for advokatbevilling er oppfylt. Departementet kan ikke overprøve enkeltsaker som har vært til behandling i tilsyns- eller disiplinærmyndighetene eller i domstolene.

Regjeringen nedsatte 11. januar 2013 et utvalg som skal foreta en bred gjennomgang av dagens regelverk for advokater og andre som yter retts hjelp (advokatlovutvalget). Utvalget skal blant annet gjennomgå og vurdere vilkårene for tap /suspensjon av advokatbevilling og vilkårene for å få bevillingen tilbake. Utvalget har frist til 2. mars 2015 for å levere sine forslag.

SPØRSMÅL NR. 881

Innlevert 21. februar 2013 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 6. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det er blitt kjent at en person som tidligere er dømt for nedlasting av barneporno fortsatt arbeider med barn, som f.eks. babysvømming i dette konkrete eksempelet.

Finnes det fortsatt muligheter for voksne som har en slik dom å arbeide med barn uten at det må fremvises politiattest, og hva kan ytterligere gjøres for å øke bevisstheten hos foreldre og organisasjoner som kjøper slike tjenester?»

Svar:

Innledningsvis ønsker jeg å presisere at Justis- og beredskapsdepartementet ikke har ansvar for vandelskontroll innenfor alle livsområder. Mitt departement har det overordnede ansvar for hvordan vandelskontroll skal gjennomføres, slik det i dag er nedfelt i strafferegistreringsloven med tilhørende forskrifter, og som det fremtidig vil være regulert i politiregisterloven med tilhørende forskrifter.

Når det derimot gjelder spørsmålet om det skal innføres vandelskontroll innenfor ulike livsområder, vil det bli vurdert av det fagdepartementet som har ansvar for angjeldende område og tilsvarende lovregulering. I dag er det i strafferegistreringsforskriften hjemler for utstedelse av politiattester også på enkelte livsområder utenfor strafferettspleien. Disse hjemlene vil i hovedsak videreføres i spesiallovgivningen ved ikrafttreddelsen av politiregistreringsforskriften. Det er bare for de områder der det ikke finnes noen lovregu-

lering i spesiallovgivningen at hjemmelen for vandelskontroll vil forankres i strafferegistreringsforskriften (og senere i politiregistreringsforskriften). Vurderingen av om det skal innføres en slik hjemmel i spesiallovgivningen vil imidlertid fortsatt måtte utføres av det fagdepartement som ligger nærmest til å foreta en slik vurdering.

På generelt grunnlag kan jeg imidlertid opplyse følgende:

I den nye politiregisterloven er det i § 39 innført en bestemmelse om såkalte barneomsorgsattester. Bestemmelsen i § 39 er en mønsterbestemmelse, som skal sikre enhetlige regler for attester for personer som skal ha oppgaver overfor mindreårige. Jeg er kjent med at flere departementer allerede har gjennomført denne bestemmelsen i sin spesiallovgivning. Videre ble det i høringsnotatet til politiregistreringsforskriften foreslått vandelskontroll av ansatte i incestsentre og for familiemedlemmer i familier som mottar utvekslingsstudenter under 18 år.

Jeg er imidlertid også kjent med at det finnes områder der man ikke har innført vandelskontroll for personer som kommer i kontakt med barn. Typisk for disse områdene er at de ikke er lovregulert og at samværet med barna i liten grad er institusjonalisert. Dette gjelder for eksempel barnevaktordninger i treningssentre, private teatergrupper og musikklerere mv. eller babysvømming, som nevnt i spørsmålet. Det ville by på flere og vanskelige avgrensingsproblemer å innføre en generell hjemmel for van-

delskontroll for alle personer som i ulike sammenhenger kommer i kontakt med barn. Videre stilles det strenge krav med henblikk på oppbevaring av politiattester og hvordan opplysninger som fremkommer på slike attester skal behandles av mottakeren av attesten. Man kan således ikke legge opp til at for eksempel privatpersoner som gir pianotimer skal måtte levere en politiattest til foreldrene til pianoelevne.

Jeg vil også understreke at vandelskontroll i seg selv ikke er noen garanti for at en person vil være skikket til å arbeide med barn. Til slutt vil jeg bemerke at regjeringen i de siste årene har innført en rekke hjemler om vandelskontroll av personer som har omsorg/ansvar for barn, og at man også kontinuerlig vurderer forslag om vandelskontroll fra ulike aktører på områder der det i dag ikke finnes en slik hjemmel.

SPØRSMÅL NR. 882

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 1. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ny læreplan for grunnskolen er lagt ut på høring. I den forbindelse viser jeg til Innst.22 S (2011-2012) og påfølgende debatt i stortinget den 11.11.2011 om å utarbeide læremateriell om krigsseilerne. I debatten uttalte statsråden at våre ungdommer fortjener å få vite om krigsseilernes innsats under krigen og den behandling de fikk etter krigen.

Vil statsråden sørge for at dette kommer inn i den nye læreplanen?»

Svar:

Læreplanene i de gjennomgående fagene norsk, matematikk, engelsk, naturfag og samfunnsfag er på høring med frist 5. mars 2013. Hovedformålet med revisjonen er bedre forankring av grunnleggende fer-

digheter, herunder tydelig progresjon i arbeidet med disse ferdighetene.

Underveis i prosessen er det i tillegg kommet mange andre innspill til innholdet i læreplanene, og særlig i samfunnsfag. Læreplanene for Kunnskapsløftet beskriver mål for den kompetansen elevene skal oppnå etter bestemte trinn i opplæringen, de beskriver ikke innholdet. I den nevnte debatten i 2011 fornyet Stortinget sin støtte til at læreplanene fremdeles skal bygge på disse prinsippene.

Vi har utviklet et nytt nettsted som blir lansert 5. mars; minstemme.no for læring om demokrati og deltakelse. Senter for IKT i opplæringen skal ha ansvaret for nettstedet, som skal blant annet skal gi veiledning til innhold under kompetansemål i fag. Her vil jeg sørge for at relevant innhold om krigsseilerne gjøres tilgjengelig.

SPØRSMÅL NR. 883

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 1. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Rumpetroll gjør at det i Oslo-området kan bli aktuelt å droppe tunnelvaskingen i flere viktige tunneler. Dette ifølge en artikkel på Osloby.no, som også siterer en amfibieekspert på at det ikke holder å utsette tunnelvaskingen kun et par uker.

Mener statsråden at det er akseptabelt at skitne tunneler kan i verste fall føre til dårlig trafikksikkerhet og tap av liv, og vil en norsk veitunnel med regjeringens politikk bli permanent stengt dersom det etablerer seg en rødlistet art i selve tunnelloppet?»

Svar:

Vaskevann fra tunnelrenhold er betydelig forurenset. Avhengig av tunnallengde og trafikk, bygges det bassenger for å rense vaskevannet før det slippes videre ut i naturen. Det har blitt vanlig å bygge disse i et lukket system, men det finnes fortsatt noen åpne rensebasseng. Det har vært kjent at åpne rensebasseng kan bli kolonisert av organismer inkludert frosk, men funn av døde rumpetroll i de samme bassengene som følge av den akutte forurensning som oppstår i tiden like etter en tunnelvask, er forholdsvis ny kunnskap.

I Oslo og Akershus er problemstillingen knyttet til om lag fem tunneler. Omfanget på landsbasis er ikke kartlagt, men antas å gjelde veldig få tunneler ettersom problemet gjelder lengre tunneler med høy trafikk og uten lukket rensebasseng.

Lover og forskrifter gir klare forpliktelser for å redusere omfanget av konflikter mellom utbygging og det biologiske mangfoldet i naturen. Statens vegvesen vil derfor se nærmere på aktuelle tiltak i høytrafikkerte tunneler med åpne rensebasseng. Statens vegvesen vil drøfte med miljømyndighetene i hvilken grad det skal tas hensyn til dyreliv som etablerer seg i rensebasseng innenfor rammene av akseptable kostnader og gjeldende standard for drift og vedlikehold av tunneler.

Norske veger og tilhørende anlegg er ikke en del av det naturlige habitatet for levende organismer i naturen. Selv om vi bestreber oss på å redusere de negative konsekvensene av veginfrastrukturen, så kan jeg forsikre at selv ikke en rødlistet art kan medføre stengning eller bruksrestriksjoner av veger som er bygd med hjemmel i gyldige planvedtak etter plan- og bygningsloven.

SPØRSMÅL NR. 884

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug

Besvart 1. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I et oppslag på Aftenbladet.no datert 19.februar 2013, fremkommer det at en ung gutt ble truet til å gå av en buss, da noen medpassasjerer av utenlandsk opprinnelse skal ha opptrådt truende. Bussjåføren skal etter sigende ha bedt gutten om å forlate bussen, og satt gutten og hans hund av på en øde veistrekning.

Mener statsråden at det er riktig at passasjerer som blir truet med juling skal bli bedt om å forlate et offentlig transportmiddel, og hva er korrekt opptreden fra transportør når slike hendelser oppstår?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til et oppslag på Aftenbladet.no publisert 19. februar 2013 (<http://www.aftenbladet.no/nyheter/lokalt/dalane/Gutt-med-hund-folte-seg-preset-av-bussen-3125140.html>), der det fremkommer at en ung gutt med hund følte seg truet til å gå av bussen av aggressive medpassasjerer med utenlandsk opprinnelse. En talsmann fra NSB uttaler at den unge gutten hadde lov å medbringe sin hund når han skal reise med buss for tog.

Det fremkommer i saken at bussjåføren på denne reisen har bedt gutten om å forlate bussen, og han ble

satt av på en øde veistrekning og senere hentet av kjente med privatbil.

Spørreeren er sjokkert over at passasjerer kan bli behandlet på denne måten på et offentlig kommunikasjonsmiddel og ønsker klarhet i hva som er bestemmelsene for personelltrafikktransportører.

Svar:

Den aktuelle hendelsen skal ha skjedd lørdag 16. februar med buss for tog fra Egersund mot Stavanger med avgang ca. 22.30.

Samferdselsdepartementet har undersøkt med NSB i denne saken. NSB og Nettbuss har samme holdning som departementet: Det er uakseptabelt at passasjerer trakasseres eller trues til å forlate en buss eller et tog mot sin vilje.

NSB har opplyst at bussjåføren snakket med gutten før avgang og ba ham ta plass bak i bussen med hunden. Det var altså ingen tvil om at gutten hadde fått lov til å ta hunden med seg om bord. Mellom Hellvik og Sirevåg skal stoppsignalet ha kommet på og bussjåføren stoppet bussen. Gutten med hunden skal da ha gått av bussen uten å snakke med bussjåføren. Bussen kjørte så videre. Det var få passasjerer i bussen.

NSB informerer videre om at bussjåføren ikke har hatt kjennskap til hva som kan ha skjedd bak i bussen da det ikke var mer støy enn det pleier å være en lørdagskveld. Han hadde fokus på selve kjøringen, og bussturen foregikk som normalt. Buss for tog skal egentlig kun kjøre innom stasjonene, men bussjåføren stoppet likevel bussen da signalet kom på. Dette var ment som ekstra service, da det kan være mange årsaker til at folk ønsker å gå av bussen.

Det er svært beklagelig at gutten skal ha følt seg presset til å forlate bussen. Bussjåførens fremste oppgave er å kjøre bussen på en sikker og effektiv måte.

Busser og andre offentlige transportmidler er offentlige rom, og det er naturlig å be om assistanse fra politiet som kan ta hånd om passasjerer som oppfører seg truende, dersom sjåfør, annet personale eller medpassasjerer blir oppmerksom på dette. NSB opplyser at dette også har skjedd, men ikke i denne saken.

På vanlige bussavganger bestemmer det enkelte selskap om det er tillatt å ta med hunder/dyr om bord. Førrehunder og politi-/redningshunder kan likevel alltid tas med når de er i tjeneste.

SPØRSMÅL NR. 885

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen

Besvart 5. mars 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«I Soria Moria- erklæringen står det at regjeringen vil fortsette arbeidet med å legge til rette for økt bruk av gass i Norge.

Kan statsråden bekrefte om dette fortsatt er et satsingsområde for regjeringen, og i så fall, hva regjeringen konkret gjør for å nå målet?»

Svar:

Rammer og muligheter for industriell bruk av gass i Norge ble behandlet i Meld St 28 (2010-2011), En næring for framtida – om petroleumsvirksomheten. I stortingsmeldingen framgår regjeringens politikk på området.

Kjøp og salg av naturgass er primært et ansvar for kommersielle aktører, produsentene av gass, og potensielle brukere. Gass er tilgjengelig for bruk på blant annet ilandføringsstedene for gass.

Olje- og energidepartementet foretok i 2009 en vurdering av hvorvidt det var nødvendig med tiltak for å sikre at omsetningen av gass i Norge for spesielt industrielle formål fungerte tilfredsstillende. Departementet fant at det var ønskelig å stimulere kontakten og informasjonsflyten mellom relevante aktører på sokkelen og potensielle industrielle brukere.

På bakgrunn av dette ba departementet Gassco om å etablere et forum for slik kontakt og informasjonsutveksling. Videre besluttet departementet å bidra til finansieringen av forumet. Siden 2009 har OED bevilget 10,5 millioner kroner til dette forumet.

Departementet anser at den informasjon som er tilgjengelig for de relevante aktørene når det gjelder mulighetene for kjøp av gass til industrielt formål har blitt bedre. Ut fra dette har departementet besluttet å ikke videreføre finansieringen av forumet.

SPØRSMÅL NR. 886**Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 1. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta til orde for reduksjon og på sikt fjerning av dokumentavgiften ved kjøp av næringsseidommer for på denne måten hjelpe nyetablerere og etablerte næringsaktører som vil satse, utvikle eller utvide næringsvirksomheten?»

BEGRUNNELSE:

Ved tinglysing av hjemmelsoverdragelse av fast eiendom i grunnboken skal det svares dokumentavgift. Avgiften utgjør 2,5 pst. av omsetningsverdien.

For 2013 er dokumentavgiften budsjettert å gi staten en inntekt på 8 mrd. kroner.

Blant annet ilegges næringsseidommer dokumentavgift på lik linje med selveierboliger. Dette gir økte kostnader for næringslivet knyttet til bygningskapital.

Dokumentavgiften er fiskalt begrunnet og har således ingen sammenheng med kostnadene ved tinglysing, som dekkes av tinglysingsgebyrene.

Svar:

Dokumentavgiften er en avgift på tinglysing av dokument som overfører hjemmel til fast eiendom, herunder bygning på fremmed grunn og tilhørende festerett til tomten. Avgiften utgjør 2,5 pst. av eiendommens salgsverdi. Dokumentavgiften er fiskalt begrunnet og har til formål å skaffe staten inntekter. Størrelsen på avgiften er derfor ikke ment å dekke

statens kostnader ved tinglysing. Disse kostnadene skal dekkes av tinglysingsgebyret.

Begrepet ”næringsseidom” har ikke noe entydig innhold, noe som gjør begrepet vanskelig å avgrense. En tilnærming vil være å fortolke begrepene i samsvar med den praksis som har dannet seg rundt begrepet i annet regelverk. Det må imidlertid påregnes problemer knyttet til å avgrense hva som skal anses som næringsseidom. Blant annet må en klargjøre hvilke deler av en eiendom som anses som næringsseidom, og fordele salgsværdien på henholdsvis næringsdelen og andre deler av eiendommen.

Det vil i tillegg være en fare for proformaarrangement og omgåelse av avgiftsplikten. For eksempel kan eiendommer først overføres som næringsseidom og deretter tas i bruk til et annet formål dersom næringsvirksomheten legges ned. Proformaregistreringer, hvor det ikke er samsvar mellom det reelle og formelle eierforholdet, vil være uheldig ut fra rettsvernsbetraktninger, samt svekke troverdighetshensynet bak tinglysingssystemet.

I Meld. St. 1 (2012-2013) Nasjonalbudsjettet 2013 ble det på usikkert grunnlag anslått at næringslivet ville innbetale rundt 750 mill. kroner i dokumentavgift i 2012. Dersom dokumentavgift på næringsseidom ble fjernet måtte dette provenytapet dekkes inn, enten ved at andre skatter og avgifter ble økt eller ved reduksjoner i offentlige utgifter.

Eventuelle endringer i skatter eller avgifter blir vurdert i de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 887**Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 4. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Riksrevisjonen la i 2012 frem Dokument 3:5 (2012–13) der det kom frem at det er et stort sprik når det gjelder rentebetingelser bompengeselskapene har på lånene sine. Enkelte bompengeselskaper må betale svært høy rente. Samtidig låner Oljefondet ut skattebetalernes penger til som Tyskland og Danmark

gjennom statsobligasjoner med lang løpetid og rente på 1-2 %.

Hvor mye kunne norske bompengeselskaper spart per år hvis de fikk låne penger til samme rentebetingelser som Norge tilbyr Danmark og Tyskland?»

Svar:

For 2011 har bompengeselskapene innrapportert en samlet brutto rentekostnad på om lag 660 mill. kr. Basert på selskapenes rapportering for 2011 er gjennomsnittlig vektet lånerente beregnet til 3,51 pst. På bakgrunn av dette anslås det at en rente på 1-2 pst. ville gitt en besparelse på 280-470 mill. kr.

Ovennevnte beregning er relativt grov og basert på gjennomsnittsbetraktninger. Blant annet er det ikke tatt hensyn til at selskapene har ulike låneordninger, ulike rentebetingelser og ulike ordninger for betaling av avdrag og renter de enkelte år. Selv om det er knyttet usikkerhet til beregningen, gir den likevel en indikasjon på hvilke innsparinger som kan oppnås med en rente på 1-2 pst.

SPØRSMÅL NR. 888

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 28. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I sin årstale for 2013 sa sentralbanksjef Olsen at "ved å begrense bruken av oljepenger til forventet realavkastning av fondet vil vi sørge for at kommende generasjoner kan nyte godt av petroleumsformuen." I fjor hevdet Olsen at forventet avkastning var nærmere 3 prosent.

Er finansministeren kjent med om Norges Bank har endret oppfatning om det, og i så fall hva er Norges Bank nåværende forventninger til langsiktig realavkastning i Statens Pensjonsfond Utland?»

Svar:

Investeringsstrategien for Statens pensjonsfond utland (SPU) bygger blant annet på langsiktige forventninger om avkastning og risiko for aktivaklassene aksjer, obligasjoner og eiendom. I fjorårets melding om forvaltningen av Statens pensjonsfond var det en gjennomgang av grunnlaget for forventningen om 4 prosent realavkastning på lang sikt, se boks 2.1 i Meld. St. 17 (2011-2012). Jeg er ikke kjent med om Norges Bank har utarbeidet nye forventninger til langsiktig realavkastning i SPU.

SPØRSMÅL NR. 889

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Ida Marie Holen

Besvart 5. mars 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Regjeringen omtaler TCM på Mongstad som verdens ledende for utvikling av CO₂-renseteknologi. Anleggets kostnad nærmer seg tosifret milliardbeløp, og store kostnader står fortsatt foran oss. Det er derfor viktig å ha oversikt over hvilke resultater det kan vise til.

Hvilken nytteverdi har anlegget gitt så langt, har man kommet lenger i å utvikle noen av teknologiene som skal testes ut, og hvilke forventninger til frem-

drift for Alstom og Aker Clean Carbons teknologiarbeid har statsråden?»

Svar:

Det er et hovedmål for regjeringen å utvikle fremtidsrettede, effektive teknologier for CO₂-håndtering. Teknologisenteret på Mongstad har en sentral rolle i dette arbeidet. Teknologisenteret for CO₂-fangst på Mongstad skal bidra til teknologiutvikling for økt utbredelse globalt av anlegg for CO₂-fangst. Gjennom teknologisenteret skal det vinnes praktisk

erfaring med fangstteknologier knyttet til design, oppskalering og drift av store CO₂-fangstanlegg, jf. Prop. 1 S (2012-2013) Olje- og energidepartementet.

Teknologisenteret har en fleksibilitet og industriell størrelse som gjør at fangstteknologier kan testes og verifiseres for en rekke ulike industrielle utslippskilder. Sammen med mulighetene for ombygginger og tilpasninger gjør dette TCM til en unik arena for forskning og utvikling innen CO₂-fangst.

Anlegget ble satt i drift i 2012. TCMs siste oppdaterte kostnadsestimat for utbyggingsdelen er på 5 909 mill. kroner. Driftskostnadene er anslått til 326 mill. kroner for 2013, statens andel av disse er 245 mill. kroner, jf. Prop. 1 S (2012-2013) Olje- og energidepartementet. Det er lagt til rette for at det kan gjøres ombygginger og tilpasninger på anlegget for å kunne teste alternative teknologier.

Teknologisenteret mottar fortløpende testresultater i henhold til testavtalene med Aker Clean Carbon og Alstom. Testavtalene gir selskapene rettigheter til å benytte anleggene for den perioden avtalene løper, i inntil henholdsvis 15 og 19 måneder. Alstoms anlegg er basert på kjølt ammoniakk mens Aker Clean Carbon bruker en aminbasert prosess, jf. Prop. 1 S (2012-2013) Olje- og energidepartementet.

Arbeidet med utslippstillatelsen for teknologisenteret og nå drift av anlegget på Mongstad har bidratt til å fremskaffe økt kunnskap om helse- og miljøspørsmål ved bruk av aminer til CO₂-fangst. Resultater fra dette arbeidet er presentert på ulike konferanser og fagseminarer og er tilgjengeliggjort i form av rapporter på TCM DAs hjemmesider.

Arbeidet med planlegging, design, prosjektering og bygging av teknologisenteret har gitt verdifull læring for eierne og en rekke leverandører inklusiv Aker Clean Carbon og Alstom.

Siden anleggene ble satt i drift er det blitt fanget over 12 000 tonn med CO₂. Med 4 000 målepunkter hvor det gjennomføres kontinuerlig målinger og et laboratorium som analyserer 100 prøver hver dag er det fremskaffet verdifulle og viktige resultater. Disse resultatene har gitt nyttig læring og erfaringer blant annet når det gjelder energioptimalisering, stabilisering av anleggene og hvordan prosessen oppfører seg sammenliknet med teoretiske beregninger. Resultater er allerede presentert på internasjonale konferanser, og TCM er på god vei til å bli et internasjonalt test- og referanseanlegg for CO₂-fangst.

SPØRSMÅL NR. 890

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Ida Marie Holen

Besvart 5. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Ifølge svar på budsjettspørsmål 304 til statsbudsjettet for 2013, er renten 2,5 % i den statlige rentekompensasjonsordningen for transporttiltak i fylkene. Norske bompengeselskaper betaler ofte høyere lånerente enn dette, jf. Riksrevisjonen rapport Dokument 3:5 (2012-2013).

Hva er praksis for å gi rentekompensasjon på bompengeselskapers lån, og hvor mange kilometer ekstra vei kunne bomselskapene finansiert dersom alle fikk låne penger med full rentekompensasjon, eventuelt til samme rentebetingelser som fylkene?»

Svar:

Hovedintensjonen med rentekompensasjonsordningen for transporttiltak i fylkene er at denne ordningen, sammen med rammetilskuddet til fylkeskommunene, skal gi rom for økt investeringsaktivitet

på fylkesvegnettet gjennom reduserte framtidige finanskostnader for fylkeskommunene. Kompensasjonen gis imidlertid uavhengig av om fylkeskommunene tar opp lån eller ikke, jf. nærmere omtale av ordningen i bl.a. Prop. 1 S (2009-2010), side 183-185. Kompensasjonsordningen kan derfor ikke sammenlignes med en ordning med statlig finansiering/delfinansiering av bompengeselskapenes rentekostnader.

Det er ikke aktuelt med statlig finansiering/delfinansiering av bompengeselskapenes rentekostnader. Selv om dette i noen tilfeller kunne føre til at en større andel av bompenginntekten gikk til finansiering av selve prosjektet, ville det også innebære tilsvarende økte kostnader for staten i form av rentekompensasjon. Uten en reell økning av statlige bevilgninger til vegformål ville det derfor ikke føre til mer vegbygging.

For 2011 har bompengeselskapene innrapportert en samlet brutto rentekostnad på om lag 660 mill. kr.

Basert på selskapenes rapportering for 2011 er gjennomsnittlig vektet lånerente beregnet til 3,51 pst. På bakgrunn av dette anslås det at en rente på 2,5 pst. ville gitt en reduksjon i brutto rentekostnader på i størrelsesorden 190 mill. kr. Beregningen er imidlertid basert på gjennomsnittsbetraktninger og tar ikke hensyn til at selskapene har ulike låneordninger, ulike rentebetingelser og ulike ordninger for betaling av

avdrag og renter de enkelte år. Videre er det store variasjoner i kostnadene ved vegbygging. Statens vegvesen anslår imidlertid at 190 mill. kr vil kunne gi 1-2 km ny veg, avhengig av vegbredde, terrengforhold, om det er nyanlegg eller utbedring langs eksisterende veg, om utbyggingen skjer i bebygd eller ubebygd område m.m.

SPØRSMÅL NR. 891

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 5. mars 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Gassnova skal stimulere til utvikling av CO₂-renseteknologi. Fokus har primært vært på Mongstad, men Stortinget har bedt om en bred tilnærming. Andre lands CCS klynger styrkes ved at de kan engasjere seg på TCM, delvis på norske skattebetaleres regning. Samtidig har flere norske selskaper viktige utviklingsprosjekter i utlandet, og som kan stimulere den norske CCS klyngen på teknologitvilling og som leverandørindustri.

Vil statsråden bidra til at Gassnova også kan støtte gode prosjekter i utlandet i regi norske selskap?»

Svar:

CLIMIT er det nasjonale programmet for forskning, utvikling, pilotering og demonstrasjon av teknologier for CO₂-håndtering fra kraftgenerering og andre industrielle kilder. Programmet administreres av Gassnova i samarbeid med Norges forskningsråd. Innenfor gjeldende regelverk kan CLIMIT støtte prosjekter i utlandet i regi av norske selskap. Støtte forutsetter imidlertid at prosjektet bidrar til vesentlig utvikling i Norge. Denne forutsetningen kan oppfylles ved at kunnskap og erfaring fra prosjektet kanaliseres tilbake til Norge. Det er således ikke noe i veien for at prosjektet gjennomføres i utlandet. Regelverket belønner også internasjonalt samarbeid ved at prosjekter med deltakelse fra minst to EU-land kan tildeles opptil 15 prosent økt støtteintensitet.

SPØRSMÅL NR. 892

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 1. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Regjeringen forutsetter at folk med formue også har midler til å betjene formuesskatt. Ta et eksempel hvor et aldrende ektepar har en bolig med en markedsverdi på 7 mill. kroner. De er bosatt i område som har steget kraftig i verdi siden de etablerte seg

for mange tiår siden. De er endelig gjeldfrie, og betaler ikke formuesskatt. Så dør plutselig mannen.

Hvorledes endrer enkens formuesskatteposisjon seg, og hvor stor skatteøkning i formuesskatt får hun de første årene som enke?»

Svar:

Bunnfradraget i formuesskatten er 870 000 kroner i 2013. Skatteverdien av bunnfradraget er 9 570 kroner (870 000 kroner * 1,1 pst.). Ektepar som lignes felles for begge formue, har dobbelt bunnfradrag.

Dersom en av ektefellene dør, vil den andre ektefellen lignedes på ordinær måte i påfølgende inntektsår med kun ett bunnfradrag (870 000 kroner i 2013). Det

legges til grunn at ekteparet i representantens eksempel har en skattemessig nettoformue lik det doble bunnfradraget (1,74 mill. kroner i 2013). I dette tilfellet vil den gjenlevende ektefellen betale mer i formuesskatt enn hva ekteparet ville ha gjort, forutsatt at nettoformuen er den samme. Ektefellen får nå et enkelt bunnfradrag, det motsvares av at nettoformuen nå fordobles. Skatteøkningen er lik skatteverdien av bunnfradraget (9 750 kroner i 2013).

SPØRSMÅL NR. 893

Innlevert 22. februar 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 4. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Politidirektoratet har fordelt nye årsverk til politidistriktene, og mange distrikt fikk færre årsverk enn behovet tilsier. I 2005 var det 1,6 polititjenestemenn per 1 000 innbyggere i Norge, mens i 2012 var den 1,5 per 1 000 innbyggere.

Hva er statsrådets årlige plan frem mot 2020 for å sikre at målet nås, hvordan sikrer statsråden at politidistrikt med de største utfordringene får tildelt tilstrekkelig med ressurser, og kan statsråden gi en oversikt over antall tjenestemenn per 1000 innbygger i hvert distrikt?»

BEGRUNNELSE:

Agder politidistrikt står overfor mange utfordringer, og oppgavene som er lagt til politidistriktet samsvarer ikke med bemanningen. Politidistriktet har mange studenter, et innland som trekker mange mennesker vinterstid, og en skjærgård som lokker sommerstid.

I januar la politidistriktet frem kriminalitetsstatistikk for 2012, og på bakgrunn av dette ba de om 40 nye årsverk. To tredjedeler av dette skulle være politistillinger, mens resten skulle være sivile stillinger. Etter tildeling fra Politidirektoratet fikk politidistriktet kun 10 nye stillinger, noe som er langt fra det reelle behovet som distriktet har.

Ifølge politiet sin egen statistikk har Agder høy kriminalitet per 1000 innbygger sammenlignet med resten av landet.

Målet om 2 polititjenestemenn per 1000 innbygger i 2020 vil ikke nås om utviklingen fortsetter slik som den var i 2012.

Det er derfor viktig å få klarhet i hvordan tilstanden er nå med tanke på muligheten for at målet kan nås. Dette er statsrådets ansvar. I tillegg er det viktig at fordelingen av årsverk blir gjort på en måte slik at de politidistrikt som står overfor de største utfordringene blir tildelt tilstrekkelig ressurser for å kunne både forebygge og bekjempe kriminalitet.

Agder politidistrikt hadde pr. 30.09.2012 en politidekning per 1000 innbygger på 1,36, mens den på landsbasis var 1,49. Dermed anså politiet selv at 40 nye årsverk ville bidra til en minimumsbemanning.

Svar:

I budsjettet for 2013 er det bevilget 150 mill. kroner for å legge til rette for at politidistriktene skal kunne tilby jobb til politihøgskolestudenter som uteksamineres i 2013. Korrigert for forventet avgang innebærer dette at det er rom for en nettotilvekst på 350 stillinger fra 1. juli 2013. Politidirektoratet har nå fordelt disse stillingene. Per 31.12.2012 var det en politidekning på 1,64 polititjenestemenn per 1 000 innbyggere. Politidirektoratet har publisert oversikt over politidekning per distrikt på www.politiet.no. Jeg tillater meg å vise til denne oversikten.

For å sikre en solid grunnbemanning i politiet har denne regjering doblet studentopptaket ved Politihøgskolen (PHS), fra 360 studenter i 2006 til 720 studenter hvert år siden 2010. I 2013 er det første året et så stort kull uteksamineres.

Samlet er det tatt opp 3 936 politihøgskolestudenter i perioden 2006-2012. Hvor store studentkull som skal tas opp ved PHS er avhengig av budsjettbehandlingen det enkelte år. Ut fra dagens prognoser for antall som uteksamineres fra PHS og antall som

slutter i etaten, vil det i de nærmeste år være i underkant av 350 flere som uteksamineres per år enn det antallet som slutter.

Politidekning er avhengig av befolkningsutviklingen, hvor mange som slutter i etaten og hvor mange av dem som uteksamineres fra PHS som søker stillinger og blir ansatt i politietaten. De siste årene har

om lag 95 % av de uteksaminerte vært i arbeid i etaten ett år etter eksamen.

Det er Politidirektoratet som fordeler bevilgninger til det enkelte politidistrikt. Jeg har tillit til at direktoratet tar hensyn til utfordringene i det enkelte distrikt når bevilgninger fordeles.

SPØRSMÅL NR. 894

Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 5. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Domstolene bruker godt over kr. 100 millioner pr. år til bruk av tolker. Dette er en av hovedgrunnene til at domstolene har en svært anstrengt økonomisk situasjon. Det er på tide å se på om bruken av tolker i domstolene kan organiseres på en annen måte, hvem som skal ha rett til tolk, om det kan gjøre prosessmessige endringer og om kvaliteten på tolkene er god nok.

I hvilken grad vil statsråden ta initiativ til en total gjennomgang av bruken av tolker i domstolene?»

Svar:

Som jeg uttalte i mitt svar til representant Asmyhr 1. mars 2011 går ikke økt bruk av tolk utover domstolenes økonomiske rammer. Domstolenes utgifter til tolk i straffesaker dekkes innenfor en såkalt regelstyrt post som justeres etter forventet utvikling på posten. Økte tolkeutgifter vil dermed ikke påvirke domstolenes økonomiske rammer for øvrig.

Behovet for tolk er økende og det er viktig at tolkingen er korrekt. Justis- og beredskapsdepartementet er opptatt av å ivareta rettsikkerheten til personer som ikke behersker norsk i tilstrekkelig grad i møte med rettsvesenet.

Justis- og beredskapsdepartementet har startet arbeidet med å kartlegge bruken av tolk i justissektoren. Organiseringen av tolketjenestene, tiltak for å redusere kostnadene og om retten til tolk bør nyanseres mv. er spørsmål som det er naturlig å vurdere nærmere i det videre arbeidet.

Domstoladministrasjonen utarbeidet i 2010 «Bruk og bestilling av tolk – noen anbefalinger.» Dokumentet beskriver hvilke hensyn man bør legge vekt på ved bestilling av tolk, samt andre forhold det er viktig å tenke på når man skal gjennomføre rettsmøter med tolk.

Videre er det allerede iverksatt flere tiltak for å sørge for en best mulig tilgang til tolketjenester med tilfredsstillende kvalitet landet rundt.

SPØRSMÅL NR. 895**Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 7. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Advokat dr. juris Bjørn Stordrange kommer i en kronikk i Dagens Næringsliv, lørdag 16. februar med sterk kritikk til Økokrims arbeidsmetodikk. Statsråden skal snart komme med en stortingsmelding som evaluerer organiseringen av norsk politi og det vil derfor være naturlig at Økokrim er en del av denne evalueringen.

Vil statsråden ta initiativ til en total evaluering av Økokrim og benytte seg av ekstern kompetanse i en slik gjennomgang?»

Svar:

Spørsmålet tar utgangspunkt i en kronikk i Dagens Næringsliv som setter søkelys på påtalepraksis, arbeidsmetodikk og ulike praktiske løsninger som Økokrim benytter ved etterforskning og irettføring av straffesaker.

Politianalysen som kommer i juni, vil foreta grundige vurderinger av blant annet organisering og kompetansebehovet i norsk politi. Under interpellas-

jonsdebatten om bekjempelse av økonomisk kriminalitet i Stortinget 19. februar i år, utdypet jeg i hvilken grad politiets innsats mot økonomisk kriminalitet og Økokrims rolle vil berøres av analysen. Jeg understreket at politianalysen vil danne grunnlaget for diskusjonen om hvordan norsk politi kan videreutvikles slik at vi kan få maksimalt ut av politiets ressurser. Dette vil også kunne få betydning for Økokrims rolle, organisering og oppgaveløsning.

Noe ut over dette er det vanskelig å konkretisere så lenge ikke arbeidet med politianalysen er ferdigstilt og det har vært mulig å gjøre seg kjent med analysens vurderinger og anbefalinger. Dette gjelder selvfølgelig også spørsmålet om hvordan man legger opp oppfølgingsarbeidet.

Jeg oppfatter ikke at kronikk-forfatterne mener Økokrims praksis er i strid med gjeldende regelverk, men at det reises spørsmål om Økokrims arbeidsmetodikk er hensiktsmessig. Dette er problemstillinger som etter sin art hører under riksadvokatens ansvarsområde.

SPØRSMÅL NR. 896**Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 8. mars 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for når en kan forvente at regjeringens mineralstrategi blir offentliggjort?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med statsrådets tilsvarende svar til Dokument 8:153 S (2010-2011) bemerket nærings- og handelsministeren at en arbeidet med en egen strategi for mineralnæringen.

Dette ble gjentatt i Meld St 22 (2011-2012) Verktøy for vekst - om Innovasjon Norge og Siva SF.

Det er nå gått nærmere ett år siden sist regjeringen bekreftet at en mineralstrategi var under utarbeidelse.

Saker knyttet til undersøkelser og utvinning av mineraler begynner å bli berørt av usikkerheten rundt

de fremtidige rammevilkårene for bergverksnæringen i Norge.

Det vises i denne sammenheng til Miljøverndepartementets trenering av sak rundt planprosjekt for utvidelsen av virksomheten til Sydvaranger Gruve.

Svar:

Regjeringen har besluttet at det skal utarbeides en strategi for mineralnæringen som etter planen skal legges fram tidlig i 2013. Det er viktig å ha en grundig prosess før strategien legges fram. Nærings- og handelsdepartementet har fått en rekke innspill, og det er holdt innspillsmøter og temamøter med en rekke ulike organisasjoner og aktører. Det ble også 4.12.2012 holdt innspillskonferanse om de mest sentrale temaene i strategien. Vi er nå helt i slutfasen av arbeidet med strategien.

SPØRSMÅL NR. 897**Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 1. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Oslo kommune har i løpet av ti år spart 179 millioner kroner på å konkurranseutsette driften av sykehjem. I en tid med dårlig økonomi i mange kommuner kan det være gunstig å konkurranseutsette driften av sykehjem i mange kommuner.

Vil kommunalministeren ta initiativ til i større grad å tilrettelegge for drift av private sykehjem i kommunene?»

BEGRUNNELSE:

NHO service mottok 13. januar 2013 en rapport fra Oslo Economics, som påviste at Oslo kommune har spart store summer på konkurranseutsatt sykehjemdrift.

Ikke bare var det økonomiske forhold som ble analysert, men også kvalitet.

Konklusjonen var at de privatdrevne sykehjemmene scorer noe høyere på kvalitet enn de sykehjemmene som ble drevet av kommunen selv samt de som ble drevet av ideelle organisasjoner. Det er neppe noen tvil om at mange kommuner kunne spare mye penger ved å følge Oslos modell.

Svar:

Etter lov om kommunale helse- og omsorgstjenester skal kommunene sørge for at personer som oppholder seg i kommunen tilbys nødvendige helse- og omsorgstjenester. Tilbudet skal være forsvarlig, hvilket betyr at tjenesten må holde tilfredsstillende kvalitet, ytes i tide og i tilstrekkelig omfang. I samsvar med kommunelovens prinsipper bygger helse- og omsorgstjenesteloven på at den enkelte kommune selv avgjør hvordan tjenesten skal organiseres ut fra lokale forhold og behov. Det er derfor opp til den enkelte kommune å avgjøre i hvilken utstrekning den

ønsker å benytte seg av private aktører til å utføre ulike oppgaver som hjemmetjenester eller sykehjemstjenester.

Regjeringen har i Meld. St. 12 (2011–2012) Stat og kommune – styring og samspel slått fast at den statlige styringen av kommuner og fylkeskommuner skal baseres på juridisk og økonomisk rammestyring, veiledning og dialog. Stortinget har gitt sin tilslutning til dette. Prinsippet om rammestyring sikrer at kommunene får et helhetlig ansvar for sentrale velferdstjenester til sine innbyggere. Videre gir dette prinsippet også innbyggerne nærhet til beslutningsprosessen og derigjennom en mulighet til å påvirke tjenestetilbudet og prioriteringene lokalt.

Det vil være det enkelte kommunestyres beslutning hvorvidt man ønsker å benytte seg av private driftere, og ulike politiske parti har forskjellig tilnærming til dette.

I stedet for å detaljstyre kommunene har denne regjeringen vært opptatt av å gi kommunene gode rammevilkår. Siden 2005 har kommunene hatt en realvekst i inntektene på om lag 61 mrd. kroner. Kommunene har etter mitt syn brukt de økte inntektene på en god måte. Blant annet har vi i perioden 2008 – 2011 fått om lag 7700 flere årsverk i pleie- og omsorgssektoren. Men vi er ikke i mål. Det er gjennom Omsorgsplan 2015 satt i gang en rekke tiltak som vil bedre kapasiteten og kvaliteten i omsorgstjenesten.

I tillegg må vi tenke nytt for å sikre bærekraft og gode løsninger. Vi må løfte frem temaer som gir brukerne nye muligheter til å klare seg selv i hverdagen til tross for sykdom, problemer eller funksjonsnedsettelse. Jeg er opptatt av å skape trygghet for at vi gjennom nyskaping og fornyelse kan satse på de fellesskapsløsningene vi har bygd opp i vårt land. Det skal vi gjøre gjennom en ny stortingsmelding om innovasjon i omsorg som legges frem senere denne våren.

SPØRSMÅL NR. 898**Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 1. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Jeg er kjent med at Statens vegvesen i 1988 fikk laget en utredning, utført av Selmer-Furuholmen Anlegg, nå Skanska, om senketunnel for fjordkryssing ved Drøbak. En senketunnel bygges i elementer i dokk, fløtes ut og senkes ned på preparert sjøbunn. Det har vært en kjent teknologi i utlandet i mange år. Vegvesenet har i 2010 ferdigstilt en senketunnel på 1100 m i Bjørvika.

Vil statsråden vurdere en senketunnelløsning under Oslofjorden ved Drøbak som et vesentlig slakere alternativ enn nytt tradisjonelt tunnellop i fjell?»

Svar:

Stortinget har tidligere forutsatt at Oslofjordtunnelen skal bygges ut med to løp i to trinn. Det første trinnet omfatter dagens Oslofjordtunnel som er en ett løps tunnel. Byggetrinn to omfatter etablering av et nytt tunnellop og oppgradering av strekningen Måna – Vassum til firefelts veg. For å oppfylle sikkerhetskravene om nødutganger må det andre tunnellopet bygges parallelt med eksisterende tunnellop. Dette innebærer at stigningsgraden må være likt eksisterende

de tunnellop. Det er derfor ikke mulig å bygge et nytt tunnellop som senketunnel. Hvis det skal bygges en senketunnel under Oslo-fjorden ved Drøbak, må den bygges som en helt ny to løps tunnel og den eksisterende tunnelen må stenges.

En ny to løps senketunnel med tilfarer til eksisterende rv 23 på begge landsidene vil gi høye kostnader. Det er heller ikke selvsagt at en senketunnel som legges på bunn vil gi vesentlig slakere stigning enn dagens tunnel. Stigningsgraden er avhengig av hvor fjorden kan krysses og hvordan tilkoblingen til land kan skje på begge sidene av fjorden. Alternativ med senketunnel var blant de alternativer som ble diskutert som løsning på Oslofjordforbindelsen i slutten av 1980-tallet. Senketunnel ble den gangen forkastet på grunn av høye kostnader og kompleksitet sammenlignet med bru.

Departementet har nylig gitt Statens vegvesen i oppdrag å utrede en eventuell bru som alternativ til tunnel for rv 23 over Oslofjorden. Samferdselsdepartementet mener det ikke er grunnlag for å utvide oppdraget til også å omfatte senketunnel.

SPØRSMÅL NR. 899**Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Ida Marie Holen****Besvart 5. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Kravet om minst 15 % egenkapital ved opptak av boliglån gjør det vanskelig for unge mennesker å kjøpe sin første bolig. Regjeringen hevder kravet demper boligprisveksten fordi det i praksis er færre som kan by på mye for en bolig. Men folk har fortsatt behov for å bo et sted, og tvinges isteden over i leiemarkedet.

Er finansministeren enig i at alternativet til å eie er å leie, og har regjeringen vurdert hvilken effekt egenkapitalkravet har på utleieprisene i de største byene?»

Svar:

Husholdninger kan lovlig disponere en bolig hvis husholdningen eier, leier eller på annet grunnlag har rett til å bruke boligen. Om lag 23 prosent av norske husholdninger bor i en bolig de leier. Leie av bolig er noe vanligere i de store byene enn i resten av landet. I Oslo bor for eksempel rundt 30 prosent av husholdningene i en bolig de leier. Disse tallene er hentet fra Statistisk sentralbyrås folke- og boligtellinger i 2001 og 2011.

Særlig for yngre personer kan det være et alternativ å utsette etableringen av egen husholdning (ved for eksempel å vente med å flytte fra foreldrehjemmet), hvis en ikke kan eller ønsker å skaffe seg egen bolig. Flere studier viser imidlertid at det over tid bare er små endringer i alder ved utflytting fra foreldrehjemmet. I Samfunnsspeilet nr. 1/2009 vises det for eksempel til at medianalderen for utflytting, som er den alderen når halvparten av et fødselskull har

flyttet fra foreldrehjemmet, har ligget nokså stabilt rundt 19 år de siste tiårene. Generelt flytter de som har vokst opp i sentrale strøk, senere hjemmefra. Det kan blant annet skyldes at mulighetene for utdanning og arbeid i mindre grad avhenger av at de flytter til et nytt sted.

Finanstilsynet ga i mars 2010 retningslinjer for forsvarlig utlånspraksis for boliglån fra banker, som blant annet rådet bankene om at de normalt bør kreve at låntakere har minst 10 prosent egenkapital ved boligkjøp. Retningslinjene ble justert i desember 2011, blant annet ved at bankene normalt bør kreve at låntakere har 15 prosent egenkapital. Retningslinjene er ment å bidra til soliditet i bankene, finansiell stabilitet, og å ivareta forbrukerhensyn. Retningslinjene kan også bidra til å dempe boligprisveksten. For de som ønsker å spare opp egenkapital til låneopptak og boligkjøp, kan det høye boligprisnivået gjøre det nødvendig å leie bolig, utsette å flytte hjemmefra, eller etterspørre mindre boligareal, i en noe lengre periode enn det som var nødvendig tidligere.

Statistikk om prisutviklingen i de norske markedene for leie av boliger er begrenset. Markedet for leie av bolig i Oslo er imidlertid et av de markedene som er best dekket. Ifølge en leieprisstatistikk utarbeidet av Opinion Perduco for Boligbygg Oslo KF, har tolv månedersveksten i leieprisene for hybler og leiligheter i Oslo ligget nokså stabilt rundt fem prosent de siste tre årene. Boligprisene i Oslo har til sammenlikning steget med mellom sju og ti prosent årlig i samme periode. I andre halvdel av 2012 var tilbudet av leiligheter til leie i Oslo det høyeste siden 2009.

SPØRSMÅL NR. 900**Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Ida Marie Holen****Besvart 1. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Kan finansministeren beregne fordelingseffektene av å øke bunnfradraget fra 870 000 til 30 millioner kroner og fjerne skjermingsfradraget, og å verdsette næringseiendom til 50 pst. og til 100 pst. for både ulike inntektsintervaller og formuesintervaller?»

Svar:

Det forutsettes at bunnfradraget i formuesskatten økes fra 870 000 kroner til 30 mill. kroner (fra 1,74 mill. kroner til 60 mill. kroner for ektepar). Videre legges det til grunn at skjermingsfradraget avvikes i aksjonærmodellen. Et slikt forslag vil samlet redusere provenyet med om lag 10,2 mrd. kroner sammenlignet med 2013-regler. Fordelingsvirkningene av forslaget framgår av tabell 1 og 2.

Tabell 1 Gjennomsnittlig endring i skatt i 2013 i ulike intervaller for bruttoinntekt. Forslag sammenlignet med 2013-regler. Alle personer 17 år og eldre. Negative tall betyr lettelser

Bruttoinntekt. Tusen kroner	Antall	Endring i skatt. Alle personer. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner
0 - 150	583 100	-270	-500
150 - 200	319 000	-210	-700
200 - 250	378 400	-330	-900
250 - 300	362 300	-430	-1 200
300 - 350	358 100	-510	-1 400
350 - 400	365 300	-530	-1 400
400 - 450	347 900	-540	-1 500
450 - 500	303 000	-500	-1 700
500 - 600	433 200	-930	-2 200
600 - 750	309 000	-1 080	-3 500
750 - 1000	198 700	-1 220	-6 200
1000 - 2000	141 200	-2 110	-14 900
2000 - 3000	14 200	-600	-42 300
3000 og over	9 600	-920	-96 100
I ALT	4 123 000	-10 170	-2 500

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

Tabell 2 Gjennomsnittlig endring i skatt i 2013 i ulike intervaller for nettoformue. Forslag sammenlignet med 2013-regler. Alle personer 17 år og eldre. Negative tall betyr lettelser

Nettoformue. Kroner	Antall	Endring i skatt. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner
Negativ	1 612 500	90	100
0 - 500 000	1 447 900	-10	0
500 000 - 1 mill.	489 800	-150	-300
1 mill. - 5 mill.	523 100	-4 570	-8 700
5 mill. - 10 mill.	31 400	-1 780	-56 600
10 mill. - 50 mill.	16 000	-2 810	-175 500
50 mill. - 100 mill.	1 300	-620	-460 700
Over 100 mill.	900	-330	-349 900
I ALT	4 123 000	-10 170	-2 500

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

Dersom en i tillegg til ovennevnte endringer øker ligningsverdiene av næringseiendom fra 50 pst. til 100 pst. av anslått markedsverdi, vil provenyet reduseres med om lag 10,1 mrd. kroner sammenlignet med 2013-regler. Fordelingsvirkningene av dette forslaget framgår av tabell 3 og 4.

Tabell 3 Gjennomsnittlig endring i skatt i 2013 i ulike intervaller for bruttoinntekt. Forslag sammenlignet med 2013-regler. Alle personer 17 år og eldre. Negative tall betyr lettelser

Bruttoinntekt. Tusen kroner	Antall	Endring i skatt. Alle personer. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner
0 - 150	583 100	-270	-500
150 - 200	319 000	-210	-700
200 - 250	378 400	-330	-900
250 - 300	362 300	-430	-1 200
300 - 350	358 100	-510	-1 400
350 - 400	365 300	-530	-1 400
400 - 450	347 900	-530	-1 500
450 - 500	303 000	-500	-1 700
500 - 600	433 200	-930	-2 200
600 - 750	309 000	-1 080	-3 500
750 - 1000	198 700	-1 190	-6 000
1000 - 2000	141 200	-2 070	-14 600
2000 - 3000	14 200	-590	-41 600
3000 og over	9 600	-890	-93 000
I ALT	4 123 000	-10 050	-2 400

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

Tabell 4 Gjennomsnittlig endring i skatt i 2013 i ulike intervaller for nettoformue. Forslag sammenlignet med 2013-regler. Alle personer 17 år og eldre. Negative tall betyr lettelser

Nettoformue. Kroner	Antall	Endring i skatt. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner
Negativ	1 612 500	90	100
0 - 500 000	1 447 900	-10	0
500 000 - 1 mill.	489 800	-140	-300
1 mill. - 5 mill.	523 100	-4 570	-8 700
5 mill. - 10 mill.	31 400	-1 780	-56 600
10 mill. - 50 mill.	16 000	-2 800	-174 400
50 mill. - 100 mill.	1 300	-610	-449 900
Over 100 mill.	900	-240	-255 700
I ALT	4 123 000	-10 050	-2 400

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

En avvikling av skjermingsfradraget i aksjonærmodellen vil kunne påvirke valg av organisasjonsform ved at man stifter deltagerlignede selskaper som for eksempel kommandittselskaper. En avvikling av skjermingsfradraget vil også kunne påvirke finansieringen av selskapene. Skjermingsfradraget skal forhindre vridninger i investeringene og selskapenes finansieringsstruktur som følge av utbytteskatten. En utbytteskatt uten skjerming vil kunne presse opp avkastningskravet på aksjeinvesteringer og føre til at norske investorer vrir investeringer fra aksjer over til obligasjoner, eiendom mv. Tilgangen til ny, norsk egenkapital, og dermed også næringslivets mulighet til å finansiere lønnsomme prosjekter, vil kunne

svekkes. Det kan i neste omgang virke inn på de samlede skatteinntektene.

Beregningene ovenfor er basert på Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt. Datagrunnlaget for modellen er et utvalg fra Statistisk sentralbyrås inntektsstatistikk for husholdninger for 2011. Denne statistikken gir informasjon om sammensetningen av inntekt og formue for hele befolkningen. Datagrunnlaget er framskrevet til 2013. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi datagrunnlaget ikke omfatter alle skattyterne og er sjablongmessig framskrevet. Modellen tar heller ikke hensyn til mulige endringer i atferden som følge av endringer i skatte-reglene.

